Frauke Scheunemann

WINSTON

Un motan sub acoperire

Booklet fiction

Cuprins

Cuvinte magice, adulți nervoși și idei fabuloase
Doamne de curte și iubite
Un călător clandestin, îngrijitori ciudați și o adevărată călătorie a groazei
O confuzie plină de urmări
Cavaler pe armasar alb - împotriva voinței mele
There’s no business like show business!
Motan sub acoperire
Un detectiv bun are neapărat nevoie de asistenți
O raită prin parc și două mărturii
Reunit cu Kira și compania
Pisici obosite și clovni falși
O conversație bună între copii și pisică
Werner are nevoie de ajutor!
Avanti, dilettanti! Sau: câteodată lucrurile pur și simplu nu merg cum trebuie
O descoperire și o problemă micuță de tot. Bine, poate puțin mai mare…
Dovezi solide. Sau poate nu?
Se pregătește o capcană…
…Și capcana merge!
O poveste urâtă. Și un plan bun
O nouă stea în arena circului
King Kong și compania
Capre, câini și papagali. Dar și pisici, firește!
Ce poți face cu o doză de Coca-Cola
Mulțumiri

FRAUKE SCHEUNEMANN

SERIA WINSTON 5 UN MOTAN SUB ACOPERIRE

Traducere din limba germană și note de Iulian Curuia

Titlul original al ediției germane: *Winston – Kater undercover*, 2016

Editura Booklet, 2018

Versiune ebook: v1.0, septembrie 2020

Pentru Sophie

Cuvinte magice, adulți nervoși și idei fabuloase

Vacanță. Vacanță! VACANȚĂ! Kira pronunță cuvântul ăsta de parcă ar fi magic. Ca pe o incantație. O urmăresc cu atenție. Oare se transformă cumva? Îi crește blană? Sau își schimbă culoarea? Nu. Nimic din toate astea. A rămas aceeași domnișoară de treisprezece ani care e prietena mea cea mai bună.

— Vacanță! mai spune ea o dată.

Ba nu, o strigă de-a dreptul și toată fața pare să-i radieze de fericire. Se apleacă spre mine, mă ia în brațe și mă mângâie pe după urechi.

— Vacanță, Winston! Azi începe vacanța de Rusalii. Nu-i așa că-i grozav?

Mda. Mnu. Sau: cum zici tu. Mie mi-e indiferent. La urma urmei, eu pot să mă-ntind la somn în fiecare zi. Oricum, recunosc că nu am amintiri tocmai plăcute din scurta perioadă în care am făcut schimb de corpuri cu Kira, după ce ne-a lovit fulgerul și a trebuit să merg la școală în locul ei. Mai întâi că super-nesuferita de Leonie și prietenele ei mi-au făcut viața un calvar și-am și ajuns la poliție după o probă de curaj tâmpită. Și nici profesorii n-au fost de treabă. Așa că are dreptate Kira. Școală? Nu, mersi. Vacanțe? Uraaa!

— Vacanță! Oribil!

Anna, mama Kirei, intră în cameră și se așază pe patul fiică-sii.

— Tot timpul numai vacanțe! Vacanță de vară! Vacanță de toamnă! Vacanță de Crăciun! Vacanță de primăvară și acum și vacanță de Rusalii! Școala stă mai mult închisă. Cum mai învață copiii ceva acolo? Și cu ce o să te mai țin eu ocupată acum? Am de muncă. De fiecare dată, aceeași problemă! spuse ea, bombănind nemulțumită.

Văleu! Acuma văd că vacanțele sunt bune doar dacă întrebi pe cine trebuie. Și pe Anna mai bine n-o întrebi deloc.

Kira chicotește.

— Dar, mamă, nu mai sunt un bebeluș. Nu trebuie să stai după mine. O să găsesc eu ceva de făcut.

— Zău? Ce? Poate vrei să spui că o să te ții numai de prostii. Nu, nici nu se pune problema. M-am gândit deja

la ceva și te-am înscris la un curs intensiv de engleză. A fost cam scump, dar măcar o să-nveți ceva, o anunță Anna cu voioșie.

— Ce?

Kira face ochii mari.

— Un curs intensiv de engleză? Cum așa? Voiam să mă relaxez și eu în sfârșit, nu să m-apuc iar de învățat.

Acum Anna e cea care chicotește.

— Te cred. Dar ai o temă la engleză pentru săptămâna de după vacanță și, dacă nu mă-nșel, ultima n-a fost tocmai grozavă.

— Nu-i adevărat! Am luat opt! Nu-i așa rău!

— Dar nici grozav nu e. Am stabilit – te duci la curs. E în fiecare zi de la 9:00 la 14:00; după aia poți să te „relaxezi” cât vrei.

Acestea fiind spuse, Anna se ridică de pe pat și iese din cameră. Kira rămâne lângă mine, mută de uimire. În cele din urmă, începe să dea din cap, tunând și fulgerând.

— Ai auzit-o, Winston? E îngrozitor. Să fac în fiecare zi cinci ore de engleză!? Pedeapsa maximă. Voiam să fac ceva cu Pauli și Tom. Să ieșim pe malul Elbei pe vremea asta frumoasă și să facem un grătar. Poate chiar să înnoptăm în cort. Nici nu se mai pune problema… Ce nedreaptă e mama!

Bate cu palma în perne și eu mă dau grijuliu la o parte.

Biata Kira! Era atât de binedispusă și-acum i se întâmplă asta! Nu e ușor să fii copil. Cel puțin când ai o mamă ca Anna, care deși e foarte de treabă, ia școala foarte în serios. Anna a moștenit chestia asta de la propria ei mamă, bunica Kirei, babușca. Babușca nu știe de glumă când vine vorba de învățat, note și teme pentru acasă. Ea e din Rusia, de fapt, dar locuiește de ceva vreme cu noi. Și de când a venit ea ne-am îngrășat cu toții, fiindcă gătește foarte bine. În plus, de când stă bunică-sa la noi, Kira a avut grijă să-și facă toate temele și să-și recapituleze toate cuvintele, fiindcă babușca o controlează la sânge.

— De când s-a mutat maică-ta la noi, lucrurile merg ca pe roate, i-a zis Werner odată Annei.

La început, m-am mirat. Cum roate? Ca la tren? Fiindcă la noi în casă nu e niciun tren. Trenurile, din

câte știu, nu sunt decât la gară și, cum trenurile merg mereu pe șine, șansele ca un asemenea vehicul să ajungă în sufrageria noastră sunt extrem de mici. Dar apoi am înțeles că Werner voia să spună că babușca ne ține pe toți sub papuc, aliniați ca „vagoanele”. Și are dreptate.

Cine e Werner? Werner este profesorul Werner Hagedorn, deschizătorul meu uman de conserve, cu care trăiesc deja de câțiva ani într-o incredibilă armonie. Predă fizică la Universitatea din Hamburg și locuiește cu mine, cu Anna, Kira și babușca în Hochallee, la numărul 106a, în frumosul cartier Harvestehude. Anna este menajera lui. Dar nu numai atât: între timp, au ajuns un cuplu. Adică sunt îndrăgostiți, asta vreau să zic.

Apropo de îndrăgostiți: Kira a încetat să-și mai bată perna, așa că pot să mă tolănesc puțin lângă ea fără să fiu în pericol, ca s-o liniștesc cât de cât. Torc cât pot de tare și o ling pe obraji. Și cu asta reușesc să o fac să zâmbească puțin și mă ia din nou în brațe, începând să mă mângâie pe burtică. Prrrrr! Mult mai bine!

— Curs intensiv de engleză, ce să spun! îmi șoptește ea la ureche. Trebuie să scap cumva de chestia asta. Dac-aș ști cum…

Se întinde în pat pe spate, cu ochii în tavan.

— Doamne, te rog… fă să se întâmple ceva și să nu mai ajung la cursul de engleză! Promit, la rândul meu, să fac curat în cameră de-acum încolo și să am grijă să curăț litiera lui Winston. Și să-i pun mai des câte-o gustărică în castron.

Sisoe! Asta sună bine de tot! Mă alătur și eu rugăciunii ăsteia. Așadar, dragă Dumnezeu al pisicilor, fă cumva să împiedici blestematul ăsta de curs de engleză, ca să am și eu parte de o gustare. Promit că de acum încolo… Mă gândesc repede la ce-aș putea promite… Gata, promit că o să încerc din când în când să prind câte-un șoarece. Chiar dacă nu prea îmi place s-o fac.

Însă probabil că rugăciunile nu ne vor fi ascultate, fiindcă atunci când îi intră Annei ceva în cap, e greu s-o mai faci să se răzgândească…

***

— Winston, dragul meu!

Werner se trântește lângă mine pe canapea. Aici îmi fac eu somnicul de seară sau, mai bine spus, aici voiam să-mi fac somnicul, fiindcă acum profesorul Hagedorn m-a trezit cât se poate de brutal. Ce înseamnă asta? Nu pot să mă concentrez asupra mâncării dacă n-am dormit! Îl privesc cu reproș, dar el nu se uită în ochii mei. În schimb, bagă mâna în buzunarul de la pantaloni, de unde scoate o cutiuță pe care mi-o bagă sub nas.

— Știi ce e aici înăuntru?

Firește că nu. Doar nu pot să văd prin lucruri. Numai oamenii ar putea pune întrebări atât de stupide. Miaun scurt. Werner râde ușor, ca pentru sine, și mă mângâie pe cap.

— Da, dragul meu, acum ești chiar curios, așa-i?

Prostii. Nu sunt curios deloc. Nu pot să văd prin lucruri, dar pot să miros prin ele. Adică, dacă ar fi acolo niște pateu de pasăre sau sardine în ulei, le-aș fi adulmecat până acum. Dar așa, conținutul misterios al cutiei nu mă interesează deloc.

Werner răsucește cutiuța între degete.

— Așteaptă, dragule, așteaptă, șoptește el. O să afli foarte curând. În orice caz, e ceva ce-o să ne schimbe viața cu totul. Cel puțin așa cred. Dar o să creez mai întâi cadrul perfect pentru chestia asta, crede-mă!

Sfântă sardină în ulei! În câte feluri de ghicitori încurcate mai poate să vorbească! Un cadru perfect? Ce să-nsemne asta? Un cadru de tablou? Pentru ce? Nu-nțeleg nimic.

— La masă! strigă babușca din bucătărie și cu asta reușește să-mi ia gândul de la cadre de tablou sau orice alt fel de cadre.

Fiindcă atunci când babușca gătește pentru bipezi, de obicei mă aleg și eu cu câte ceva. La început, Werner se plângea de obiceiul ăsta al ei, dar acum s-a împăcat cu situația. În bucătărie, așadar!

Și-n timp ce eu mă-ndop lacom cu niște curcan crocant, îl aud pe Werner cum bate cu o lingură sau cu un cuțit în pahar. Se aude un sunet ascuțit, un clinchet ca de clopoțel. Hopa! Ce să fie? Chestiile astea le-am auzit doar la petrecerile cu familia. Când bate Werner în pahar, asta înseamnă că o să țină un discurs. Însă n-a

făcut asta niciodată la o masă de seară absolut obișnuită. Las curcanul crocant în pace și mă strecor în camera în care mănâncă familia.

Până și Anna, babușca și Kira se uită uimite la Werner. El își drege glasul.

— Așa, n-o să țin un discurs lung. Însă m-am gândit să vă fac tuturor o mică surpriză pentru vacanța de Rusalii. Pentru toată familia, cum ar veni.

Werner râde și pare puțin agitat. Babușca ridică din sprâncene.

— Surpriză? Pentru familie?

— Da, ați auzit bine, dragă doamnă Kovalenko. O surpriză pentru întreaga familie. M-am gândit multă vreme ce-ar putea să ne placă tuturor și am hotărât următoarele, spune el, făcând o scurtă pauză și scoțând ceva din buzunarul pantalonilor.

Cutiuța? Mă holbez la ea. Dar nu e cutiuța, arată mai degrabă ca un plic.

— Am făcut o rezervare aici pentru noi toți, zice Werner mai departe, deschizând plicul și scoțând din el o foaie de hârtie.

Așază hârtia pe masă. Kira întinde mâna după ea, o citește și scoate un strigăt de fericire.

— Uraaa! Concediu de trei zile în Luna-Park! Super! Mulțumesc mult de tot, dragă Werner! Din păcate, cursul de engleză trebuie amânat.

Kira chicotește, iar Anna pare supărată.

Luna-Park? N-am auzit niciodată de așa ceva. Dar la cât de uimită pare lumea, trebuie să fie ceva grozav. Un soi de paradis al scândurilor de ascuțit gheare. Mă gândesc care-ar putea să fie echivalentul unei scânduri pentru ascuțit ghearele în lumea oamenilor. Poate televizorul? Oamenii petrec multă vreme în fața televizorului și le place mult. Oare Luna-Park este un parc cu multe televizoare și canapele? Babușca pare să-și pună și ea aceeași întrebare.

— Luna-Park? Ce e asta?

Anna oftează și se lansează într-o explicație.

— Luna-Park este un mare parc de distracții din apropiere de Hamburg. Faci cam o oră cu mașina până acolo. Există *roller coaster* acolo, tobogane acvatice și multe alte distracții de carnaval. Și spectacole. Și mai e și foarte, foarte scump!

Tobogane acvatice! Sfântă sardină în ulei! Sună nașpa. Chiar nașpa. Urăsc apa. Iar un tobogan întreg cu apă sigur nu face lucrurile mai bune. Sper din toată inima ca vacanța asta cu familia să nu includă și patrupezii. În mod normal, eu îmi petrec concediile cu mama lui Werner, doamna Hagedorn. Și dacă mă uit mai atent la expresia de pe fața Annei, nici ea nu pare încântată să meargă la Luna-Park. Poate că o să rămână și ea cu doamna Hagedorn?

În schimb, babușca își freacă mâinile de încântare.

— Parc de distracții? Foarte frumos. O să ne distrăm mult. Există un parc cu *roller coaster* și în Omsk, e foarte frumos acolo.

— Și chiar poate să vină toată lumea? întreabă Kira pe Werner.

El încuviințează din cap.

— Adică noi toți? Mama, babușca, eu și cu tine? Și Pauli și Tom?

O altă încuviințare.

Kira e bucuroasă.

— Werner, ești cel mai tare!

Are dreptate, firește. Vrea să mai spună ceva și ezită, dar doar puțin.

— Și cu Winston ce-o să facem? Sunt sigură că și el vrea să vină!

Eu? Nah. În niciun caz. Casa doamnei Hagedorn este cel mai bun hotel de pisici din lume. Nu vă faceți griji în privința mea, o să mă descurc.

Werner dă din cap.

— Nu, Kira, Winston trebuie să rămână aici. Nu ai voie cu animale în Luna-Hotel. Dar i-am găsit să stea într-un pension de pisici cât suntem plecați. Din păcate, și mama e plecată, dar lui Winston sigur o să-i placă să stea într-un pension cu multe alte pisici.

Sfântă sardină în ulei! Oare am auzit bine? Pension de pisici? Multe alte pisici? Multe alte pisici STRĂINE? Cu care va trebui să împart cel mai probabil și canapeaua, și castronelul? Parcă aud șoricelul de jucărie chițăind. Cred că glumești, Werner! Hai, fuga la scândura de ascuțit gheare. În niciun caz n-o să mă duc într-un pension de pisici.

Doamne de curte și iubite

Trebuie să mă ascund, pur și simplu. Să fug. Să dispar. Și să revin numai când se va întoarce familia de la Luna-Park. Ce înseamnă trei, patru zile în aer liber? Prietenii mei, mâțele Odette, Caramel și Spike, trăiesc, la urma urmei, în fiecare zi afară, în curtea din spatele casei noastre. Nu poate să fie atât de greu! Poate că pot să mă alătur și eu clubului lor vesel de pisici de curte. E o idee bună, o să le-o propun imediat.

Înainte să apuce Werner să mă bage a doua zi dimineață în cutia de transport-mâțe, mă strecor repede pe ușițele speciale din ușa locuinței și a clădirii și ajung în câteva secunde la pubela de gunoi din curte. Ăsta e sediul clubului pisicilor de curte, punctul de întâlnire în jurul căruia gravitează toate lucrurile pentru Odette, Caramel și Spike. Nici nu-i de mirare: acoperișul acestui adăpost e singurul loc din toată curtea pe care cade lumina soarelui. Fiindcă mai e și ferit de vânt, e un loc cald și confortabil, în care-ți poți întinde ghearele în voie. În fine. În ciuda prieteniei noastre, ce fac Odette & comp. toată ziua mi-e încă neclar. Bine, câteodată mai prindem împreună infractori, dar în rest, nu știu.

Deocamdată nu sunt acolo. Sar pe acoperiș și decid să-i aștept și să mă tolănesc puțin la soare. Razele soarelui îmi cad direct pe bot și mă gâdilă. Superb! Aș putea să petrec așa următoarele patru zile.

Mă simt obosit. Nici nu-i de mirare, toată ziua asta a fost destul de palpitantă. Vestea cu excursia și faptul că trebuia să stau la pension și-apoi… miau… da, bine, deocamdată nu s-au întâmplat prea multe. Și totuși, sunt obosit. E vremea pentru un somnie!

Mă trezesc cu cineva împingându-mă ușor în nas. Deschid ochii și mă pomenesc privind direct în ochii minunați și negri ai lui Odette. Toarce la mine.

— Salut, Winston. Cărui lucru îi datorăm această onoare?

Odette este de departe cea mai grozavă pisică de pe lume și am mare noroc să fiu prieten cu ea. Deși își petrece mai toată ziua pe stradă, are o blană albă moale ca mătasea și este minunată, ce mai! La început, nu i-am făcut o impresie prea bună. Dar între timp și-a dat

seama că nu sunt un simplu motănel de casă, ci că în mine se ascunde un adevărat leu.

— Salut, Odette! Mă bucur să te văd. N-o să-ți vină să crezi, dar de fapt mă gândeam dacă n-ar fi bine să petrec câteva zile cu voi în curte.

Odette nu spune nimic, dar se holbează la mine cu ochii ei mari. Din spatele ei începe să se audă un șuierat ca un tunet – sau un râset mai răgușit cumva. Este Spike, care se strecoară lângă noi, cutremurându-se de atâta râs. Motanul gras și tărcat pare să se amuze teribil. Nu pot să nu mă-ntreb de ce.

— Salut, colega! Ce ți-ai propus? Să petreci câteva zile aici cu noi? Ce glumă bună!

Mă adun de pe jos și-i arunc o privire urâtă.

— Da? Și ce anume, mă rog, e amuzant la asta?

Spike se întinde, apoi se ghemuiește lângă mine și cască din toată inima.

— Păi e limpede ca bună ziua: mult-prea-nobilul Winston Churchill pe o pubelă de gunoi – zi și noapte? Nu e doar o glumă bună, e hilar de-a dreptul.

Obraznicul! Mă întorc spre Odette. Poate c-o să-mi ia partea. Dar nu face decât să lase capul în jos și nu spune nimic despre aceste ofense incredibile. În schimb, își face apariția și Caramel, ca să mai răsucească și el cuțitul în rană.

— Spike zice bine: cea mai nobilă pisică din preajmă vrea dintr-odată să se facă sălbatică și periculoasă. E de tot râsul!

— Hei, nu mai fiți atât de răi cu Winston, mă apără în cele din urmă Odette.

Deși sună cam sceptică și pare totuși indecisă. Îmi dau seama cât de mult mă rănește asta.

Amuțit, mă întorc să plec. Dacă vor să facă mișto de mine, pot măcar să nu fiu de față. Sar de pe adăpost și alerg spre poartă.

— Hei! mă strigă Odette din spate. Unde te duci?

O ignor și alerg mai departe. Nu mult după aceea, sare și ea după mine.

— Winston, nu fi supărat! Nu au făcut-o dinadins! Și trebuie să recunoști că ideea ta sună destul de neobișnuit când o auzi. Până acum, n-ai vrut să petreci prea mult timp cu noi în curte și după toate aventurile noastre te-ai ascuns repede în casă.

Rămân pe loc.

— Cine s-a ascuns? Acolo locuiesc!

— Cum spui tu. Să zicem că te-ai întors acolo, atunci. Dar asta nu schimbă cu nimic impresia că până acum viața din casă ți-a fost mult mai dragă. Nu ești nevoit să prinzi șoareci și poți să stai toată ziua pe canapea.

Miau! M-a prins cu asta. Firește că fără să fiu amenințat cu pensionul, nici nu mi-ar fi dat prin cap să ies în curte. Dar n-am de gând să recunosc asta de față cu Odette. În schimb, oftez adânc și răspund teatral:

— Se vede cât de puțin mă cunoști, Odette. Eu mi-aș fi petrecut cu plăcere câteva zile cu voi afară, dar nu m-ai întrebat niciodată. Și să mă invit singur… Winston Churchill n-ar face niciodată așa ceva!

Încerc să dau o întorsătură dramatică ultimelor cuvinte, ca și cum i-aș face un reproș. Atacul este cea mai bună apărare, în definitiv.

Odette mijește ochii și mă măsoară cu privirea. Hopa, ce-o să facă acum?

— De multe ori, ești un ciudat, Winston!

Și spunând asta, se întoarce la Caramel și Spike și mă lasă în urmă ca pe un pudel plouat. Sfântă sardină în ulei! Asta chiar c-a fost o greșeală.

***

Rușinat, mă strecor înapoi în casă. Werner vine fluierând, se oprește și îngenunchează lângă mine. Nici măcar nu mai ridic ochii la el. Să mă ducă la pension, unde vrea, mi-e indiferent. Oricum nimănui nu îi pasă de mine. Nici măcar așa-zișilor mei prieteni din curtea din spate.

— Winston, prietene, e totul bine? Pari cam… absent, observă și Werner, învârtind cuțitul în rană.

Ridic privirea și miaun cu putere.

— Doamne, ce mieunat oribil! Lasă-mă să ghicesc: te-ai certat cu o anumită pisică din curte? Poate cu o pisică albă? Poate chiar cu doamna curții și a inimii tale?

Clar. Celui mai bun deschizător de conserve al meu nu i-a scăpat că mi-am pierdut capul după Odette. Am și avut-o în vizită de câteva ori în locuința noastră. Dar

din păcate, în ciuda tuturor aventurilor noastre, în ochii lui Odette încă sunt un motan cuminte de casă. Îmi las iar capul în jos, iar Werner mă ia în brațe și mă mângâie pe ceafă.

— Da, e urât să fii bolnav din dragoste, dragul meu prieten! Dar, crede-mă, o să meargă lucrurile cândva și cu doamna ta. Și dacă nu cu ea, atunci cu alta!

Miaumiau! Nici nu vreau s-aud de-așa ceva. Eu vreau să fiu cavalerul lui Odette și al nici unei alte pisici!

Werner mă mângâie în continuare.

— Vezi tu, și mie mi-a luat multă vreme să găsesc domnița potrivită. Și poți să stai liniștit: sunt deja un moș și totuși m-am îndrăgostit încă o dată de o adevărată păpușă. Anna este femeia visurilor mele!

E pur și simplu radios, dar eu nu pot să-i împărtășesc fericirea. Nu sunt deloc o pisică bătrână, ci una în floarea vârstei, și sper din toată inima ca Odette să recunoască puțin mai repede că sunt cel mai potrivit pentru ea! Nemulțumit, miorlăi ca pentru mine și Werner mă pune din nou jos.

— O să se întâmple, prietene. Deocamdată o să-ți petreci câteva zile în pensionul de pisici și poate că nu e așa de rău. Știi deja că dacă vrei să fii prețuit mai mult, trebuie să te faci nevăzut.

Sfântă sardină în ulei! Oare ce vrea să spună cu asta? Oamenii și zicalele lor! Nici după atâția ani petrecuți ca pisică de casă nu reușesc să-mi dau seama care-i treaba cu ele. Prețuit? Nevăzut? Pensioane de pisică? Îmi mișc coada dintr-o parte în alta, ca să-l fac pe Werner să înțeleagă că nu pricep ce zice. El mă mângâie pe cap.

— Uite, Winston: dacă o să pleci câteva zile, Odette o să înceapă să-ți ducă dorul. O să-și dea seama că-i lipsești și, când o să te-ntorci, o să fie superfericită să te vadă. O să vezi!

Îmi las capul pe spate și-l privesc pe Werner. Nu pare atât de ilogic ce spune. Numai că eu nu vreau în ruptul capului s-ajung într-un pension de pisici. Trebuie să fac cumva să-mi petrec următoarele trei zile în altă parte. Poate c-o să reușesc să merg cu ei în parcul de distracții. Și când o să ne-ntoarcem, Odette o să își dea seama cât de mult i-a fost dor de mine. Bun plan!

— Și-o să-ți mai spun încă un secret, începe Werner să-mi șoptească, cu un aer conspirativ. Dar nu trebuie

să-l mai spui la nimeni.

Haha! Foarte amuzant, Werner! Ai uitat deja? Sunt o pisică. Cum aș putea să-ți trădez secretele?

Werner scoate din nou cutiuța neagră din buzunarul pantalonilor și de data asta mi-o ține direct sub nas.

— Ghicește ce-am în ea! îmi spune.

Mă uit din nou la cutie. Un lucru e clar: nu e nimic gustos ascuns acolo, fiindcă i-aș fi simțit mirosul până acum.

— Bine, hai să te-ajut puțin, se oferă Werner generos. Are ceva de-a face cu tema noastră de discuție de mai devreme, cu dragostea.

Sfântă sardină în ulei! Werner cred c-a făcut insolație. Ce are o cutie mică și neagră de-a face cu dragostea? De data asta chiar că m-a făcut puțin curios și mai miros o dată cutia. Și chiar acum, Werner o deschide cu un mic clac, lăsând să se vadă ce este înăuntru. E… un inel cu o piatră strălucitoare!

Nedumerit, mă întorc spre Werner. Ce-are de-a face un inel cu dragostea? Werner închide cutia la loc și-mi zâmbește.

— Ești uimit? Cu inelul ăsta, prietene, o s-o cer pe Anna în căsătorie.

Ce vrea să facă? Nu-nțeleg nimic.

— Când ajungem în parc, o să aștept un moment mai romantic. Poate că o să mă dau cu Anna în roata mare. Și când o să fim sus de tot, o să scot chestiuța asta din buzunar, mă pun în genunchi și o întreb dacă nu vrea să fie soția mea. Și-atunci o să fim în sfârșit o adevărată familie. Anna, Kira, babușca, tu și cu mine. Cum ți se pare?

A, asta are de gând! Vrea s-o însemneze pe Anna cu un inel! Ca să vadă toată lumea imediat că-i aparține lui! Ce părere am? Una simplă:

MIAU! Ce idee bună! Și-acum firește că trebuie să merg și eu în Luna-Park. Dacă tot o să devenim o familie, atunci pisica familiei nu poate lipsi…

Un călător clandestin, îngrijitori ciudați și o adevărată călătorie a groazei

Mulți oameni diferiți. Prea mulți. O furtună de voci, ca luni dimineața pe holurile școlii, în pauze.

Copii, tineri și chiar și câțiva adulți, dar aceștia sunt probabil mult mai puțini. Însă nici de asta nu prea sunt sigur. De ce? Aceste impresii se bazează doar pe nasul și urechile mele, fiindcă sunt într-un rucsac pe care-l cară Tom în spate.

Cum s-a întâmplat asta? Simplu: înainte de plecarea mea la pensionul de pisici, am mai avut o discuție onestă cu Kira. Firește că n-am vorbit cu adevărat – dar de când am făcut schimb de corpuri, Kira și cu mine ne înțelegem și așa. A trebuit doar să scot câteva șuierături și să dau ocol de câteva ori cutiei de transport de pe podea și Kira a știut ce trebuie să facă. Să-i spună Annei și lui Werner că ea și prietenii ei aveau să mă ducă pe jos la pension, care e imediat după colț; oricum bietul Winston urăște cutia aia cu patimă. Apoi să sune la pension și să le spună că biata pisică e bolnavă și că nu poate fi adusă, după care să mă ascundă în rucsacul lui Tom, împreună cu mâncarea de pisici. Primul obstacol a fost floare la ureche: când Werner și-a tras camioneta Volkswagen, pregătită pentru vacanță, în fața casei, nu s-au așezat pe locuri doar Anna, babușca, Kira, Pauli și Tom, ci și al dumneavoastră Winston, bine deghizat ca bagaj de călătorie. Eu, Winston Churchill, călătoresc în adevăratul sens al cuvântului ca pasager clandestin, fiindcă de fapt nu prea pot să văd mare lucru din acest rucsac[1]. Oricum, în cutia de plastic pe care sunt așezat pare să fie un sendviș cu salam. Miroase fabulos și în scurt timp încerc să deschid capacul cu ghearele și să-l halesc. Dar nu reușesc – oricum e ceva neonorabil în a-i mânca lui Tom micul dejun.

Se pare că am ajuns, fiindcă Tom coboară cu tot cu rucsac, împreună cu toți ceilalți și stăm cu toții într-un loc zgomotos, cu mulți oameni. Încerc să văd ceva în jur printr-o deschizătură din partea de sus a rucsacului. Tom n-a închis fermoarul până la capăt, așa că pot vedea puțin afară: suntem într-adevăr într-o sală. Nu

pare să semene cu sala de pauze de la gimnaziul Wilhelm, așa că n-are mobile, nici pereții albi împânziți de afișe, nici un panou mare și negru, pe care să fie puse orarul și alte anunțuri din partea administrației școlii. Nu, aici pereții par să fie lambrisați cu lemn, peste tot sunt fotolii și canapele care par foarte confortabile și chiar în fața noastră se află ceva care seamănă cu o masă foarte lungă. În spatele ei stau mai multe femei tinere în uniformă, care discută cu persoanele de pe cealaltă parte a mesei.

Și noi părem să ne mișcăm înspre masă, care vine tot mai aproape. Într-un sfârșit, Werner ajunge față în față cu una dintre femeile tinere, care-l salută foarte politicos.

— Bine ați venit la Luna-Hotel. Cum vă putem ajuta?

Aha, am ajuns la hotel! Sunt entuziasmat. În viața mea de pisică, n-am fost niciodată într-un hotel. Werner s-a cazat de mai multe ori într-unul, dar eu n-aveam voie să vin cu el. Se pare că hotelurile nu se numără printre locurile în care oamenilor le place să vadă patrupezi. Nu prea înțeleg de ce, căci suntem mereu un ornament frumos și ne potrivim pe orice canapea.

Werner îi povestește pe scurt tinerei cine suntem și că a rezervat o cameră pentru noi. După care ea îi întinde un plic și roagă pe cineva pe care eu nu-l pot vedea prin deschizătura rucsacului să ne conducă la camerele noastre.

Kira pare să-l fi înghiontit pe Tom, care se pune brusc în mișcare și, odată cu el, întregul rucsac.

— Uau, nu-i așa că e mișto aici? Și uitați-vă la personalul hotelului. Sunt îmbrăcați ca la circ. Super! Mă bucur enorm c-am venit.

— Da, bestial! Parc-am fi într-un spectacol! Uite, acolo în spate jonglează un clovn cu bile.

Miau! Și eu aș vrea să văd asta, dar trebuie să rămân ascuns în rucsac, iar deschizătura lui pare să fie tocmai în direcția cealaltă. Nu văd clovnul, ci o echipă de curățenie care s-a pus în mișcare și șterge pereții lambrisați ai sălii.

— Vai, n-am văzut niciodată oameni care curăță atât de prost, strigă babușca, pe care echipa de curățenie a observat-o la rândul ei.

Nu pot să-mi ascund un rânjet șuierător de pisică. Este tipic pentru babușca! Când vine vorba de curățenie și ordine, nu te joci cu ea. Prin fermoarul deschis o văd cum se duce la cei doi bărbați în halate albe și le vorbește. Din păcate, e atât de mult zgomot în sală, încât nu pot să înțeleg ce le spune. Pare să fie o lecție scurtă despre cele mai bune metode de spălare a pereților, fiindcă babușca merge cu o perie de praf imaginară de-a lungul marginii lambriurilor. Cei doi bărbați se holbează la ea fără să scoată un cuvânt, ci numai scuturând din cap. Apoi își iau cărucioarele de-acolo și nici măcar nu se mai uită la babușca.

Bătrâna se întoarce la noi furioasă din cale-afară.

— Ce nesimțire! Ce-și permite? Doar n-au curățat nimic bine! Și-ntr-un hotel scump.

— Mamușca! strigă nervoasă Anna, pe care n-o văd, dar o aud cât se poate de bine. Mă bucur și eu de câteva zile de relaxare în hotelul ăsta frumos. Nu vrei să încetezi și să nu mai fii atât de nesuferită?

— Ha! se-aude babușca ofensată și cred că i-ar mai fi spus ea Annei una, două, dacă n-ar fi intervenit chiar atunci Werner în discuție.

— Haideți, pace pe pământ, dragile mele! N-o să pierdem aiurea zilele astea frumoase de aici! Vă propun să urcăm până-n cameră să ne lăsăm bagajele și să mergem apoi direct în parc. E cer senin și ne cheamă vata pe băț și *roller coaster*-urile! Le-aud deja…

Ne cheamă vata pe băț și *roller coaster*-urile? Oare ce vrea să spună cu asta? Sunt curios.

***

O oră mai târziu, misterul se dezleagă. După o scurtă pauză de la statul în rucsac, pauză în care m-am plimbat prin camera de hotel a copiilor și în care a trebuit să-mi fac nevoile în litiera pe care o aduseserăm cu noi, acum sunt din nou în ascunzătoarea mea mobilă, iar Tom mă cară prin parc. Werner a cumpărat pentru toți vată de zahăr și copiii mi-au dat și mie să încerc chestia asta dulce și lipicioasă. Neobișnuită, dar cumva și gustoasă. O descoperire foarte bună!

Dar nu același lucru se poate spune și despre *roller coaster!* După ce am așteptat multă (foarte multă)

vreme pe acolo, împreună cu mulți alți oameni, și după ce-mi dădusem seama după toate țipetele puternice și strigătele entuziaste că urmează să se întâmple ceva special, am simțit pe cineva trăgând de rucsacul lui Tom.

— Hei, puștiule, aud o voce groasă, trebuie să lași rucsacul aici. Nu poți să-l iei cu tine în tren.

— Stați puțin! intervine Kira. Fratele meu are medicamente vitale acolo. Nu are voie să se despartă de ele nici măcar o clipă.

— Cursa durează doar două minute. Și este prea periculos să urce cu rucsacul, insistă vocea.

— E adevărat. Sunt alergic. Dacă mă înțeapă o viespe, am nevoie imediat de o injecție. Imediat! încearcă Tom să-l convingă pe celălalt.

Omul oftează.

— Atunci, dacă e atât de rău, poate că n-ar trebui să te dai în *roller coaster* deloc.

— Dar am așteptat aproape o oră, spune Pauli agasată. Dacă trebuie să ne întoarcem, o să încep să urlu. Tom poate să-și țină rucsacul în față, pe stomac. În cazul ăsta n-o să zboare în toate părțile și, în caz de nevoie, poate să ajungă ușor la medicament.

Scurtă pauză.

— Bine. Fiindcă ați așteptat atât de mult. Dar fac o mare excepție pentru voi, dup-aia nu vreau să vă mai văd pe-aici cu rucsacul. S-a înțeles?

— Mulțumim! strigă copiii în cor.

Apoi înaintează toți trei și la scurt timp Tom se așază într-un soi de vehicul cu tot felul de bare de metal de jur-împrejur – sau așa pare, din ce pot să văd prin deschizătura fermoarului. Tom își mută rucsacul din spate în față și mă simt zgâlțâit.

Încep apoi cele mai oribile două minute din viața mea. După ce se aude un clic, simt că sunt împins cu putere și aud un bâzâit. Văd prin deschizătură că ne mișcăm în față și în cele din urmă urcăm pe o pantă abruptă. Aproape c-am ajuns să stau orizontal pe burta lui Tom. Multă vreme urcăm sus de tot, dar nu știu înspre ce, că nu pot vedea. După care ne oprim din nou – doar ca să o luăm brusc la vale în cădere! Cădere? MIAU! NE PRĂBUȘIM! În abis! Îmi simt stomacul mic de mâță cum sare în sus și de frică mi se încrețește

și părul de pe coadă. Ce naiba se întâmplă aici? Este oribil! Și nespus de periculos! Sfântă sardină în ulei, unde am nimerit?

Încerc să mă mai uit o dată afară prin deschizătura rucsacului, dar deocamdată vehiculul în care suntem și pasagerii din el par să stea cu capul în jos și eu mă simt împins cu putere în poala lui Tom. Între timp, stomacul meu se răzvrătește în toată regula, ca un biet pulover în programul de uscare al mașinilor de spălat. Ajutor, scoateți-mă de aici!

Dar trenul urcă abrupt și iarăși ne prăbușim. După care se învârte de mai multe ori în jurul propriei axe. Îi aud pe Kira și pe Pauli cum țipă, însă nu par speriate – dimpotrivă, par să se distreze, ca într-o aventură. Mie, în schimb, mi-e rău tot timpul și mă simt de parcă m-ar fi părăsit deja de tot șapte dintre cele nouă vieți pe care le aveam. În cele din urmă, călătoria se oprește brusc cu o smucitură. Mi-ar plăcea să mă pot scutura, ca să văd dacă mai sunt în viață, dar din păcate nu pot, fiindcă rucsacul e prea mic.

— Frate, a fost super! se bucură Pauli. Trebuie să ne mai dăm o dată.

— Da, strigă Tom și Kira în același timp.

„Nu”, aș vrea eu să strig. Ăștia au înnebunit complet! Eu unul nu mai fac față încă unei călătorii infernale.

Când copiii coboară din tren și pleacă mai departe, încep să mă zbat ca un nebun și să mă foiesc, ca să-i fac să mă observe. Tom deschide rucsacul și încep să șuier ca turbatul.

— O, Doamne, eu cred că lui Winston nu i-a plăcut deloc în Super-Twister, observă Kira, cumva stânjenită. Îmi pare rău, Winston! mă mângâie ea pe cap. Dar poate că un parc de distracții nu e locul tocmai potrivit pentru o pisică. Ce putem să facem acum? În hotel n-avem cum să te lăsăm, acolo e strict interzis cu animale. Și dacă o să te lăsăm mereu în rucsac la intrarea fiecărei tiribombe, atunci o să fie foarte plictisitor.

Sfinte copac de ascuțit ghearele, mai bine să sufăr puțin de plictiseală decât să trec încă o dată prin tortura aia! Mă chinui să mă înalț din rucsac, arăt cu gheara în direcția în care bănuiesc că se află Super-Twisterul și dau din cap cu toată puterea de care sunt în stare.

Kira, Tom și Pauli izbucnesc în râs.

— Ia te uită, are o aversiune puternică împotriva *roller coaster*-urilor.

Haha, foarte amuzant! Bine măcar că voi vă distrați! Șuier șocat și mă afund ofensat înapoi în rucsac. Însă Kira bagă imediat mâna după mine și mă gâdilă pe burtică.

— Hai, băiete, nu te supăra. Nu vrem nici să te lăsăm singur. Dacă nu-ți place nici în Loopings, atunci data viitoare te lăsăm la intrare și faci o pauză în timp ce noi ne dăm în altceva. S-a făcut?

Nu știu deloc ce sunt Loopings astea, dar o pauză n-ar strica deloc!

O confuzie plină de urmări

Vai, o, disperare, iar mi se face rău! Rucsacul ăsta în care e întuneric și în care n-am suficient aer nu e tocmai potrivit pentru un motan cu reședință de lux, ca mine. Și dintr-odată Tom merge cu niște pași așa dubioși și uriași, că mă legăn încontinuu. MIAU! Poate că i s-a făcut și lui greață după *roller coaster* sau a amețit! Oricum, important e să nu cadă pe mine! Atât mi-ar mai lipsi! Și de ce respiră așa greoi și caraghios dintr-odată?

Trebuie să mă fac cumva observat ca să-i dau de înțeles că vreau să meargă ceva mai domol, ca să nu mă apuce din nou greața. Până să apuc eu să emit un MIAU supărat, simt cum își scoate rucsacul de pe umeri și-l așază undeva jos. Se deschide fermoarul. Și-apoi… apoi mă pomenesc holbându-mă într-o pereche de ochi străini, care se zgâiesc înapoi la mine, la fel de supărați.

— Dumnezeule, cum a intrat creatura asta aici? se răstește la mine un bărbat necunoscut.

Creatură? Doar nu se referă la mine! Obraznicul! Drept răspuns, scuip spre el o dată. Bărbatul se dă furios înapoi și asta-mi permite să arunc o privire în jur. Tom nu se vede pe nicăieri, nici Kira, nici Pauli. Ceva nu e în regulă. Așa că fac un salt uriaș, sar din rucsacul așezat pe o bancă în parc și o șterg sub cel mai apropiat tufiș.

De-acolo îl văd pe bădăranul ăla cum scutură rucsacul până cade totul din el și-apoi privește năucit.

— Of, Doamne, ăsta nu e rucsacul meu! îl aud strigând, după care o pornește repede în direcția din care trebuie să fi venit.

Brusc, îmi vine o idee. Tom trebuie să fi lăsat totuși rucsacul la intrarea în tren. E clar că la întoarcere ceva n-a mers cum trebuie și cineva i-a dat tipului ăstuia rucsacul lui Tom. Și-acuma Tom umblă prin parc cu rucsacul tipului în spate. Sfântă gheară de mâță, ce mai confuzie!

Și-mi mai vine o idee. Și anume că sunt singur. Singur singurel. Despărțit de Kira, Pauli și Tom și într-o zonă pe care n-o cunosc deloc. Timp de câteva secunde, mi se taie respirația de frică. Ce mă fac eu acum?

Calm, Winston, calm, îmi fac singur curaj. N-o să te ajute dacă te panichezi, o pisică bărbătoasă nu își pierde

firea în asemenea situații. Așa că trag aer în piept și o iau la fugă spre stânga, după bărbat, care sigur s-a dus înapoi la *roller coaster*. Dar nu-l mai văd în mulțimea aia de oameni și merg mai departe la nimereală. *Roller coaster*-ul trebuie să fie pe aproape și sunt sigur că puștii mei o să m-aștepte chiar acolo.

După o altă jumătate de oră și după ce am trecut de multe tiribombe amuzante cu nume ca Expresul-montan, Sahara-Speedster și Aventura Niagara, trebuie să recunosc că m-am rătăcit complet. Dar totul în parcul ăsta de distracție e foarte confuz! Colac peste pupăză, a început să-mi și chiorăie stomacul, și nu pot să gândesc când mi-e foame. Ar fi mai bine dacă aș lua o pauză mititică și m-aș gândi în liniște cum să fac să-i găsesc pe copii.

Sar direct pe o bancă și încep să-mi ling labele, în vreme ce mintea îmi lucrează la turație maximă. E clar că cel mai bine ar fi dacă m-aș întoarce la Luna-Hotel. Copiii tot trebuie să apară acolo mai devreme sau mai târziu. Dar cum aflu drumul până acolo? Nu e ca și cum aș putea să întreb pe cineva. Nu-mi mai rămâne de făcut decât să o iau la întâmplare și să sper că n-o să-l ratez printre toate picioarele astea de oameni. Și că n-o să mă calce nimeni pe coadă!

Îmi părăsesc băncuța cu un salt elegant, pregătindu-mă de căutare, dar imediat mă apucă cineva de gât și începe să mă scuture.

— Bartolomeo, haimanao, aici te ascundeai! aud vocea cuiva. Credeai că poți s-o ștergi de la muncă și să lenevești în soare, sau ce? Nici să nu-ți dea prin cap, te cheamă datoria. *Allora, andiamo!*[2]

Cine mă strigă? Și cine, Doamne iartă-mă, mai e și Bartolomeu? Mâna ca de fier continuă să mă scuture, apoi mă ridică în aer și pentru a doua oară pe ziua de azi mă pomenesc holbându-mă în ochii unui necunoscut. Sunt ochii unui bărbat foarte, foarte mare, cu o mustață pe măsură – o mustață atât de mare, că pare să i se ridice de pe față drept în sus, și la stânga, și la dreapta. Dacă n-aș fi într-o situație așa disperată, m-ar putea pufni râsul văzându-l. Un om cu mustăți, haha!

Dar nu prea am chef de râs, fiindcă individul nu se gândește să-mi dea drumul, ci pur și simplu o ia din loc. Scuip, mă zbat, îmi scot ghearele, dar nu mă ajută la

nimic. Mă strânge bine de tot și mă ține departe de el, ca să nu pot să-l zgârii. În timpul ăsta, înjură fără întrerupere și scoate tot felul de prostii pe gură.

— S-o ia naiba de pisică!… De jumătate de oră vrem să facem repetiții… De parcă n-aș avea altceva de făcut decât să caut pisica asta…

Ajutor, am fost răpit de un nebun! Și chiar că trebuie să fie nebun, fiindcă poartă un costum de pomină – o jachetă colorată cu nasturi și dungi strălucitoare, pantaloni strâmți și negri și cizme înalte, deși nu e niciun carnaval în perioada asta. Dar individul s-a îmbrăcat ca un director de circ, că așa arătau și oamenii pe care mi i-a arătat Kira pe un poster. La fel și femeile tinere din hotel – chestia asta pare să fie o temă importantă în parc.

Dar chiar și așa, nebun, pare să știe exact unde se duce. Cu pași de șapte poște, aleargă cu mine prin parc și se oprește în cele din urmă, răsuflând greoi, în fața unei construcții uriașe, în dungi. Ce-o mai fi și asta?

Când mă duce înăuntru, o recunosc. Chiar este un cort de circ, cu o arenă în centru. Iar mirosul meu fin depistează imediat că sunt și animale prin preajmă. În vreme ce mă întreb ce anume ar trebui să facem aici, tipul traversează chiar pe la jumătatea arenei și iese iarăși, pe o ușă din spate aflată în cealaltă parte. În curtea de-afară se află o cușcă de metal. Deschide ușa, mă aruncă înăuntru cu putere, trage zăvorul și se întoarce să plece.

— Începem într-un sfert de oră, latră el la mine.

Sunt atât de mirat de toată această întâmplare, că durează ceva până să-mi dau seama: nu sunt singurul prizonier. În spate, într-un ungher, stă o întreagă trupă și mă privește în tăcere. Ce fel de adunare tristă mai e și asta? Îmi bate soarele în ochi, dar recunosc o capră, doi papagali, o maimuță mică și – vai, Doamne! – doi câini!

E clar că azi nu e ziua mea norocoasă. Sunt închis cu doi câini într-o cușcă, nu se poate mai rău de-atât. Fără să vreau, mă înfoi și sar cu picioarele întinse un metru înapoi. Capra pufnește, face câțiva pași înspre mine și mă măsoară bine din priviri.

— Ei bine, le spune capra celorlalți după ce s-a uitat bine la mine. Seamănă incredibil de mult. Dar nu e el.

— Ce? întreb eu nedumerit.

Capra își drege glasul, întârziind cu răspunsul.

— Permiteți, O'Nelly e numele meu, behăie ea într-un sfârșit. Și cu cine avem această onoare neașteptată, dragul meu?

Aoleu, cu cât rafinament se exprimă! Așa că răspund și eu foarte formal:

— Winston, Winston Churchill.

— E o plăcere, spune O'Nelly. Ești cumva un înlocuitor?

Nu-nțeleg nimic.

— Înlocuitor?

— Pentru bătrânul nostru prieten. Pentru Bartolomeu.

— Nu, trebuie să se fi făcut o greșeală pe undeva. Nu țin locul nimănui. N-am vrut decât să-mi întind picioarele și apoi a venit nebunul ăla care m-a luat cu el și m-a închis aici. Poate să-mi explice cineva ce se-ntâmplă? întreb enervat.

— *Oh my God!* spune capra, dând din cap. Cred că domnul Balotelli te-a confundat cu el. Tu și Bartolomeu semănați ca doi gemeni monozigoți.

Monozigot? Ce vrea să spună capra asta bătrână? Obraznica! Înainte să-mi pot lua figura de ofensat, maimuța începe să se cațere pe gratii, aterizează drept în fața mea și mă privește curioasă.

— Seamănă cu el ca două picături de apă, mormăie ea gânditoare. Însă miroase cu totul altfel decât Bartolomeu.

— Cine e Bartolomeu ăsta? îi iau eu iarăși la întrebări.

— O pisică neagră, la fel ca tine, explică O'Nelly. Și atracția principală a spectacolului nostru fabulos. Dacă vi-i pot prezenta…

Capra ridică mândră fruntea și arată cu cele două coarne în direcția papagalilor.

— Romeo și Julieta, geniile noastre matematice zburătoare.

— Doi ori doi… spune prima pasăre.

— …Fac patru, continuă a doua.

— Cel din față, spune capra arătând spre maimuță, este Floyd, copilul minune al trapezului.

Ca pentru a o dovedi, Floyd face cu ușurință un salt pe spate.

— Cei doi din spate sunt Pat și Patașon, câinii învârtitori.

De parcă ar fi primit un ordin, cei doi căței încep să se rostogolească pe jos. La sfârșitul acestei reprezentații sar amândoi înapoi în picioare, iar cel mai mic – un pudel alb și creț – se urcă pe spatele celui mai mare, un St. Bernard, unde ridică o labă în aer ca și cum ar vrea să salute.

— Și să nu uităm de Bartolomeu, pisica zburătoare. Și *last but not least,* ultima, dar nu cea din urmă, biata de mine.

Capra își coboară privirea și se lasă pe picioarele din față în așa fel încât rămâne cu fundul în aer.

— Diavolița irlandeză!

— Uimitor, cu adevărat uimitor, mă grăbesc eu să spun. Dar unde este Bartolomeu ăsta?

— O!

O'Nelly se așază iar pe toate cele patru picioare.

— La ultima noastră ieșire și-a luxat una dintre labele din față și de-atunci e puțin indispus. Domnul Balotelli te-a confundat probabil cu el și te-a adus aici. Trebuia de multă vreme să facem repetiția pentru spectacolul din după-amiaza asta, înțelegi?

— Ăăă, da… Adică nu. Sau poate, mă bâlbâi eu ametit. Cum spui tu. Oricum, eu nu sunt Bartolomeu. M-am despărțit din greșeală de familia mea și m-am rătăcit. Și trebuie s-o șterg imediat de-aici și să mă-ntorc la hotelul ăsta, Luna-Hotel. Acolo stă familia mea, adică deschizătorul meu de conserve, Werner, și Kira și Anna și… Oricum. Sigur își fac griji pentru mine acum!

— Of!

O'Nelly pare îngrijorată.

— Chestia asta care ți s-a întâmplat chiar că e o poveste tristă.

Dau din cap cu entuziasm. În sfârșit, diavolița asta irlandeză pare să înțeleagă în ce situație dramatică mă aflu.

— Exact! Și tocmai de-asta am nevoie de ajutorul vostru, spun eu cu speranță în glas, fiindcă animalele trebuie să rămână unite, la urma urmei. Mai întâi, cum fac să ies de-aici? Și, în al doilea rând, cum găsesc hotelul? Mă puteți duce până acolo? Doar știți zona, nu?

— Ei bine, își dă cu părerea O'Nelly, trebuie să avem o ședință de grup pentru asta.

După care se duce înapoi în colț la tovarășii ei, cu Floyd prinzând-o repede din urmă.

Cei șase se strâng laolaltă și încep să-și vorbească în șoaptă, dar precipitat. Oricât mi-aș ascuți urechile, nu-nțeleg nicio vorbă. Oare ce-o fi de discutat? Sunt un motan care are nevoie de ajutor!

Discuția se termină după câteva minute și O'Nelly se apropie iar de mine cu o figură importantă.

— Te ajutăm cu plăcere, îmi spune.

Așa mai merge. Bun.

— Dacă ne ajuți și tu pe noi, adaugă ea.

— Ce vrei să spui? întreb eu, șovăind.

— Păi, e foarte simplu: îi vei ține azi locul lui Bartolomeu și vei face un număr. Vei fi înlocuitorul lui, cum ar veni. Și mâine te vom duce la familia ta. S-a făcut?

— Trebuie să fac un număr?

Îi privesc uimit pe O'Nelly și pe ceilalți, care mă imploră din priviri.

— Dar nu pot. N-am mai făcut niciodată așa ceva.

De fapt, mi se pare absurdă ideea să mă maimuțăresc și să fac cascadorii în fața publicului. Absurdă și înjositoare!

— Vă spun sincer, tovarăși, că nu v-aș fi de mare ajutor. Sunt complet neîndemânatic. Și este foarte drăguț din partea voastră, vă mulțumesc pentru ospitalitate, dar n-am cum să rămân până mâine dimineață. Sunt sigur că înțelegeți, nu?

Grupul mă privește în tăcere.

— Trebuie să ies de-aici imediat! repet eu cu hotărâre.

O'Nelly își drege glasul din nou.

— *Sorry,* dacă nu ne ajuți, nici noi nu putem face nimic pentru tine.

— Ăsta e șantaj, un adevărat șantaj! șuier eu.

O'Nelly pare impasibilă.

— Spune-i cum vrei. Dar la noi o mână spală pe alta.

Cel mai mult mi-ar plăcea acum să-i sar caprei ăsteia bătrâne în față și să-i arăt cum e când îți trage cineva două-trei labe peste nas. Dar ar fi foarte puțin productiv. Mă gândesc bine ce trebuie făcut. Degeaba o întorc pe

toate părțile, oricum aș lua-o, sunt la cheremul acestei bande nenorocite de șantajiști. Fără ei nu pot să scap de aici. Și chiar dacă aș putea, probabil că m-aș rătăci din nou și-aș muri de foame, părăsit și singur, trădat și uitat sub un tufiș pe undeva. Numai când mă gândesc la asta, îmi simt stomacul scoțând sunete sinistre.

— După spectacol există de fiecare dată o cină opulentă, îmi întrerupe O'Nelly gândurile. Și bucatele sunt din cale-afară de gustoase.

Bine atunci. Am decis. O să sar eu în locul dubiosului ăstuia de Bartolomeu. Cât de greu să fie? Doar sunt un motan în floarea vârstei și în cea mai bună formă, corpul meu este în putere, cum se spune.

— M-ați convins, le spun. O s-o fac. Și mâine dimineață la prima oră mă duceți la Luna-Hotel. Ne-am înțeles?

— Sigur, contează pe noi! strigă O'Nelly entuziasmată și chiar și ceilalți încep să chiuie de bucurie.

Bucuria lor e contagioasă, recunosc. Când s-a mai bucurat cineva așa de tare să mă aibă alături? Așa că zâmbesc și eu mulțumit.

— Dar, înainte să uit, ce anume trebuie să fac? îi întreb în atmosfera generală de veselie.

— Ah, nu mare lucru. O să fie floare la ureche pentru tine, spune Floyd și îmi face cu ochiul. Trebuie doar să sari de la zece metri înălțime printr-un mic cerc în flăcări…

— Ce să fac? miaun eu uimit.

De furie, mi se încrețesc mustățile. Dar poate că n-am auzit bine, nu mi se poate cere în mod serios așa ceva.

— Să sari printr-un cerc în flăcări. Acolo sus, repetă Floyd calm, ridicându-și laba în sus, de parcă ar vrea să arate spre un dom de circ foarte înalt.

E cât pe-aci să cad din picioare. Habar n-aveam că pisicilor li se poate întâmpla așa ceva, dar așa se simte, fiindcă aproape că văd negru în fața ochilor.

— Ah… Ăăă, da… mă bâlbâi eu. Dacă nu mai e altceva…

— Știam eu că putem conta pe tine! spune O'Nelly bucuros. Și nu-ți face griji, da? Pare mai greu decât e de fapt. O să te descurci. O să facem și o repetiție…

Ca la comandă, chiar acum reapare din spate directorul ăla comic de circ, deschide ușa cuștii și gonește întreaga trupă, inclusiv pe mine, în arenă, răstindu-se:

— *Avanti! Avanti!*[3]

O șterg și eu după ceilalți, care se așază siguri pe pozițiile lor. Și eu unde să mă pun?

— Acolo, îmi șoptește Floyd. Nu scoți niciun sunet și aștepți. Ești ultimul la rând.

Mă gândesc repede dacă nu cumva ar trebui să-mi iau tălpășița. În fond, directorul ăsta nebun de circ n-o să-și întrerupă spectacolul doar ca să alerge după mine. Dar în cele din urmă învinge curiozitatea – vreau să văd ce se întâmplă aici. Așa că sar pe marginea arenei și-i urmăresc pe ceilalți cum își fac numerele. Trebuie să recunosc: sunt impresionat! Ce chestii sunt în stare să facă! O'Nelly face echilibristică, fără să tresară nici măcar un pic, pe o blană foarte îngustă pe care Balotelli a așezat-o pe niște suporturi și care se îndoaie aproape până la pământ sub greutatea ei. Poate că doamna ar trebui să se gândească să treacă la dietă.

Pat și Patașon aleargă prin arenă, fac tumbe, se învârt și merg în două picioare. Romeo și Julieta stau cocoțați pe umerii directorului, care strigă mereu *Va bene! Va bene!* și care le dă să rezolve complicate probleme aritmetice. Iar Floyd se învârte pe trapez prin aer, de

parcă ar avea aripi. Uau, ce spectacol frumos, mă gândesc eu. Și se vede imediat că cei șase sunt o echipă unită și că probabil lucrează de multă vreme împreună.

Deodată, ca prin magie, un coșuleț coboară din acoperiș, legat cu sfoară. Și toată lumea se uită la mine.

— Ei! îmi strigă Balotelli. Ce mai aștepți? *Signor* Bartolomeo are nevoie de o invitație specială? *Avanti!*

La mine se referă! Așa că sar de-acolo, alerg spre coșuleț și mă urc în el. Sfoara se întinde imediat și coșul e tras în sus. Sfântă litieră, ce se mai leagănă! Și-apoi mai fac și greșeala să mă uit în jos. Vai, vai, vai, ce sus sunt! Mi se face iar rău.

Coșul se oprește brusc, bălăngănindu-mă de colo colo.

— Hop! Hop! strigă Balotelli de jos.

Cum adică *hop, hop*? Ce vrea să spună cu asta? Oare vrea să sar jos? Înseamnă că nu e în toate mințile.

— Stânga! Uită-te în stânga! Pe-acolo trebuie să cobori, aud deodată o șoaptă venită ca de nicăieri.

Mă uit ametit în dreapta și văd pe o proptea a cortului o pisică neagră, care se ascunde în penumbră. Arată la fel ca mine!

— Haide odată, sari din coș și ia-o pe-acolo! îmi ordonă fratele meu geamăn.

Întorc capul spre stânga și văd sub mine un soi de suport montat pe un stâlp al cortului. Deci pe-acolo! Sar cu grijă din coș pe suport. Reușesc și simt că am din nou ceva tare sub picioare, chiar dacă e ceva destul de mic. N-a fost așa de greu. Dar mă tem că asta n-a fost totul și mă întorc înspre mâța care-mi seamănă.

— Ești cumva Bartolomeu ăsta de care tot aud? întreb eu curios.

— Bingo! Ai ghicit, răspunde el.

— Și ce faci aici sus?

— În primul rând, mă ascund de Balotelli și, în doilea rând, m-am gândit că tot trebuie să te sfătuiască cineva.

— A, mulțumesc, șoptesc eu. Dar cum ai ajuns aici?

— M-am cățărat, firește, spune pisoiul uimit. Doar sunt pisică.

— Da, văd asta. Dar ceilalți ziceau că ești rănit.

— Așa-i, spune el, dând din cap. Urâtă treabă. Mi-am luxat laba din spate. Să mă cațăr mai pot cât de cât. Dar

să sar? Nici nu se pune problema. Din fericire, ai apărut la țanc!

Eu n-aș zice c-am apărut tocmai la țanc, mai ales c-am fost adus aici cu forța. Dar nu mai zic nimic, având în vedere situația în care mă aflu.

— Și de ce n-a renunțat Balotelli ăsta la numărul tău până când te însănătoșești? îl întreb eu.

— Nu se poate. Sunt atracția principală, marele final! se indignează Bartolomeu. Sunt oameni care vin la circ doar ca să mă vadă pe mine!

Oho, cuiva îi place să exagereze… Bartolomeu ăsta pare să fie un mare lăudăros, îmi zic, dar îi răspund politicos:

— Deci așa…

— Exact așa, insistă el. Dar acum să vedem ce trebuie să faci tu, prietene asistent. Trebuie să te concentrezi bine și să-ți găsești echilibrul. În câteva secunde o să apară cercul de foc și concentrarea este totul la numărul ăsta.

Ce să fac? Pe cine să găsesc? Și cine urmează să apară? Motănelul ăsta vorbește doar în ghicitori.

Dar pentru că probabil arăt ca un prostovan, el repetă lent, accentuând silabele:

— Con-cen-tra-re. Știi ce-i asta?

Dar ce, mă crede prost? Firește că știu ce e.

— OK, continuă Bartolomeu. Imediat o să coboare cercul. Te uiți pur și simplu prin el, fix prin el, înspre suportul de-acolo, înțelegi?

Mă întorc și, la vreo zece metri depărtare, mai văd un suport ca cel pe care stau acum.

— Nu dai atenție cercului, explică pisica. Nu faci decât să te uiți prin el, respiri adânc, din burtă. Rămâi foooarte calm. Și nu dai atenție cercului. Te încordezi. Respiri și inspiri adânc. Și-apoi sari. E clar?

— Clar! răspund eu, deși nu mi-e nimic clar.

Ce înseamnă toată prostia asta cu respiratul? Încă mă gândesc dacă să-l mai întreb ceva, dar apoi începe să coboare din tavan, pe o funie lungă, un cerc care se oprește la jumătate între cele două suporturi.

— Atenție, pornește! șoptește Bartolomeu. Uită-te drept prin mijlocul cercului. Concentrează-te!

Privesc cu stoicism prin cerc spre celălalt suport. Nu e așa departe, îmi zic singur ca să-mi fac curaj, sigur

reușesc. Și tocmai când să mă încordez ca să sar, se aude un clic și ceva începe să cuprindă cercul, răspândind un miros îngrozitor. Fum! Cercul începe să ardă!

Sfântă sardină în ulei! Uitasem complet de foc! Chestia asta chiar arde! Și nu cu o pâlpâială slabă; flăcările sunt prea mari pentru gustul meu, iar zona aia fără flăcări din mijloc este prea mică. N-am cum să trec pe-acolo fără să-mi pârlesc blana. Ajutor! Când o să fiu o torță arzătoare, o să mă prăbușesc în chinuri jos în arenă, unde, pârlit și cu oasele rupte, o să-mi trag ultima suflare.

De parcă mi-ar putea citi gândurile, Bartolomeu strigă la mine:

— Inspiră, expiră și sari! Și nu da atenție cercului! Du-te!

Așa că inspir și expir adânc și privesc concentrat celălalt suport, încercând să ignor flăcările din fața mea. Inspir și expir încă o dată, apoi sar cum n-am mai sărit în viața mea și spintec aerul. Adio, lume nedreaptă, îmi spun în sinea mea și apoi aterizez – țop! – pe suport. Mă uit neîncrezător în jur și văd cercul atârnând în același loc. De jos, Balotelli strigă:

— *Va bene! Va bene!* și bate din palme.

Am reușit, chiar am reușit! Ce tip curajos mai sunt și eu! Ce nebunie! Odette n-o să mă creadă niciodată dacă-i povestesc!

Abia acum bag de seamă că tremur din tot corpul. Și ce e cu mirosul ăsta ciudat? Hopa, cred că mi-am pârlit câteva fire din coadă… Însă deocamdată nu mă deranjează, atât de bucuros și de mândru sunt de săritura mea. O să crească la loc.

— Așa, vezi c-a mers? îmi zice Bartolomeu din partea cealaltă. Nu e rău pentru o primă încercare!

Nu e rău? Înainte să-i pot spune încrezutului ăstuia ce părere am despre el și despre observațiile lui de amator, se face nevăzut în întuneric și un alt coșuleț îmi apare sub nas, așteptând să mă ducă jos.

***

Dresorul ne aduce înapoi în cușcă, iar colegii mei artiști se strâng în jurul meu și nu mai contenesc cu

laudele.

— Super!

— De clasă mondială!

— De parcă n-ai mai fi făcut nimic altceva niciodată!

— Mulțumesc, mulțumesc! Am avut norocul începătorului, le refuz eu laudele, încercând să par cât mai modest. Dar cred că eu…

— Trebuie să te concentrezi mai bine… mă oprește cineva în mijlocul propoziției.

Bartolomeu s-a strecurat nevăzut până la cușcă, lângă care se așază maiestuos.

— Atunci o să reușești să nu-ți mai arzi nici coada.

Ce nesimțit arogant! Oare ce-și închipuie? La urma urmei, doar ce-am băgat mâna în foc pentru el – în adevăratul sens al cuvântului.

— Atunci sari tu singur, dacă te pricepi mai bine, mă răstesc la el.

— Băieți, nu vă certați, *please!* se bagă O'Nelly între noi. Winston, săritura ta a fost de top. Bătrânului nostru cal de bătaie de aici îi vine mai greu să facă complimente.

Pentru câteva momente, eu și Bartolomeu ne privim în tăcere, zvâcnind din vârfurile cozilor și abia acum văd cât de bătrân este de fapt. În jurul botului i-au crescut o groază de fire albe. E uimitor că încă mai face spectacole.

Bartolomeu își drege glasul multă vreme.

— Păi așa este… Te-ai descurcat foarte bine, Winston, mulțumesc.

— N-ai pentru ce, mă bucur, răspund eu împăciuitor.

— Fără tine, s-ar fi zis cu noi! insistă el.

— Ei, nici chiar așa, spun eu. Dacă nu m-ați fi avut pe mine, v-ați fi gândit la altceva. Cum se zice: *The show must go on*[4].

— E greu de crezut, behăie O'Nelly abătută.

— Fără tine, latră și Pat, am fi ajuns la adăpostul de animale.

— …și poate că am fi fost chiar eutanasiați, mârâie Patașon.

Adăpostul de animale? Eutanasie? Mi se pare că n-aud bine.

There's no business like show business![5]

Înainte să pot afla ce povești de groază voiau să-mi spună colegii cu vorbele alea sinistre, „adăpost de animale" și „eutanasie", deodată nasul meu e gâdilat de un miros ademenitor. Bietul meu stomac gol reacționează imediat și dă drumul unui chiorăit flămând.

Și tocmai atunci dă și *signor* Balotelli colțul. Împinge în fața lui un cărucior de serviciu, pe care a îngrămădit cele mai diverse gustări pentru animale.

— Hop, hop! zice el din nou și din nou. Acum mâncăm, apoi facem spectacolul!

Împarte tot felul de castronașe în cușcă și dispare repede. Pentru Romeo și Julieta a adus cereale, iar Floyd primește banane și niște piure amestecat de nu știu ce fel, la al cărui conținut prefer să nu mă gândesc, fiindcă pare destul de scârbos. Pentru O'Nelly a adus iarbă proaspătă și morcovi, Pat și Patașon se îngrămădesc la castroanele cu bucăți de carne, iar mie dresorul îmi aruncă un castron imens cu ficat de pasăre.

Uau! O'Nelly avea dreptate. Balotelli ăsta nu s-a arătat până acum prea prietenos, dar pare să-l preocupe foarte mult bunăstarea artiștilor săi cu pene sau blană. Mai întâi încep să adulmec porția imensă. Miroase foarte apetisant! De parcă ar fi gătit-o babușca, nu alta. Mă pun imediat pe mâncat; la urma urmei, în afară de mâncarea uscată de azi-dimineață, n-am mai pus nimic în gură și mi-e o foame de mor. Mmm, ce bună e!

O tuse timidă îmi întrerupe festinul. Ridic privirea și-l văd pe Bartolomeu, care se plimbă de-a lungul gratiilor cu o privire imploratoare. Așa e, mai e și el. Și, drept vorbind, ăsta e ficatul lui pe care-l halesc acum cu atâta satisfacție. Nu vreau să-i fac asta, așa că împing castronul cu botul înspre gratii, ca Bartolomeu să poată ajunge ușor la el cu labele. Imediat își scoate și el o bucată afară și, în pace și armonie, golim împreună castronul. E atât de mult ficat, că ar ajunge și pentru patru pisici.

După masa asta bogată, mă ling pe bot și torc mulțumit.

— Voi primiți în fiecare zi chestii așa gustoase? îl întreb pe Bartolomeu.

— Cine muncește mult, trebuie să și mănânce bine, așa spune mereu *signor* Balotelli, îmi zice el.

— E totuși de treabă șeful vostru. Dur pe dinafară, bun pe dinăuntru, nu?

Bartolomeu oftează adânc.

— Dar numai când vine vorba de mâncare. Singurul lucru care contează pentru el este spectacolul. Și ne hrănește tot timpul tocmai ca să muncim tot timpul. Ne dă mâncare ca să obținem rezultate, înțelegi?

Încuviințez cu o mișcare din cap, deși nu înțeleg prea bine. Eu îmi primesc mâncarea și fără să fac ceva anume pentru ea – în orice caz, fără să dau cine știe ce reprezentații. N-ar fi deloc frumos!

— Dar de îndată ce nu mai avem rezultate, Balotelli începe și el să-și piardă cheful, continuă Bartolomeu.

— Vai, sfântă sardină în ulei! îmi scapă mie o exclamație. Și dup-aia nu mai primiți mâncare?

— Și mai rău, spune Bartolomeu trist.

— Nu mai e bun cu voi? Nu vă mai mângâie?

Motanul râde amar.

— De parcă ne-ar mângâia cineva aici! Poate câte-o bătaie din palme pentru încurajare atunci când iese ceva bine în spectacol, dar asta e tot. Pat și Patașon au făcut deja aluzie la ce se poate întâmpla: dacă nu ne descurcăm așa cum ar trebui, atunci o să scape de noi.

Înghit în gol.

— Ce vrei să spui cu asta? întreb eu cu glasul sugrumat.

Bartolomeu oftează din nou.

— Când dăm greș fiindcă suntem bolnavi, atunci eșuează și spectacolul. Și dacă spectacolul nu merge, Balotelli nu face bani. Și dacă n-are bani, atunci nu ne poate cumpăra mâncare și nu-și poate plăti artiștii bipezi. Pe scurt: dacă nu muncim, nu mai avem niciun folos…

— …Și ajungem la adăpostul de animale. Asta dacă avem noroc! continuă O'Nelly, care ni se alătură.

Din gură îi atârnă un smoc de iarbă, pe care-l rumegă gânditoare.

— Dar asta e îngrozitor! miaun eu cu durere.

— Așa e dintotdeauna, îmi explică și Floyd, care vine spre noi însoțit de restul trupei. Îl mai țineți minte pe bătrânul Dickie?

— Odihnească-se în pace! latră Pat.

— Cine e Dickie? întreb eu curios.

— Dickie e… sau, mai bine zis, Dickie a fost un porc vietnamez, îmi spune O'Nelly. Un băiat de treabă, vesel, prietenos, poate puțin cam leneș. Dar la greutatea lui…

— Era unul dintre noi, continuă Bartolomeu. Mulți ani am lucrat împreună. Dar într-o zi s-a îmbolnăvit și n-a mai putut să joace. Și-ntr-o dimineață a dispărut, a dispărut pur și simplu. Și n-am mai auzit de el niciodată…

— Înțelegi acum de ce e așa de important pentru noi ca tu să faci saltul ăla? întreabă O'Nelly. Ne e teamă să nu ajungem la fel ca bătrânul Dickie. Fiindcă dacă Bartolomeu lipsește, întreg spectacolul se duce pe apa sâmbetei. Și-atunci s-a zis cu noi.

Tremur de parcă ar fi căzut un fulger chiar lângă mine. Nu poate să fie adevărat! Este complet inuman! Lumea se comportă cu noii mei prieteni de parcă n-ar avea suflet și sentimente. Ca și cum ar fi chestii pe care le poți arunca după ce s-au stricat.

— Dar e oribil! spun eu înfuriat. Balotelli ăsta nu poate să facă așa ceva!

— Ba poate! chițăie Floyd, cu ochii măriți de frică.

— Băieți! strig eu hotărât. Și, ăăă, fetelor! adaug repede, aruncând o privire spre O'Nelly și Julieta. Nu vă faceți griji, sunt aici! Și n-o să vă las de izbeliște. Rămân atâta timp cât aveți nevoie de mine, pe cuvânt de onoare.

Floyd mă bate uimit pe umăr, Romeo și Julieta dau entuziasmați din aripi, Pat și Patașon urlă la unison și O'Nelly mă împinge prietenos cu coarnele. Bartolomeu toarce și el bucuros.

— Tu chiar ești un tip de treabă, Winston, spune el recunoscător.

Da, și mie mi se pare. Iar aici e totuși vorba de principii. Când oamenii exploatează animalele, trebuie să rămânem unite, împreună suntem mai puternice.

Chiar dacă știu că prietena mea Kira își face acum o mulțime de griji pentru mine, un lucru e clar: nu pot să

plec de-aici atâta vreme cât prietenii mei au nevoie de mine.

De parcă mi-ar putea citi gândurile, Bartolomeu miorlăie:

— Și nu-ți face griji, prietene. Într-o zi sau două o să fiu iar în formă și apoi te ducem înapoi la familia ta.

— *Alright!*[16] behăie O'Nelly. *And now, it's showtime!*[17]

***

În timp ce noi mâncam și discutam între noi, circul s-a umplut pentru spectacolul de după-amiază. Aud râsete de copii și muzică, simt trecându-mi pe la nas mirosul de popcorn și de migdale prăjite. Și chiar dacă am stomacul plin, n-aș zice nu unei gustărici de după masă.

Dar până să apuc eu să-i întreb pe ceilalți ce-ar crede *signor* Balotelli despre un desert, un clovn mic cu încălțări uriașe țopăie lângă cușcă și o deschide, conducându-ne în spatele cortinei, unde așteptăm să înceapă numărul nostru. Clovnul rămâne cu noi, se lasă pe vine și mă mângâie pe după urechi.

— El e Charlie, îmi spune Floyd. E foarte de treabă și iubitor și ne face mereu să râdem.

Aha, îmi zic eu, înseamnă că nu toată lumea de la circ e atât de lipsită de inimă ca *signor* Balotelli. Tare m-ar mai fi mirat și m-ar fi făcut să-mi pierd cu totul încrederea în omenire. În timp ce mă bucur de aceste neașteptate mângâieri, artist după artist trece pe lângă noi și iese în arenă. Se aude mereu glasul adânc al lui Balotelli, anunțând numerele cu pricina.

Dintr-odată se aud bătăi de tobă, apoi fanfara, după care Charlie mă bate ușor pe spate și se ridică cortina. Ceilalți o iau din loc. Ce? Cum? Sfântă litieră, am început deja?

Speriat, pornesc împiedicat în urma celorlalți și-mi mijesc ochii, fiindcă mă orbesc reflectoarele. Ajutor, nu văd nimic! La repetiție nu erau așa luminoase.

— La stânga, Winston, la stânga! îmi șoptește Pat.

Mă împleticesc la stânga și sar cu stângăcie pe marginea arenei de circ, unde încerc să mă fac mic, mic de tot. În vreme ce colegii mei își încep reprezentațiile,

mă uit atent în jur. Sfinte Dumnezeule, cortul circului e plin până la ultimul loc. Micuța mea inimă de pisică începe să bată din răsputeri. Sunt prea mulți spectatori! Și toată lumea asta mă agită!

Mă gândesc dacă nu cumva există vreo posibilitate să nu fac numărul ăsta, dar chiar atunci sunt prins într-un con strălucitor de lumină, se aud noi bătăi de tobă și coșulețul coboară din tavan chiar în dreptul nasului meu. Prea târziu!

Cu un salt cât mai elegant, sar înăuntru și simt cum sutele de perechi de ochi parcă-mi sfredelesc blana. Îmi bate inima atât de tare, că mi se face și mai frică.

— Rămâi calm, trebuie să rămâi calm, aud mieunatul liniștitor al lui Bartolomeu, care e deja în locul lui de sub cupola cortului.

— Inima mea, croncăn eu. Ceva e în neregulă cu inima!

— Nu e nimic în neregulă, îmi șoptește Bartolomeu. Ai doar trac, e normal.

Ce să am? Trac? Despre care trac vorbește ăsta? Despre tracii antici? Dar ceva tot am, fiindcă mă simt mizerabil și bolnav. În starea asta n-am cum să sar prin cercurile alea.

— Nu e rău să ai trac, îmi explică Bartolomeu. Toți avem, face parte din agitația de dinaintea intrării pe scenă. Respiră adânc și găsește-ți echilibrul. Concentrează-te!

Acum văd și cercul legănându-se între suporturi, se aude din nou toba, se aude un fâs și fruum și chestia aia începe să ardă. Jos în arenă domnește o tăcere absolută și toți stau cu ochii ațintiți asupra mea.

— Nu uita să respiri! Și nu privi flăcările! Haide, poți s-o faci! strigă Bartolomeu.

Mă scutur o singură dată, închid ochii și-i deschid la loc, privesc țintă stâlpul din partea cealaltă și, a doua oară pe ziua de azi, sar prin cercul arzător. Am reușit! Și de data asta fără să-mi pârlesc coada. În mine se ascunde un adevărat profesionist.

Al doilea coșuleț mă coboară iar, mă bucur de aplauzele și chiuiturile publicului și mă plimb țanțoș pe scenă. Deodată, cineva mă ia de guler și mă ridică pe brațul său. Au! Obraznicule, ce înseamnă asta?

Signor Balotelli mă strânge bine în brațe, după care – cu un rânjet fals – mă prezintă spectatorilor.

— Ei, îmi murmură el la ureche. Ce ți-a luat așa de mult azi? Doar nu joci șah! Să fii rapid, ai priceput?

După care bădăranul face o plecăciune și mă aruncă pur și simplu în spatele cortinei. Nerușinatul!

***

Din fericire, ceilalți sunt plini de laude și cred că m-am descurcat grozav.

— A fost extraordinar! strigă Patașon.

— În tine se ascunde o adevărată divă, spune și Floyd.

O ce? Ce vrea să spună cu asta? Eu sunt un motan, nu o divă! Dar în afară de mine, nimeni nu pare să bage în seamă expresia asta, așa că mă hotărăsc să o iau drept un compliment.

— *A new star is born!*[8] strigă O'Nelly.

— Gașcă, gașcă, resping eu laudele stânjenit. Mi-am făcut doar datoria.

Și chiar că e o datorie epuizantă, îmi zic, observând cât de epuizat sunt. Sunt frânt! Cu ultimele puteri mă târăsc până într-un colț al cuștii, mă fac ghemotoc și îmi închid ochii oftând. Tot ce-mi trebuie acum este un pui de somn.

— Hei! mă înghiontește cineva cu laba.

Deschid ochii și-l văd pe Bartolomeu privindu-mă uimit printre gratii.

— Ce faci acolo? mă întreabă el.

— Trag un pui de somn, răspund eu. Noi, pisicile, dormim câte șaisprezece ore pe zi. Și cred că azi mie mi-au mai rămas cincisprezece din ele!

— *Sorry,* zice și O'Nelly. Dar nu se poate. În curând o luăm de la capăt.

Cum adică de la capăt? Probabil că li se pare că mă uit la ei ca un dobitoc, fiindcă O'Nelly îmi explică cu multă răbdare:

— Următoarea noastră reprezentație este în două ore în Luna-Hotel. Balotelli ne va duce chiar el acum acolo.

— Încă o reprezentație? întreb eu, răsuflând greoi.

— *Of course,* dar tu ce credeai? O singură dată nici nu se pune, behăie capra și deodată începe să danseze

step și se pune pe cântat:

— *There's no business like showbusiness…*

Pe toți sfinții pisicești! Unde am mai nimerit?

Motan sub acoperire

Imediat după anunțul de necrezut al lui O'Nelly, apare și *signor* Balotelli și ne scoate afară din cușcă. În curtea din spatele cortului se află o camionetă mică; ni se face semn să ne urcăm în remorcă. Și mă pomenesc înghesuit între Pat și Patașon, gâfâindu-mi fiecare în câte o ureche.

Serios acum, lucrurile au mers prea departe! Pentru niște potăi, ăștia doi sunt de treabă, dar m-aș putea lipsi de acest contact corp la corp cu lătrăii. Miros rău de tot. Și salivează. Îmi fac părul să se ridice pe ceafă. Mă dau mai la o parte.

— E totul în regulă? latră Patașon înspre mine.

— Da, răspund eu. Dar nu mai țipa atât de tare, te rog! Nu sunt surd!

— Sigur, nicio problemă! rage Pat, făcându-mi urechile să țiuie.

Câinii sunt niște creaturi prostovane.

Camioneta pornește hurducăindu-se cu noi pe străzile parcului de distracții și în curând ajungem la Luna-Hotel. Mașina trage chiar în fața hotelului, iar Balotelli coboară din cabină și urcă treptele de la intrare, făcându-se nevăzut. Se întoarce repede, împingând ceva ce seamănă cu un imens cărucior de cumpărături. Pune în cărucior cușca papagalilor, maimuțica, pe mine și câinii. Apoi împinge căruciorul nostru în sus pe rampa care ocolește treptele de la intrare. Numai O'Nelly trebuie să meargă pe jos: strigând *Avanti, avanti!* gonește capra prin holul hotelului până în fața unei mari uși duble. Împinge căruciorul pe ușă și ne pomenim chiar în teatrul hotelului.

Aici domnește un haos de nedescris. Bărbați în salopete aleargă ca nebunii de colo colo pe scenă și-și strigă unii altora tot felul de instrucțiuni.

— Ce se întâmplă aici? îl întreb eu pe Floyd, care stă chiar lângă mine.

— A, nimic special, spune el și-mi face cu ochiul. Întotdeauna e așa înaintea marelui spectacol de după-amiază.

Acum vine și O'Nelly lângă noi.

— Haide, Winston, zice. Te conduc pe aici, să-ți arăt locul.

***

— Trebuie să ai grijă puțin, îmi zice Bartolomeu, care apare și el în teatrul hotelului o jumătate de oră mai târziu, gâfâind, și se strecoară lângă noi pe scenă. Spațiul dintre stâlpi e ceva mai scurt. Așa că să nu sari cu prea mult avânt!

— Aha! spun eu, privind în sus.

Pare cu totul altfel decât în circ. Și nici încredere nu prea-ți inspiră.

Sub tavanul scenei sunt o mulțime de cabluri și instalații metalice de care atârnă reflectoarele. O încâlceală de nedescris.

— OK, spun eu. Mă descurc eu cumva. Sigur facem o probă mai întâi.

— Nu, spune O'Nelly. Nu mai facem probă. Nu mai e timp.

Ce? Sfântă sardină în ulei, nu e bine deloc, deloc, deloc.

— Aha, miaun eu jalnic.

— *No risk, no fun!*[9] behăie O'Nelly, îndepărtându-se.

Copitata asta vorbește bine. Dar nu ea trebuie să facă salturi la înălțime!

— Cât mai e până la reprezentație? îl întreb eu pe Bartolomeu.

— Cred că mai durează cam o oră până începe, spune motanul. Ar trebui să te odihnești puțin, ca să fii în formă când începem. Până atunci, eu mă ascund pe undeva. Dar nu te îngrijora, o să fiu înapoi la timp.

— Bine, oftez eu, ducându-mă în spatele cortinei, unde găsesc o cutie cu pat de paie, în care colegii mei s-au adunat deja.

Dar dacă mă întorc cu spatele pur și simplu și pornesc s-o caut pe Kira? La urma urmei, sunt în hotel și n-ar trebui să fie foarte greu să-i găsesc camera. Dar dacă o găsesc, atunci sigur n-o să mă mai lase să mă întorc. Și, din păcate, n-am cum să-i explic că ar trebui să mai fac un spectacol. Cel mult aș putea să-i explic cât de cât ce s-a întâmplat. Dar povestea asta e prea complicată și nu pot să mă bazez că o să-nțeleagă ce-i

zic. Așa că mai bine nu, îmi spun și pornesc spre tovarășii mei.

***

Trebuie să fi adormit. Oricum, am visat că eram cu mult iubita mea Odette pe o câmpie plină de fluturi, în lumina caldă a soarelui, când mă trezește o muzică asurzitoare. Sar în sus ca înțepat de tarantule și privesc buimac în jur.

— Stai calm, behăie O'Nelly. Încă n-am început, *relax!*

Printre stinghiile cutiei noastre de lemn văd cortina doar ușor întredeschisă. Mă aplec în față și privesc printr-o mică gaură în lemn ca să văd mai bine. Teatrul este plin până la refuz, par să se fi cumpărat toate biletele.

Și-apoi îmi cad ochii chiar pe primul rând! E familia mea! Werner, care se ține de mână cu Anna, babușca lângă ei și, alături de ea, Kira, Tom și Pauli. Vai, Kira mea n-arată deloc bine. Are ochii parcă umflați de plâns. Și mai e și palidă. Pauli și-a pus brațul protector în jurul ei și nici ea n-arată mai bine. Chiar și Tom pare foarte îngrijorat. Inima mea de pisică se face mică de tot văzându-i.

„Hei", îmi vine să strig la ei. „Îmi e bine. E perfect. Nu vă faceți griji!"

Aș vrea să sar de-aici direct în poala Kirei și să-i dau un pupic frumos de pisică direct pe nas. Dar nu se poate, îmi e cât se poate de clar. Văzându-mi oamenii iubiți, trebuie să-mi fi scăpat vreun miau mai trist, fiindcă O'Nelly se așază lângă mine.

— Winston, ce-ai pățit? Nu ți-e bine? întreabă ea îngrijorată.

— Ba da, ba da, oftez eu. Dar uite: acolo, în primul rând, sunt oamenii mei…

O'Nelly încearcă și ea acum să se chiorască prin gaura din lemn și, cum coarnele îi stau în drum, trebuie să-și lase capul foarte mult într-o parte. Arată foarte caraghios.

— Care sunt? Vrea ea să știe.

— Domnișoara cu puloverul închis la culoare, care pare tristă și cei trei adulți de lângă ea, explic eu cu

mândrie.

— Aha. Ei bine, să știi că par niște oameni de treabă, spune O'Nelly.

— Da, zic eu, oftând din toată inima. Sunt chiar foarte de treabă.

Capra se întoarce spre mine, privindu-mă compătimitor.

— Winston, prietene, sigur te ducem mâine dimineață la ei, *alright*?

— *Alright!*

***

Spectacolul de circ pare să decurgă bine, iar publicul aplaudă cu putere. Dar, uitându-mă la Kira prin gaură, văd bine că ea nu se amuză ca ceilalți și nici nu pare să fie cu totul prezentă. Se tot uită în jur și câteodată petrece minute întregi privind pe sub scaune.

Babușcăi nu-i place chestia asta și-și bate nepoata pe umăr ca s-o mustre. Fiindcă ea e de părere că toți copiii trebuie să învețe să stea locului.

Apoi aud deja cunoscutul sunet de tobă. Numărul nostru! Ne repezim pe scenă și fiindcă aici nu există nimic care să împrejmuiască arena, sar direct pe o cutie de lemn acoperită în catifea care fusese pregătită pentru mine. Din păcate, stau cu spatele la Kira și trebuie să mă întorc ca să-i pot arunca o privire. Nu m-a văzut, iar acum se uită la Pat și Patașon, care-și fac tumbele lor ridicole.

Dintr-odată, Pauli începe să-i dea coate și să arate spre mine cu mâna întinsă. Iar Kira mea chiar întoarce capul, mă vede și face niște ochi cât cepele. Îi fac cu ochiul și încerc să-i transmit un mesaj telepatic: „Huhu, chiar eu sunt! Da, da, vezi bine! Și n-o să-ți vină să crezi, dar în curând Winston al tău o să sară prin niște cercuri în flăcări!"

Nu, nu-i vine să creadă ce are în fața ochilor. Căci acum dă din cap, îi șoptește lui Pauli ceva la ureche și ridică din umeri. Dar, na, nu pot s-o învinovățesc că nu mă recunoaște. La urma urmei, acasă sunt motanul unui profesor și nu știe lumea că sunt în stare să fac tot felul de acrobații îndrăznețe. Decât poate când încerc s-o impresionez pe Odette. Altfel, refugiul meu natural este

canapeaua din sufragerie. Cum ar putea Kira să știe că, în mai puțin de o zi, nu doar am aterizat printre animalele de circ, dar am și devenit unul dintre ele?

Bătăi de tobă și hopa, a venit și numărul meu. Din fericire, coșulețul care mă duce sus arată fix la fel cu cel din arena circului, ca să mă facă să mă simt în siguranță. Dar sus, deasupra scenei, totul arată diferit. Suportul meu e mult mai mic, abia dacă am loc pe el, iar cercul pare să se fi micșorat și el. Cerule, cum o să încap prin el? Poate că n-ar fi trebui să mănânc atât de mult…

— Respiră! Respiră! aud deodată de undeva din fața mea.

Sfinte copac de ascuțit ghearele, colegul Bartolomeu nu m-a părăsit la nevoie! S-a ghemuit pe o bară de metal și încearcă să mă liniștească din priviri.

— Și nu uita de distanță.

Cercul deja se aprinde, îmi caut iar echilibrul, mă concentrez, respir și sar. Din păcate, sar cu câțiva centimetri prea departe, încât labele mele din față nimeresc în gol și nu aterizez pe celălalt suport decât cu picioarele din spate. Pentru câteva clipe, aproape că sunt în aer și aud un strigăt speriat ridicându-se dintre spectatori.

Dar mă trag cu toată puterea înapoi, îmi scot ghearele și reușesc cumva să-mi pun toate patru labele pe platformă. Oho, a fost cât pe-aci! Sub mine izbucnesc aplauze, publicul răsuflă ușurat și chiar și Bartolomeu dă drumul unui „Pfiu!” zgomotos.

Signor Balotelli iese de pe scenă și mă ia în primire. Pentru că era cât pe ce să dau greș, îmi zic c-o să mă certe. Dar rânjește cu toată gura și pare să fie foarte mulțumit.

— Ei! îmi șoptește el. A fost o idee bună! De-acum, să faci mereu așa, mai multă acțiune, *molto pericoloso,* mai periculos, *bene!*

Vai, sfinte mieunat, ce i-am făcut bietului Bartolomeu!

***

În vreme ce eu încă mă gândesc cum să-i spun mai bine colegului ce i se cere, Balotelli mă trage cu el pe

scenă cu pieptul umflat de mândrie. Publicul se neliniștește dintr-odată.

— Ajutor! strigă o bătrână din ultimul rând, sărind de pe scaun. Poșeta mea! Mi-a fost furată!

Toți se întorc mai întâi spre ea, apoi spre altă femeie, care și ea strigă:

— Doamne, nu-mi mai găsesc telefonul. Hoți de buzunare! Să facă cineva ceva!

După ce alți trei spectatori bagă de seamă că li s-a furat ceva și anunță asta prin strigăte puternice, izbucnește un fel de panică. Toți sar de pe scaune și încep să alerge în toate părțile. Și dintr-odată se aude un bărbat:

— El a fost! Și arată cu mâna spre scenă, unde toată trupa s-a adunat pentru finalul spectacolului. L-am văzut bine! A fost clovnul! Opriți-l pe hoț!

Vreo doi indivizi sar pe scenă și-l înhață pe Charlie, care, rămas fără reacție, se bâlbâie neajutorat:

— Dar n-am făcut nimic. Dați-mi drumul, vă rog! Ce înseamnă asta?

Însă bărbații îl țin în continuare bine. Unul își scoate telefonul și spune:

— Chiar acum sun la poliție. Și după aia om vedea noi dacă ai făcut ceva sau nu, hoț ordinar!

Charlie pare că mai are puțin și izbucnește în lacrimi.

În creierul meu pisicesc se pune în mișcare o rotiță. Ceva nu se potrivește aici. Charlie sigur nu e hoț, e prea de treabă pentru asta. Și cum ar putea un clovn să șterpelească lucruri în timpul unui spectacol? Doar stătea pe scenă sau în spatele ei. Și nici măcar nu s-a dus în public. Am văzut asta, și spectatorii la fel. Un clovn ca el bate prea tare la ochi, cu peruca și cu nasul lui de cauciuc. Nu poți să nu-l vezi.

Dar în afară de mine se pare că nimeni nu mai crede că acuzația asta e lipsită de logică. Fiindcă toată lumea îl privește supărată pe clovn. Văd și că Pauli, Tom și Kira s-au strâns laolaltă și vorbesc precipitat între ei. Se uită mereu la Charlie, nevenindu-le să creadă.

Deci nu sunt singurul căruia i se pare că e ceva suspect aici. Văd în privirile copiilor că sunt foarte hotărâți să-i dea de cap chestiei ăsteia. M-ar fi mirat să vrea altceva. În definitiv, cei trei sunt detectivi și au rezolvat deja multe cazuri misterioase. Firește, cu

ajutorul meu, fiindcă eu sunt partenerul lor patruped și fără nasul meu priceput n-ar merge nimic.

Gânditor, dau din vârful cozii. Trebuie să-l ajut cumva pe Charlie, fiindcă sunt ferm convins că nu el e făptașul. Ce noroc uriaș că încă sunt prins cu circul ăsta… Unde-ai putea mai bine să investighezi furtul, dacă nu aici? O să-i dau eu de cap. Și am și deghizarea perfectă. M-am hotărât: de-acum încolo sunt o pisică sub acoperire.

Un detectiv bun are neapărat nevoie de asistenți

— Bietul Charlie!

— Ce-a să se aleagă de el acum?

— N-ar face rău nici unei muște!

— Și sigur n-a furat!

— Trebuie să fie o greșeală la mijloc, fără îndoială…

Așa vorbesc tovarășii mei între ei. Sunt foarte porniți. După harababura de la Luna-Hotel și după ce-au venit polițiștii și l-au luat pe clovn în cătușe, noi animalele am fost duse înapoi la circ și-acum suntem din nou în cușca noastră.

— Nici nu vreau să mă gândesc dacă e adevărat. *Oh my God!* se aude O'Nelly. Ce-o să se întâmple cu noi acum?

— De ce spui asta? vreau eu să știu.

— Păi, gândește-te, behăie ea. Dacă n-avem clovn, n-avem spectacol. Și Balotelli nu va găsi așa ușor un înlocuitor pentru Charlie, *for sure.*

— Fără spectacol… croncăne Romeo.

— …Fără semințe, continuă Julieta.

— Direct la adăpostul de animale! zice și Floyd cu tristețe.

— Nu, nu, nu, spun eu ca să-i liniștesc. N-are rost să ne gândim la ce e mai rău. O să se rezolve lucrurile repede, sunt sigur. Dacă Charlie e nevinovat, atunci polițiștii o să-și dea seama.

Chiar dacă uneori trebuie să-i mai împingă cineva puțin pe pista cea bună, îmi zic eu.

— Și dacă nu se-ntâmplă asta?

— Dacă nu… spun eu, dregându-mi glasul. Mă aveți pe mine!

Prietenii mei mă privesc mirați.

— Pe tine? întreabă Bartolomeu, care se plimbă nervos de colo colo în afara cuștii. Ce vrei să spui cu asta?

— Ei bine, eu nu sunt doar un motan. Sunt și un detectiv. Și încă unul chiar foarte priceput, dacă îmi dați voie s-o spun…

— Un detectiv?

Patașon izbucnește în râs și se rostogolește pe jos. Nu știu ce găsește potaia asta naivă atât de amuzant. Dar

așa sunt câinii, mereu săraci cu duhul.

— Un detectiv! răspund eu și mai hotărât. Acasă, în Hamburg, eu și echipa mea am rezolvat deja multe cazuri.

— Cu echipa ta? repetă Pataşon neîncrezător.

— Chiar așa, spun eu. Împreună cu Kira, Tom și Pauli. Câteodată ne mai ajută și babușca, dar ea e mai degrabă un fel de asistentă. În mare, se poate spune că eu sunt șeful trupei.

Știu, știu, poate că exagerez un pic, dar, la urma urmei, chiar cred că succesul nostru ca detectivi se datorează mai ales nasului meu. Și tot nasul meu îmi spune că trupa de teatru nu prea pare convinsă de ce le povestesc. Un caz clasic de mărgăritare aruncate porcilor, îmi zic și-ncep să mă arăt puțin ofensat.

— Păi, dacă chiar așa stau lucrurile… zice capra irlandeză, privindu-mă cu îndoială. Spune-ne care e planul tău.

Plan? Care plan? Sfântă litieră, acum am nevoie de un plan?! Poate că m-am grăbit și m-a luat puțin gura pe dinainte. Tușesc și le spun, dând înapoi:

— Deci… da… mai întâi trebuie să arunc o privire și să găsesc un răspuns la cele patru mari C-uri.

— Cele patru mari C-uri… repetă Floyd reverențios.

— Cine, ce, cum și când, răspund eu ca din pușcă. Cine este implicat? Ce s-a întâmplat? Cum s-a petrecut? Când și unde a avut loc?

Floyd mă privește acum cu gura deschisă, nu credea că sunt în stare de atâta profesionalism. Dar O'Nelly iar se bagă peste mine.

— *Yeah, my friend,* totul sună foarte bine. Dar deja știm toate astea. Charlie este implicat. S-au furat poșete și telefoane. În timpul reprezentației de seară de la Luna-Hotel. *So what?*[10]

Gata, acum am prins-o pe capra asta bătrână.

— Dar nu știm totul! îi zic eu și mă îndrept de spate ca să par mai mare. Plecăm de la ideea că Charlie nu este deloc hoțul. Așa că trebuie să fie altcineva. Și nici nu știm cum această altă persoană a furat obiectele de valoare. A fost în timpul spectacolului? Sau chiar înainte? Sau poate în pauză?

O privesc triumfător pe O'Nelly.

— Dar cum o să afli tu, o pisică, toate astea? behăie ea.

— Așa e! latră acum și Pat. Este imposibil!

— Stați puțin! miaun eu misterios. Tocmai mi-a venit o idee. Asta e, da! Ascultați!

Fără ezitare, îi numesc pe toți membrii trupei să-mi fie asistenți.

— Vrei să spui că acum suntem ajutoarele tale de șerif? întreabă O'Nelly.

— Da, ceva de genul, răspund eu. Care dintre voi cunoaște mai bine zona asta?

Toate privirile se întorc spre Bartolomeu.

— Eu, confirmă pisica. La lăsarea serii îmi place să mă plimb prin parc, ca să prind câțiva șoareci.

— Foarte bine, zic eu. Atunci, o să te plimbi și-acum, dar să lași șoarecii în pace.

— Da? mă întreabă Bartolomeu, complet mirat.

— Da, confirm eu. În schimb, o să tragi cu urechea la ce spun oamenii. Poate că o să afli ceva așa. Și cel mai bine ar fi să te duci până la hotel și să dai târcoale și pe acolo.

— După ce?

Bartolomeu mă privește uimit.

— După tot ce ți se pare suspect.

— S-a făcut, șefu! zice el și se face nevăzut.

— Iar tu, Floyd, spun eu, întorcându-mă spre maimuță, am și pentru tine o sarcină. Tu sigur poți să ieși fără probleme din cușca asta, nu?

Iar Floyd sare chiar atunci pe ușa cuștii, își strecoară mâna mică printre gratii și împinge cu multă pricepere zăvorul într-o parte.

— Nicio problemo! spune el.

— Grozav! Tu trebuie să faci același lucru ca Bartolomeu, doar că aici, în circ. Trebuie să știm ce vorbesc artiștii între ei. Poate că unul dintre ei are vreo bănuială care ne-ar putea fi de folos. Ai înțeles?

— Da! spune Floyd și dispare.

— Ei, și noi ce trebuie să facem? behăie O'Nelly nerăbdătoare.

— Noi? Noi rămânem pe loc, le ordon eu. Dacă dispar prea mulți dintre noi, asta o să bată la ochi. Este o investigație sub acoperire, până la urmă.

Îmi dau seama că e dezamăgită. Dar dacă începe capra asta să alerge pe aici, o să fim descoperiți imediat. Spre deosebire de Floyd, pe O'Nelly o vezi și cu amândoi ochii închiși.

***

Durează o veșnicie până se întorc cei doi. Floyd se întoarce primul și parcă nu e în toate mințile și vorbește precipitat.

— N-o să credeți, chițăie el. Charlie s-a întors.

— Atunci totul e în regulă și ne-am agitat degeaba, mormăie Patașon.

— Nu cred, adaugă maimuțica. Polițiștii l-au adus înapoi și i-au spus că n-are voie să părăsească parcul până nu se lămurește situația.

— Asta ce… începe Romeo.

— …Mai înseamnă? termină Julieta.

Toți se uită la mine.

— Da, le explic eu, asta probabil că înseamnă că încă-l bănuiesc pe Charlie, dar nu pot s-o dovedească. Așa că acum trebuie să se pună la dispoziția lor, așa-i zic ei, și n-are voie să plece nicăieri.

— Bietul Charlie! se plânge Floyd. Balotelli l-a chemat imediat la el și l-a certat rău de tot. Că provoacă scandal și că Balotelli n-are nevoie de scandal. Că acum toată lumea crede că circul e plin de hoți și că, din cauza asta, n-o să mai vină nimeni la spectacol.

— Și Charlie ce-a răspuns? vreau eu să știu.

— Spunea mereu că n-a fost el, că nu e hoț și că e complet nevinovat. A și plâns.

Ne privim unii pe alții cu îngrijorare.

— Ai mai aflat și altceva? întreb eu.

— Nu.

Floyd ridică din umeri a regret.

— Toată lumea de la circ vorbește despre furturi. Dar toți sunt confuzi și nimeni nu știe ce s-a întâmplat. Însă toată lumea crede același lucru: că nu Charlie e vinovatul.

Cad pe gânduri. Investigația lui Floyd nu ne-a dus prea departe, dar a confirmat ceea ce știam deja: și anume că nu clovnul e hoțul. „Dar de ce nu l-a crezut poliția?" mă întreb în sinea mea. Că doar avea un alibi,

era pe scenă. Ce știu ei și nu știm noi? Și, mai ales, știu ceva sau l-au luat pe Charlie fiindcă nu aveau pe cine să ia?

Un mieunat îmi întrerupe șirul gândurilor. S-a întors și Bartolomeu. Și el chiar a aflat lucruri interesante.

— Stați să vedeți! ne strigă el. Asta nu e prima oară când se fură ceva. Toată lumea vorbește numai despre asta în parc, de parcă hoții ar fi aici de ceva vreme și poliția n-a putut până acum să-i prindă. Dar știți care e partea cea mai rea?

Face cu pricepere o pauză dramatică; până și eu aș putea să învăț ceva de la bătrân, fiindcă îl privim cu răsuflarea tăiată, atât de nerăbdători suntem.

— Toți îi bănuiesc pe cei de la circ, continuă el.

— De ce? întreb eu. Hoțul a fost mereu clovn?

— Nu… stai să vezi… oftează Bartolomeu. Câțiva spun că au văzut un clovn. Alții bănuiesc că a fost un acrobat. Și unul spune că a văzut chiar un bărbat în costum de director de circ.

— *Impossible!* strigă O'Nelly zguduită.

Și ceilalți vorbesc indignați între ei.

— Hmm, hmm, hmm, torc eu. Totul sună foarte misterios. Ceva nu se potrivește aici, prieteni, deloc nu se potrivește. Poate că în circul vostru există unul sau mai mulți hoțomani…

Observația mea stârnește revolta tuturor și dă naștere unui vacarm îngrozitor.

— …Sau poate că, zic eu mai departe neabătut, cineva vrea să arunce suspiciunea asupra oamenilor voștri ca să-și scape pielea.

Acum toată lumea se uită la mine mută.

— Chiar este un camuflaj excelent, zic eu. Dacă te costumezi ca un clovn, nimeni nu te poate recunoaște cu ușurință!

— *That's absolutely right!*[11] strigă O'Nelly. Și ar fi, de fapt, foarte inteligent. Numai oamenii pot veni cu idei din astea!

— Dar cum aflăm noi cine se ascunde în spatele lucrurilor ăstora? miaună Bartolomeu disperat.

— Asta e o întrebare foarte bună, îi răspund. Ți s-a mai părut ceva neobișnuit în parc?

— Nu, nu în parc. Înainte să pot intra în hotel, un bădăran din echipa de curățenie m-a gonit de-acolo cu

mopul. Am reușit să-mi iau tălpășița înainte să mă nimerească.

— Hmm, hmm, hmm, mă repet eu. Cum mai stai cu piciorul tău scrântit?

— O, e din nou bine. De mâine cred că o să fiu în stare să-mi fac și numărul.

— Foarte bine! spun eu bucuros. Fiindcă acum chiar am un plan. Sfântă sardină în ulei, unul de-a dreptul extraordinar!

O raită prin parc și două mărturii

— Hmm, hmm, hmm, spune Bartolomeu gânditor. Sună într-adevăr ca un plan.

Așa, și? Se îndoia cineva?

— Doar v-am spus, adaug eu.

Tocmai i-am explicat tovarășului meu geamăn ce-ar trebui să facem mai departe. Toți plecăm de la presupunerea că Charlie nu a furat nimic și că hoțul e cineva care operează îmbrăcat ca un clovn sau ca un artist de circ. Și pe acest cineva trebuie să-l scoatem din văgăună.

Fiindcă Bartolomeu este singurul animal de la circ care se poate plimba liber și nevăzut în Luna-Park, el o să fie de acum investigatorul nostru sub acoperire – va umbla pe acolo, va aduna informații, va strânge indicii. Și fiindcă parcul e foarte mare și el nu cunoaște foarte bine meseria de detectiv, o să-l sprijin din toată puterea în ce face, ca o a doua Lotte a lui, ăăă… ca o a doua pisică[12].

Firește că noi doi vom merge în locuri diferite, ca să nu-și dea nimeni seama că eu nu sunt Bartolomeu. Până acum, e genial!

— Există însă o singură problemă, mică de tot… îmi întrerupe pisica neagră șirul gândurilor. Tu nu știi zona deloc și o să te rătăcești imediat. Adică nici nu ești în stare să găsești drumul înapoi până la hotel de unul singur…

Oare s-a strecurat cumva puțin sarcasm în vocea lui? Ce obrăznicie!

— Dar nu e o problemă, spun eu, puțin înfumurat. Noi doi, frumoși cum suntem, vom merge în noaptea asta să vedem casele, tufișurile și prăvăliile și tu o să-mi arăți parcul, prezentându-mi fiecare colțișor. Și mâine dimineață pornim la drum!

— Nu e o idee proastă deloc!

Bartolomeu dă din cap aprobator.

— Așa facem!

***

Înainte să putem pleca în rondul de noapte, ne mai așteaptă încă două spectacole – cel de după-amiază de la circ și cel de seară, din teatru. Și chiar dacă de acum mă simt ca un profesionist, treaba asta pare un stres continuu. Nu iau și ei o pauză? Începe să mi se strice tot cheful.

Îmi fac ambele numere cu o anume rutină; Charlie, dimpotrivă. Bietul clovn se împiedică de orice și și-a uitat mișcările aproape complet. Dar cel mai rău e că nimeni din public nu râde la ce face. Și cumva mi se pare că azi n-ar mai fi la fel de multă lume ca ieri; văd mai multe scaune goale. Balotelli n-o să fie în cea mai bună dispoziție. Probabil că s-a dus vorba despre hoți, iar lumea se ține departe de circ, de frica lor. Așa că ar fi cazul să aflăm totuși ce se petrece. Dar după spectacol sunt atât de obosit, că aș prefera să zac o vreme. Poate că am putea amâna rondul până mâine dimineață, după ce bag vreo zece ore de somn, îmi zic, dar chiar atunci îl aud pe Bartolomeu șoptindu-mi:

— Pornim în două ore! Te trezesc eu!

— Sigur! Sunt pregătit, îi zic eu.

Având în vedere că planul a fost al meu, nu prea pot să dau înapoi acum.

***

Nici nu se lasă bine întunericul, că tovarășul meu își și face apariția; Floyd deschide cușca pentru mine și pornim. Eu și Bartolomeu ne scoatem cu mare atenție botul afară din cort. Afară e întuneric beznă, dar din fericire pisicile văd mult mai bine noaptea decât oamenii. Așteptăm până când ochii ni se obișnuiesc perfect cu întunericul și verificăm împrejurimile. Nu e nicio mișcare nicăieri. Așa că pornim în fugă, traversând curtea și ocolind rulotele în care locuiesc angajații circului.

Chiar atunci se deschide ușa unei rulote și *signor* Balotelli iese ținând în mână o sticlă verde. O ștergem chiar pe lângă picioarele lui și ne aruncăm în cel mai apropiat tufiș. Auzim cum sticla îi cade pe pământ și directorul strigă:

— *Mamma mia,* ce-a mai fost și asta?

Chiar atunci ne întoarcem să-l privim și-l vedem stând în mijlocul curții speriat ca de fulger. Se freacă la ochi cu ambele mâini.

— Of, of, nu e bine! Două pisici? Să fi fost o iluzie? Sau văd dublu? Trebuie s-o las mai ușor cu vinul, *mamma mia.*

Bartolomeu chicotește.

— Acum are la ce să se gândească, zice bucuros și pornește mai departe.

Mă uit să nu-l pierd din ochi și-o tulesc după el.

— Ce voiai să spui? îl întreb.

— Bătrânului guzgan îi place să petreacă prea mult cu sticla, îmi explică tovarășul meu. Și de fiecare dată începe să cânte fals, până te dor urechile. Ori asta, ori începe să se lamenteze și devine teribil de plângăcios. Nu știu exact ce e mai rău.

— Da? Deschizătorii mei de conserve nu fac așa.

Werner și Anna beau și ei chestia asta din sticlele verzi, dar apoi nu se pun deloc pe cântat și pe plâns. Ei încep să se amuze și să chicotească.

Însă nu am timp să stau la discuții filosofice, fiindcă Bartolomeu mă zorește. Mă plimbă de-a lungul și de-a latul întregului parc. Și, în scurt timp, îmi pierd complet orientarea în spațiu. Unde mai pui că e și destul de înfricoșător aici afară, pe întuneric. Tiribombele și trenurile se profilează negre și amenințătoare pe cer și în tufișuri mereu trosnește, scârțâie și foșnește ceva. Ce înspăimântător!

Tovarășul meu se oprește și rămâne nemișcat chiar în fața tunelului ororilor.

— Oare vrem să intrăm? îmi șoptește el.

Acolo? A înnebunit? Mi se ridică imediat părul de pe coadă.

— Ți-e frică? vrea Bartolomeu să știe.

— Mie? Firește că nu…

— Atunci haide! spune el. O să fie belea!

— O, nu! zic eu, încercând din răsputeri să nu par un laș. N-am venit aici să ne distrăm, dă-mi voie să-ți reamintesc. Avem o misiune.

— Bine atunci, oftează pisica dezamăgită și pleacă mai departe.

Pfiu, ce noroc am avut!

Așa că înaintăm prin noapte. După ceva vreme, Bartolomeu întreabă:

— Deci… ai învățat ceva despre locul ăsta?

— A, da, clar, sigur, mă bâlbâi eu.

— Atunci zi-mi unde suntem exact!

— Ăăă, pe undeva pe lângă *roller coaster*? îmi dau eu cu părerea.

Bartolomeu mai oftează o dată, de data asta mai adânc.

— Complet greșit. Trenul e în cu totul altă parte. Nu te pot lăsa mâine de unul singur în halul ăsta. Haide, să mai dăm o tură.

Dăm tură după tură și la un moment chiar am sentimentul că știu unde mă aflu.

— Suntem în spatele hotelului, îi spun eu mândru lui Bartolomeu.

— Așa-i! strigă el uimit. Super, acum ai reușit!

— Dap, răspund eu înțepat. Așa că acum putem merge în sfârșit să dormim.

Tocmai ne pregătim să pornim amândoi, umăr la umăr, spre casă, când aud pe cineva vorbind în spatele unor arbuști; vocile îmi sună al naibii de cunoscute.

E cumva… e cumva… Werner? Ce face el afară la ora asta?

— Vino cu mine, îi șoptesc eu lui Bartolomeu și alerg fără zgomot în direcția din care se aude vocea profesorului.

Într-adevăr, îl găsesc stând pe o bancă și alături, lipită de el, e Anna. Werner își pune un braț pe după umerii ei și cu cealaltă mână umblă agitat prin buzunarul jachetei. Aha, cred că știu ce se petrece acum!

— Hai să stăm un moment aici, îi propun lui Bartolomeu. O să fie distractiv.

— Dar cine sunt ăștia? Și ce-o să fie distractiv?

— Ei sunt Werner, deschizătorul meu de conserve, și Anna, prietena lui. Fii atent, acum îi pune inelul!

— Ce-i face?

— Îi pune inelul, repet eu entuziasmat și mă ghemuiesc sub un tufiș.

Bartolomeu se uită de parcă n-ar fi înțeles nimic, dar se așază totuși lângă mine.

Werner își drege glasul o dată, apoi încă o dată.

— Draga mea Anna… începe el greoi și se oprește iarăși, ca să-și mai dreagă glasul o dată. Iubita mea Anna, începe din nou.

— Da, ce e? murmură femeia somnoroasă de pe umărul său.

— Iubită Anna, când ai intrat în viața mea, odată cu tine a intrat și soarele…

Sfinte Sisoe, Werner vorbește de parcă ar fi învățat textul pe de rost. Până și Anna pare că-i găsește cuvintele amuzante, fiindcă și-a îndreptat spatele și-l privește curioasă pe profesor. Werner își bagă iar mâna în buzunarul jachetei.

— Și nu-mi pot închipui o viață fără tine, o viață fără soare.

Acum tușește.

— Da? șoptește Anna.

— Și de aceea vreau să te întreb dacă îți poți închipui… Nu, am greșit… Voiam să te întreb dacă ai vrea…

— Ah! se aude în momentul ăsta un strigăt de undeva din stânga. Aici erați!

Și o siluetă ale cărei contururi le știu prea bine trece printre tufișuri chiar acum.

— Sfinte al pisicilor! strigă Bartolomeu. Cine mai e și asta?

Temător, se lipește de pământ.

— Nu-ți face griji, îi șoptesc eu. E doar babușca, mama Annei. E gălăgioasă, dar complet inofensivă.

— Ce v-am mai căutat! strigă babușca și se așază pe bancă lângă Werner. Ce faceți? E vremea pentru somnic!

— Noi… ăăă… am zis să mai facem o plimbare de seară, se bâlbâie Werner, cu umerii căzuți. E așa frumos afară…

— Plimbare de seară? Dar e miezul nopții! răspunde babușca uimită. Trebuie să ne culcăm. Mâine e o zi lungă. Haide, Haide!

Bătrâna se ridică, își pune mâinile în șolduri și-i privește impunător pe cei doi.

Anna și Werner par rușinați din cale-afară, dar pornesc tăcuți și ascultători după babușca.

Ne mai plimbăm prin parc o vreme, după care facem o scurtă pauză. Bartolomeu se holbează în gol, pare să

se gândească la ceva.

— Hmmm, spune el în cele din urmă. Înseamnă că Werner al tău nu i-a pus inelul prietenei sale, nu?

— Nu, n-a mai ajuns la asta, din cauza babușcăi. Dar a fost cât pe-aci.

— Și ce e chestia asta mai exact, punerea inelului? întreabă el.

— Păi atunci când oamenii vor să se împerecheze, bărbatul o întreabă pe femeie dacă vrea să fie soția lui. Și apoi îi pune un inel pe deget, ca s-o însemneze, îi explic eu.

— Deci așa fac! Foarte complicat, e de părere tovarășul meu.

— Da, dar dragostea e mereu complicată la deschizătorii de conserve, spun eu și gândurile îmi fug imediat la domnița inimii mele.

Fără să vreau, îmi scapă un mieunat mic și nostalgic.

De parcă mi-ar putea citi gândurile, îl aud pe Bartolomeu:

— Da, dragostea e imposibil de complicată, și nu doar la oameni. Oriunde s-ar întâmpla. Te-ai îndrăgostit vreodată?

— Ahem… eu… ăăă…

Încerc să evit subiectul. Nu-mi place deloc să-mi expun gândurile cele mai intime în felul ăsta. Bartolomeu mă privește, așteptând.

— Da? întreabă el ca să încurajeze.

Ei, ce rost are să mă ascund! Lui îi pot povesti fără teamă, oricum n-o să ne mai vedem probabil niciodată după ce se termină concediul nostru aici.

— O cheamă Odette și este cea mai frumoasă, deșteaptă și de treabă pisică din lume!

— Și ea te iubește pe tine?

— Asta nu știu, mă văd eu nevoit s-o recunosc. N-am avut niciodată curaj să-i spun ce simt pentru ea. Mi-e teamă ca nu cumva să râdă de mine.

— Cunosc și eu sentimentul ăsta, oftează Bartolomeu. Mi s-a întâmplat la fel…

— Serios? Ai fost și tu îndrăgostit de Odette? De unde o știi? întreb eu uluit.

— Nu, firește că nu! strigă Bartolomeu, făcând ochii mari. Eu spuneam de marea MEA dragoste.

Își lasă capul în pământ. Pare dintr-odată foarte trist.

— Dacă-ți povestesc ceva, promiți să o ții pentru tine? mă întreabă el.

— Desigur, promit eu. Sunt un excelent păstrător de secrete.

— Sunt… sunt… îndrăgostit de Pat.

— Ce? De cine? șuier eu, părându-mi-se că n-am auzit bine.

— Șșșt! Vorbește mai încet! se răstește Bartolomeu. De Pat, acest minunat pudel… repetă el în șoaptă.

Îl privesc speriat și mă simt zguduit din cap până-n picioare. Un motan care iubește o cățea. Văleu! E mai rău decât cu Romeo și Julieta și total lipsit de speranță.

— Sfântă litieră! șoptesc eu. Bietul de tine…

Bartolomeu clatină din cap și oftează foarte, foarte adânc. Aș vrea să-l întreb cum s-a putut întâmpla asta și dacă Pat știe, dar chiar atunci pe creanga unui copac de deasupra noastră cârâie o pasăre obraznică. Scoate zgomote atât de puternice, că sărim amândoi în sus de frică. Cum se face că e trează în toiul nopții?

Reunit cu Kira și compania

E clar: mai e puțin și vine răsăritul. Eu însă n-am nicio idee răsărită, încă mă mai întreb cum ar trebui să mă descurc în parcul ăsta imens și să găsesc și hoții în același timp. Așa că doar soarele e cel care răsare. În scurt timp, două pisici negre care se plimbă de colo colo o să înceapă să cam bată la ochi. Trebuie să ne întoarcem deci repede la cort.

Dar înainte de asta, mai avem o singură misiune importantă. Trebuie să le cer ajutorul asistenților mei! Adică trebuie să ajungem în hotel, la Kira și la prietenii ei, și să facem cumva să-i aducem de partea noastră. E foarte bine că mă ajută trupa de la circ și mai ales tovarășul Bartolomeu, dar un neastâmpăr din coadă mă face să cred că n-o să fie de ajuns dacă vrem să aflăm cine sunt cu adevărat hoții.

În timp ce Bartolomeu se întoarce să plece, miaun în urma lui.

— Stai, prietene, mai avem încă o misiune la hotel.

Se întoarce spre mine și mă privește uimit.

— Da? Eu mă gândeam că mergem să ne odihnim puțin înainte să începem cercetările în parc.

— Teoretic, e o idee bună. Dar e mai practic să mergem să discutăm cu copiii mei acum, îi explic eu.

— Cu copiii tăi?

Bartolomeu pare încurcat.

— Și eu care credeam că iubirea dintre tine și Odette n-a fost chiar așa de serioasă. De unde ai copii? Sau poate mai umbli și cu altă pisică? Atunci nici nu mă mai miră că nu ți-a mers până acum cu Odette. O pisică mândră nu s-ar băga niciodată în așa ceva!

Mă văd nevoit să zâmbesc în sinea mea.

— Dar nu mă refer la pisoiași! Ci la copiii mei umani: Kira, Tom și Pauli!

— Așa deci!

Bartolomeu se așază în fund și se scarpină cu o gheară în spatele urechii.

— Dar ce ai de vorbit acum cu ei? O să ne prindă cineva în hotel și o să dăm de bucluc.

— Haide, nu mai fi așa fricos! Copiii ne vor ajuta să prindem adevărații hoți.

— Pentru ce avem nevoie de ei? Parcă spuneai că ei sunt doar asistenți și că tu ești adevăratul detectiv. Iar asistenți ai deja destui, dacă te gândești la toate animalele din circ.

Da, așa credeam și eu. Dar acum a venit vremea să spun adevărul.

— De fapt, Kira este mai degrabă partenerul meu, nu asistenta. Nu știu dacă aș fi putut să rezolv vreun caz fără ea. Oricum, nu la fel de repede.

Bartolomeu mă privește mustrător.

— Vrei să-mi spui că nu te-ai descurca fără ajutorul oamenilor?

— Nu, nu, nici vorbă. Vreau doar să spun că investigația se termină mai repede cu ajutorul lor. Și aici totul depinde de viteză, nu? Bietul Charlie este într-o situație oribilă și are nevoie de ajutor acum, nu mai târziu.

Dublul meu lasă capul într-o parte.

— Hmm, ai dreptate. Dar cum o s-o facem pe partenera ta să înțeleagă? Majoritatea oamenilor nu înțeleg nimic când le explică o pisică ceva.

— Lasă asta în seama mea. Cea mai mare provocare va fi să-i găsim în hotelul ăsta uriaș.

— Atunci lasă asta în seama MEA. Spune-mi doar cum arată camera pe dinăuntru ca să-ți spun la ce etaj trebuie să căutăm.

Acum eu sunt cel care face ochii mari.

— Ce vrei să spui? Poți să vezi telepatic?

Scoate un șuierat chicotitor de pisică și până și mustățile îi tremură.

— Miau! Ce bine-ar fi! Dar nu. Camerele au diferite teme: pirați, circ, cowboy și așa mai departe. Și fiecare nivel are o temă. Știu asta pentru că am fost adesea adus în hotel drept cadou aniversar pentru câte cineva. Chelnerii aduc dimineață un tort aniversar în cameră. Pe cărucior pun două clopote de argint, pentru acoperit tăvile. Sub unul e tortul, iar sub celălalt mă ascund eu. Iar când copilul ridică clopotul, are parte de o surpriză imensă.

Torturi? Clopote? Cărucioare de servire? Dumnezeule, oare cât de jos poți să te cobori ca pisică? Sunt bucuros că în viața adevărată sunt o pisică profesorală și nu una de circ. Dar ca să nu-l supăr pe

Bartolomeu, mă prefac că sunt total uimit de cealaltă ocupație a lui.

— Sub un clopot de argint! Dar cât de amuzant pare! Super, înseamnă că te descurci în hotel. Camera Kirei și-a prietenilor ei arată ca o navă. Paturile au niște ferestre rotunde – Kira le-a zis „hublouri”. În cameră mai sunt un catarg cu pânză și un steag negru cu un cap mort pe el. Arată oribil! Cine-și decorează dormitorul în halul ăsta?

— Un steag cu cap de mort? Bingo! strigă Bartolomeu entuziasmat. Înseamnă că prietenii tăi sunt la etajul piraților. Îl găsim. Ne mai lipsește doar numărul camerei. Era mică sau mare?

Ce întrebare! De unde să știe o biată mâță ca mine așa ceva? E incredibil de greu să măsori dimensiunile unei camere când tu însuți n-ai nici măcar jumătate de metru și vezi lumea doar de jos.

— Sfântă sardină în ulei! Habar n-am. Ce să știu eu despre camere de hotel?

— Hai, prietene, nu te supăra acum! O s-o găsim noi pe Kira. Știi câte paturi erau în cameră?

Las capul în jos și încerc să-mi amintesc.

— Hm, stai puțin. Cred că erau două paturi din astea comice, cu două etaje. Un pat jos și unul sus, cum ar veni. Cu totul patru paturi pentru copii și babușca. Și în a doua cameră era un pat dublu pentru Werner și Anna.

Bartolomeu se holbează la mine și începe să dea din coadă.

— Excelent, dragul meu! Atunci stau în apartamentul pentru familii. Există doar două dintr-acelea și știu exact unde se află. Înseamnă că problema noastră e ca și rezolvată! Să mergem!

O ia din loc, iar eu îl urmez. Înainte să-mi pot face griji pentru cum o să pătrundem în hotel, Bartolomeu mă aduce deja în fața unei intrări auxiliare.

— Și acum, repede, Winston! Pe-aici sunt lifturile pentru marfă și scările de urgență. Trebuie să ajungem la etajul doi fără să fim văzuți de nimeni.

El merge în față, eu mereu în spate. Urcăm neobservați până la primul etaj. De fapt, nu numai că nu suntem văzuți, dar pe măsură ce ne furișăm tiptil de-a lungul pereților, noi suntem cei care văd ceva interesant: tânăra căreia Werner îi dăduse ieri cheia de

la ușă stă sprijinită de peretele primului etaj. Nu e singură, ci stă de vorbă cu un bărbat. Dar ce zic? Ăștia nu vorbesc. Se sărută. În zori, pe scările hotelului. Aș vrea să văd mai de aproape ce se întâmplă, dar Bartolomeu șuieră după mine.

— Winston, ce faci acolo? Vrei să te descopere!?

— Nu, dar voiam să văd. Eu…

— Să mergem! E recepționista. Lucrează la intrare și știe bine că există o pisică neagră în parc. Dacă ne vede, ne-am dus pe copcă. La fel și tipul. El se ocupă de oamenii de serviciu și știe hotelul și parcul ca-n podul palmei. Și pe noi animalele la fel. Așa că hai s-o ștergem!

Da, Bartolomeu sigur știe bine de cine trebuie să ne ferim pe-aici. Când începem să urcăm al doilea rând de trepte, ne iese o bătrână în cale.

— Văleu! strigă ea speriată. Ce mai e și asta?

Se îndreaptă înapoi spre palierul dinspre care tocmai venise.

— Holger, vino repede! Au scăpat pisicile! Pisici negre, care mi-au tăiat calea de la stânga la dreapta! Asta aduce ghinion!

Ce aduce? Ghinion? Obraznica! Aș vrea să mă opresc și să-i spun doamnei ce cred despre ea, dar Bartolomeu se răstește la mine:

— Fratefratefrate, aleargă mai repede, prietene! Sau vrei să rămâi prins pe-aici în camera unei bunicuțe superstițioase? Haide, cale-o!

Alerg împiedicat în urma lui, fiindcă firește că nu vreau să fiu prins. Dar încă aud cum Holger, bărbatul strigat de bătrână, încearcă s-o liniștească.

— Bunicuțo, calmează-te. Nu e nimeni aici, cu atât mai puțin două pisici negre. Iar ai băut lichior de ouă?

***

În sfârșit, se deschide ușa. Să fi tot zgâriat și mieunat la ea o jumătate de oră, după ce un domn ciudat ne-a gonit de la cealaltă ușă, în doi timpi și trei mișcări. Și, în sfârșit, prin crăpătură recunosc un chip care mi-e foarte cunoscut! Kira! De ușurare și entuziasm, nu știu dacă să sar mai întâi în jurul ei sau să mă frec de picioarele ei. Mă decid pentru cea din urmă, la care

adaug și un tors foarte zgomotos. Kira izbucnește în lacrimi. Dar de ce oare? Nu se bucură să mă vadă?

— Winston! În sfârșit! Mi-am făcut atâtea griji pentru tine!

Așa deci! Sunt lacrimi de bucurie. Îngenunchează pe podea, mă ia cu amândouă mâinile și mă trage la pieptul ei. Bartolomeu ne privește cu ochii holbați de mirare. Se pare că nu e obișnuit să vadă atâta afecțiune din partea unui om pentru o pisică. Kira l-a văzut și ea acum.

— O, ai adus și un prieten cu tine. Dar stai puțin, pe tine te știu! Ești pisica de la circ.

Bartolomeu miaună dizgrațios. Poate că vrea să-i explice că ea nu pe el, ci pe mine m-a văzut, și că, dacă ar fi fost el, ar fi făcut toate numerele cu mai multă pricepere. Dar e o stare de fapt prea complicată ca să le-o poată explica Kirei și copiilor. Eu aș fi bucuros dacă aș reuși acum să le explic celor trei de ce nu pot să mă întorc să huzuresc în hotel și să-mi petrec ziua în rucsacul lui Tom, ci trebuie să fiu agent sub acoperire în parc.

De îndată ce mă pune Kira jos, mă duc spre sacoșa de pânză a lui Pauli, o lovesc cu una din labele din față și șuier cu putere. Poate că puștii vor înțelege că vreau să vorbesc cu ei despre hoții de poșete.

Din păcate, tot ce văd sunt trei perechi de ochi care mă privesc cu mirare. Haideți odată, pantomima mea a fost de cinci stele! Nici Kira nu pricepe, și totuși nu e grea de cap!

— Winston, ce vrei cu sacoșa mea? întreabă Pauli. Nu e nici pic de mâncare înăuntru.

Sfântă sardină, dar nu mi-e foame! Dau energic din cap, apoi încep să trag sacoșa după mine și mă bag cu ea sub pat, ca și cum acolo ar fi ascunzătoarea mea. Tom îngenunchează lângă pat și se uită sub el.

— Totul e în regulă, prietene?

Arăt spre sacoșă și șuier cu putere. Îl aud pe Bartolomeu chicotind în spate.

— Aveai dreptate. Oamenii și pisicile se înțeleg de parcă ar vorbi aceeași limbă.

— Așteaptă. O să-mi iasă, o să vezi, răspund eu enervat, deși nu știu, din păcate, nici eu cum o să reușesc.

Mai întâi mă strecor afară de sub pat și alerg cu sacoșa în gură spre Kira. Dacă poate cineva de-aici să-și dea seama ce vrem, atunci ea e. Mă trag lângă ea, las sacoșa să cadă pe podea și arăt cu coada spre ea. Kira lasă capul într-o parte și mă privește gânditoare.

— Hmm, e ceva cu sacoșa asta, da?

Mnu prea, nu e vorba despre sacoșa asta. Ci despre genți în general. Despre genți furate. Dau din coadă și mă gândesc cum aș putea să-i explic mai bine ce vreau să zic. Iar Bartolomeu nu mă ajută deloc zgâindu-se la mine tot timpul.

— Nu vreau să ți-o spun, miaună el, dar dacă nu reușești să le explici în curând, va trebui s-o ștergem.

— Dacă nu vrei s-o spui, atunci nu spune nimic, mă răstesc eu la atotștiutorul ăsta.

Dar are dreptate, firește. Între timp, afară s-a făcut lumină. Dacă vrem să ne întoarcem nevăzuți la cort, atunci trebuie să ne grăbim. Când suntem doi, sărim prea ușor în ochi și-atunci Balotelli o să-și dea seama că n-are o singură pisică neagră în echipă. Nici nu vreau să știu ce s-ar întâmpla dup-aceea.

Înainte să apuc să-mi fac griji în privința asta, Kira are o idee fabuloasă.

— Știu! strigă ea deodată. Are vreunul din voi foaie și pix?

Pauli dă din cap.

— Da, am eu. Ar fi trebuit să fac și niște exerciții de matematică aici. Ideea creață a mamei!

Râde, după care se duce la noptiera ei și scoate de-acolo un caiet cu un creion, pe care i le dă Kirei. Ea deschide caietul și-l pune în fața ei pe podea.

— Așa, o să aflăm în curând ce vrea Winston de la noi.

Se apleacă și începe să scrie ceva pe caiet. Eu o privesc curios peste umăr.

AĂÂBCDEFGHIJKLMNOPQRSȘTȚUVWXYZ

Dar ăsta e alfabetul. Kira a scris tot alfabetul pe caiet. Îl recunosc imediat fiindcă, de când am făcut schimb de corpuri, pot să și citesc. Kira îmi face semn din cap, încurajându-mă.

— Haide, Winston! Arată spre litere. Arată-mi ce vrei să spui.

Sfântă sardină, Kira asta a mea e o domnișoară de mare clasă. Tom și Pauli sunt la fel de uimiți ca și mine, deși știu și ei de abilitățile mele. Numai Bartolomeu pare pentru câteva clipe că e pe cale să leșine. Așa-i și trebuie, prostovanul.

Pisici obosite și clovni falși

Sunt mort de oboseală. Mai bine nu vă povestesc. Sunt frânt. În mod normal, pisicile dorm cel puțin șaisprezece ore pe zi. Dar acum sunt treaz de aproape treizeci și șase de ore și într-o stare demnă de milă.

După ce i-am explicat cu dibăcie Kirei că eu și noii mei tovarăși suntem la vânătoare de hoți de poșete și că am nevoie de ajutorul lor, a mai durat o vreme până să putem părăsi hotelul. Căci Kira, Tom și Pauli n-au înțeles imediat că eu sunt sub acoperire și că trebuie să mă lase să mă întorc imediat la circ. Deși am reușit cumva să-i fac să înțeleagă și asta, mi-a luat o groază de timp.

Bartolomeu nu mi-a fost de mare ajutor. Era tare uimit că pot să citesc și n-a mai scos nici măcar un miau. Oricum, până la urmă a mers. Și-n plus, copiii ne-au promis să ne ajute și chiar să facă cercetări prin parc. Totuși, se pare că, din păcate, n-o să mai pot trage niciun pui de somn în viitorul apropiat. Căci am și o sarcină acum: trebuie să umblu prin parc și să mă uit după tot ce pare suspect. Cum a făcut Bartolomeu. El e și motivul pentru care încerc să-mi vin în fire și să nu mă las văzut. În primul rând, nu vreau să cad de prost în fața lui. În al doilea, are o figură la fel de deznădăjduită ca a mea – doar și-a petrecut noaptea cu mine.

Mergând nesigur pe patru picioare, acum se târăște până la ușa cortului, privind după colț.

— Nu e nimeni! Putem intra, șoptește el.

— *OK, boys, go for it!*[13] strigă O'Nelly să ne încurajeze.

Bătrâna capră se pricepe să te bată la cap, îmi zic eu, venind repede în urma lui Bartolomeu. A dormit bine mersi toată noaptea.

Drumul care duce la cortul de circ se bifurcă, iar eu și Bartolomeu ne facem cu ochiul ca și cum am fi înțeleși. El o ia la stânga, eu la dreapta. Am stabilit să ne revedem în același loc la începutul spectacolului cu indieni. Spectacolul e anunțat prin toate difuzoarele, așa că Bartolomeu, care nu poate citi ceasul, știe când să se întoarcă. Atunci o să ne putem spune unul altuia ce am aflat.

Hotărăsc să pornesc mai întâi spre hotel. Nici acum nu sunt sigur că știu foarte bine locul. Însă drumul până acolo și înapoi n-am cum să-l rătăcesc. În parc e, ca întotdeauna, un haos de nedescris: copiii fug chirăind de lângă părinți ca să ajungă mai repede la trenulețe.

Așa că stau mai ales pe marginea drumului sau alerg prin tufișuri, ca nu cumva să mă calce cineva pe coada ultra- sensibilă.

— Ai auzit de furturile astea din ultima vreme? prind din zbor câteva cuvinte.

Sunt două femei care stau și vorbesc pe o bancă din parc.

— Da, e îngrozitor, ce mai, spune una dintre ele.

Sună interesant! Mă strecor repede mai aproape de ele și mă ascund în spatele băncii, ca să pot auzi mai bine. Însă cealaltă scoate acum de undeva o pungă de hârtie care foșnește de nu mai înțeleg nimic. Așa că încep să fac pe motănașul și să mă frec de picioarele celor două doamne, torcând.

— Ia te uită, strigă prima uimită. Ce bursucel dulce!

Bursucel? Dar am cumva o dungă albă pe cap? Sau un corp diform? Doamna nu prea știe multe lucruri despre lumea animalelor. Totuși, începe să mă atingă pe cap și să mă mângâie între urechi. Excelent!

Din păcate însă, toate mângâierile astea mă toropesc și mai tare și aproape că pot să-mi simt capul căzându-mi adormit în piept. Atenție, Winston! Nu ațipi, mă cert eu pe mine însumi.

— În ziua de azi, nimeni nu mai e la adăpost de hoți, continuă cea de-a doua doamnă. Nici măcar într-un parc de distracții…

— Mare dreptate ai, draga mea. Pe ce lume mai trăim și noi… Nu putem decât să sperăm că poliția o să-i găsească repede pe gangsterii ăștia.

Dau amândouă din cap cu tristețe. Din păcate, conversația lor n-a fost de prea mare ajutor și nu par să știe prea multe despre ce se întâmplă în parc. Așa că mă car și-mi văd de drum. Peste tot unde sunt adunați mai mulți oameni, aud conversații similare. Furturile de zilele trecute sunt într-adevăr subiectul preferat de conversație. Și toată lumea ar vrea să fi auzit sau văzut ceva – însă nimeni nu știe nimic concret ori mai multe decât știu eu.

Instinctul îmi spune că trebuie să mă întorc la circ, ca să pot face schimb de informații cu tovarășul meu; dar mai întâi trebuie să fac o scurtă pauză. Calea înapoi e destul de lungă – n-aș vrea să rămân fără putere pe drum. Așa că-mi întind toate cele patru picioare sub un tufiș, soarele îmi gâdilă burtica și apoi adorm pur și simplu.

Mă trezește un zgomot asurzitor. Sar în sus și văd cum o mamă își trage copilul mic înspre tufișul meu. Pentru câteva clipe, nu mai știu unde sunt și privesc pierdut în jur. Dar mă dezmeticesc repede. Sfântă litieră, Bartolomeu mă așteaptă deja! Oare am dormit mult?

Presimțind că o să se întâmple ceva rău, mă întind din toate oasele și o iau din loc. Ajung la circ în timp record. La început, nu-mi găsesc geamănul, dar aud apoi un horcăit ușor venind dintr-un tufiș și mă duc să văd de unde vine. Bartolomeu e chiar acolo, ghemuit, și doarme!

Trebuie să mă împing cu nasul în el de câteva ori până când se trezește. Speriat, sare în picioare.

— Unde? Cine? Cum? Ce? miaună el.

— Bună dimineața! îi zic eu ironic. A reușit domnul să adoarmă?

Stânjenit, Bartolomeu își drege glasul și pornește în contraatac.

— Te-am așteptat o eternitate, mă ceartă el. Și probabil că am adormit puțin. Ce altceva e de făcut sub blestematul ăsta de tufiș? Unde ai fost tot timpul ăsta?

— Ăăă… am fost reținut, mă bâlbâi eu și încerc să schimb subiectul. Și? Ai aflat ceva?

Bartolomeu dă din cap că nu. Și el a auzit câțiva oameni vorbind despre hoți, dar nu știau nimic concret.

— Asta e, conchide el resemnat după ce-i dau și eu raportul. Trebuie s-o luăm de la capăt. Poate că ar trebui să mergem pe la trenulețe de data asta. Acolo se îngrămădesc o mulțime de oameni. Îmi închipui că un hoț preferă mulțimile.

Nu e o idee proastă deloc. Așa că plecăm din nou; Bartolomeu se duce la tunelul ororilor, iar eu la *roller coaster.* Pe drum, îmi vine mereu să casc și, în plus, mă mai și dor toate oasele. Să te trezească cineva din somn este cea mai mare tortură! În fața *roller coaster*-ului, mă

poziționez sub o bancă de sub care pot să văd bine coada lungă la care s-au așezat cei care așteaptă trenul. Mă uit cu hotărâre la șirul de oameni, în speranța să observ ceva. Și ochii iar mi se închid de somn.

Brusc însă, tresar ca electrocutat și mă trezesc imediat. Un clovn își face drum prin mulțime, purtând o perucă uriașă și un nas din acelea de plastic. Mai e și vopsit în toate culorile, ca să fie imposibil de recunoscut. Cu toate astea, îmi dau seama că nu e vorba de Charlie. Clovnul ăsta e mai înalt și mult, mult mai slab.

Sar în patru labe și alerg printre picioarele oamenilor. Unde s-a dus? Mi-e teamă ca nu cumva să-l fi pierdut. Dar deodată, răsare chiar în fața mea. Și-atunci îl văd cum se apropie stângaci de o doamnă și încearcă să-i umble în poșetă. Aproape că se împiedică și e cât pe-aci să cadă în nas. Doamna se întoarce mirată.

— Pare rău, mormăie clovnul și se grăbește să plece.

Dar nu-mi scapi tu așa ușor! O iau iute la fugă după el și mă întreb neîncetat ce-aș putea să fac ca să-l opresc sau ca să atrag atenția celorlalți vizitatori asupra golanului. N-aș putea să strig: „Opriți hoțul!” și nici să latru ca un câine nu pot. Dar am gheare. Și pot să sar destul de sus, doar sunt Pisica Zburătoare!

În timp ce individul o ia după un colț, bag viteză, iau curba și fac saltul vieții mele. Zbor prin aer și trec fix pe lângă clovn. Hopa, s-ar putea să fi sărit cu prea mult elan… Din fericire, în afară de mine și de clovn, care mă privește nedumerit, nu m-a văzut nimeni.

Fiindcă nu-mi vine nicio idee mai bună, mă pun în calea lui și încep să șuier cât mai tare și mai înspăimântător. Clovnul chiar face câțiva pași înapoi, însă apoi vine spre mine și dă să mă lovească cu piciorul.

Așteaptă tu, că o să vezi cu cine ai de-a face! Nimeni nu-l lovește pe Winston Churchill cu piciorul! Mă feresc abil de încălțările sale imense, sar din nou – de data asta la fix – și-mi trec ghearele peste fața lui.

— Au, strigă clovnul. Ce dracului…

Își trece degetele peste față și își privește nedumerit mâna plină de sânge.

Gata, a găsit cineva ac de cojocul lui! Îmi culc urechile pe spate, dau din coadă pe alee și mă las din

nou la pământ, pregătit să sar. Dar înainte să-l pot ataca din nou, mă înhață. Clovnul își face vânt cu piciorul drept și mă lovește fix în dos. Mă învârt ca o minge prin aer și sfârșesc sub următorul tufiș. Și apoi îmi pierd cunoștința…

O conversație bună între copii și pisică

Miau! Ceva miroase absolut îngrozitor! Și mai e și umed. Mă zgârie. Chiar așa – ceva puturos și aspru și umed se află chiar pe nasul meu, câh! Deschid ochii și văd botul imens al lui Patașon. Sfântă sardină în ulei, probabil că e un coșmar. Așa că mă scutur ca să mă trezesc, dar din păcate imaginea lui Patașon nu dispare. Dimpotrivă, animalul puturos începe acum să și latre!

Încet-încet, îmi dau seama ce se întâmplă: nu e un coșmar. În fața mea stă Patașon și mă linge pe față! Sfântă litieră, ce scârbos!

Mă ridic și fac un salt în spate.

— Patașon, încetează imediat! Imediat! Ce-i în capul tău? izbucnesc eu.

— Tovarășe, calmează-te, îmi zice el, părând puțin ofensat. Voiam să văd dacă ți-e bine. Stăteai nemișcat în tufiș, mi-am făcut griji.

Acum apare și o mână care-l mângâie pe Patașon pe cap. E o mână pe care o știu prea bine, fiindcă-i aparține Kirei.

— Bravo, cățelușul meu! Te-ai descurcat bine! îl laudă ea.

Nu înțeleg. Ce e bine în a lăsa un câine să lingă o pisică pe față?

Kira se lasă în genunchi și-mi vorbește.

— Ce bine că te-a găsit Patașon, Winston! Nu te poate lăsa lumea nici măcar cinci minute singur în parcul ăsta fără să dai de belele.

Dar, sfinte copac de ascuțit ghearele, cum se face că prietena mea e însoțită de scârbosul de Patașon? Pesemne că am o mutră tare nedumerită, fiindcă începe să-mi explice:

— Nu-ți face griji, Winston, n-am trecut de la pisici la câini. Dar eu, Tom și Pauli ne-am gândit cum am putea mai bine să-i căutăm pe hoții de poșete. Nu știam prea bine cine este cu adevărat artist la circ și cine doar face pe artistul prin parc ca să poată jefui lumea mai bine. Așa că ne-a venit ideea să-l întrebăm pe domnul Balotelli dacă putem să scoatem câinii la plimbare. Ca să lăsăm animalele să mai ia o pauză de la spectacole.

Aha. Și ce e așa deștept la planul ăsta? Prostovanul de Patașon nu poate să-i povestească Kirei dacă găsește ceva interesant. În plus, mai și petrece cu ea timp care mi se cuvine MIE. Mie, Winston Churchill, animalul ei de companie extra-preferat! Șuier supărat și mă întorc cu spatele la ea. Să vedem cât de fericită o să fie ea cu potaia aia proastă, miau!

— Acuma nu te supăra și ascultă-mă o clipă. N-am apucat să-ți explic planul cum trebuie. Plimbarea cu Patașon e doar un pretext. De fapt, voiam să ne apropiem de toți oamenii care sunt îmbrăcați ca artiști de circ și clovni. Dacă-l recunosc pe Patașon și vorbesc cu el, atunci totul e în regulă. Dacă nu, cercetăm mai îndeaproape și vorbim între noi. Și atunci sigur o să ne dăm seama dacă e ceva în neregulă cu ei.

Miau! Trebuie să recunosc că planul nu sună așa prost. Numai că mă enervează cumplit că-l include și pe Patașon, un câine. N-ar fi putut Kira să ceară papagalii sau capra? De ce să nu iasă și ele puțin la plimbare?

— Dar tu ce-ai pățit, Winston? De ce stai aici, în tufiș? Ai tras un pui de somn sau ești bolnăvior? întreabă Kira îngrijorată.

Mă gândesc repede. Apoi arăt cu o labă spre cortul de circ, mă apropii de Patașon și-i trag o labă peste bot. El sare înapoi schelălăind.

— Ce-ai, ai înnebunit? latră el la mine.

— N-o lua personal, Patașon. Încerc să-i explic Kirei că eram în tufiș fiindcă am avut o încăierare nu tocmai fericită cu un gangster. Purta costum de clovn și înainte să mă lase fără cunoștință am apucat să-i fac o zgârietură zdravănă pe față.

Mă reped din nou la el și-l mai plesnesc o dată pe Patașon peste bot. Să fiu sincer, încep să mă distrez puțin.

— Winston, pisică rea ce ești! strigă Kira la mine supărată, luându-mă în brațe și scuturându-mă ca să mă certe. Nu poți să lovești așa bietul câine.

Șuierând, mă eliberez din prinsoarea ei și mai arăt o dată spre circ. Apoi sar de colo colo și încerc să ajung la poșeta pe care o ține Kira pe umăr.

— Hmm, ultima oară când ai făcut așa caz de o poșetă a fost mai devreme, când ai vrut să-mi spui despre hoți, se gândește Kira cu voce tare. Ceea ce

înseamnă că tu nu vrei de fapt să-l superi pe bietul Pataşon, ci să-mi spui ceva mai important.

Mhm… exact! Faptul că pot să-l enervez şi pe Pataşon în acelaşi timp mi se pare chiar minunat, dar nu ăsta e scopul meu. Sar din nou la poşetă şi torc cu putere. Şi-apoi mă mai întorc o dată spre circ.

— OK, poşete şi circ. Şi ai zgâriat pe cineva. L-ai zgâriat pe hoţ?

Torc ca să confirm.

— L-ai zgâriat pe hoţul care vine de la circ?

Dau din cap că nu.

— Bine, deci nu era de la circ, dar…

Kira se gândeşte.

— …Purta un costum de circ.

Torc, torc. Kira râde!

— Minunat, pisicuţa mea, se pare că ne înţelegem şi fără cuvinte. Deci purta un costum de circ. Era un costum de clovn?

Nota zece, Kira! Torc cât de tare pot, după care ridic laba, îi atrag Kirei atenţia, îmi scot ghearele şi fac o mişcare rapidă, trecându-le iar prin dreptul botului lui Pataşon. De data asta, fără să-l lovesc, firește. În sfârşit, Kirei îi pică şi ei fisa.

— Super, Winston! Deci l-ai însemnat pe hoţ. Căutăm pe cineva care e zgâriat urât pe faţă, da?

Miau! Uraa! Kira şi cu mine facem o echipă perfectă. De bucurie, mai sar de trei ori în aer, iar Kira începe în timpul ăsta să-şi caute telefonul. Îl găseşte şi-l sună pe Tom.

— Salut, Tom. Cred că am făcut progrese. Winston l-a zgâriat pe hoţ pe faţă. Aşa că acum ar trebui să-l putem recunoaşte, chiar şi dacă nu mai poartă costum. Să te uiţi după bărbaţi cu zgârieturi pe faţă.

Tom pare să-i răspundă ceva, Kira nu mai zice nimic, ci doar îl ascultă încruntându-se.

— Da, ştiu că în parc sunt câteva mii de persoane. Dar poate că ne iese în cale din întâmplare. Fiţi cu ochii în patru, da? O să fac şi eu acelaşi lucru.

Închide şi se uită la ceas.

— Trebuie să te duc înapoi, Pataşon. Poate vrei să vii cu noi, Winston?

Să mă gândesc. Dacă merg la circ, aş mai putea să trag un pui de somn înainte de următorul spectacol. Nu

sunt foarte sigur că Bartolomeu e cu adevărat pregătit să-și facă numărul. Și vânătoarea din dimineața asta a fost un succes, așa că merit un pui de somn. Pornesc în urma lor când Kira și Patașon o iau înspre circ.

Dar nici nu mergem câțiva metri, că o vedem pe babușca venind în goană spre noi și făcându-ne semn cu mâinile. Când ajunge lângă noi, pare teribil de supărată. Femeia asta, pe care altfel o știu foarte bine, pare să-și fi pierdut stăpânirea de sine.

— Kira, *davai, davai!*

Aha, o cheamă pe Kira să vină repede. Înțeleg și eu atâta lucru în rusă.

— De ce, ce s-a întâmplat, babușca? vrea Kira să știe.

— S-a întâmplat ceva oribil cu domnul profesor! strigă babușca și înghite în sec.

Mi se zbârlește toată blănița, de la coadă la urechi. S-a întâmplat ceva oribil cu Werner? Cu Werner al meu? Să ne grăbim, vreau să-l văd imediat!

Werner are nevoie de ajutor!

Ajunși la hotel, o găsim pe Anna așteptându-ne, întristată. Și asta nu e tot: lângă ea stau doi bărbați pe care-i recunosc ușor ca fiind polițiști. Cu genul ăsta de bipezi m-am mai întâlnit de câteva ori la ultimele mele investigații.

— Kira, ce bine că babușca te-a găsit așa de repede! spune Anna. Werner e în drum spre spital. Tocmai ce l-a luat salvarea.

Apoi mă vede și pe mine.

— Ce caută Winston aici? Nu cumva l-ați luat cu voi în excursie în loc să-l duceți la pension!

Nu prea pare bucuroasă și simt deja cum mă fac mic de tot sub privirea Annei.

— A, nu, nu, se bâlbâie Kira. Nu e Winston. E Bartolomeu, pisica din spectacolul de circ. Nu știu exact de ce se ține după mine. Poate că s-a împrietenit cu câinele de la circ pe care l-am scos puțin la plimbare. Tom și Pauli sunt cu celălalt câine pe undeva, probabil că pisica nu voia să rămână singură la circ.

Sfinte copac de ascuțit ghearele, ce minciună bună! Ca să confirm, încep să torc și să mă frec de Patașon. Trebuie să mă forțez un pic s-o fac, dar ce nu face un agent secret bun? Numai că izbucnirile astea de afecțiune i se par cam suspecte lui Patașon. Se ferește. Probabil că încă îi e teamă că-i mai trag vreuna, lașul!

— Bine, atunci du-i pe amândoi înapoi repede, trebuie să ajungem la spital la Werner!

Mi se pare că îi tremură glasul.

Bun, dar ce anume s-a întâmplat? Și cum adică să mă ducă înapoi la circ? Vreau să merg la spital, firește!

Anna oftează.

— Eu și Werner căutam un loc cu vată de zahăr. Ador vata de zahăr.

Cred și eu! În primul rând, și mie mi se pare gustoasă vata de zahăr, iar în al doilea rând, Annei îi plac dulciurile.

— Bine, deci voiați să cumpărați vată de zahăr. Și de-asta a ajuns Werner la spital? A făcut o criză glicemică? întreabă Kira.

Anna clatină din cap.

— Nu, nici vorbă! Stăteam la coadă la taraba cu dulciuri când și-a făcut apariția o mică trupă de artiști care-i distrau cu mici giumbușlucuri pe cei care așteptau. Un clovn făcea jonglerii și puteai să-ți faci fotografii cu o doamnă costumată în șarpe. Pe când mă uitam la clovn, am simțit că cineva mă trage ușor de braț. Când m-am întors, am văzut că femeia-șarpe încerca să ajungă la poșeta mea. Eu n-am văzut-o la început, dar Werner a băgat de seamă. El a vrut să o țină pe femeia-șarpe.

Werner al meu este un erou! Nici nu m-aș fi așteptat la altceva din partea lui. Și eu aș fi intervenit la fel, firește, dacă i-ar fi făcut cineva așa ceva lui Odette. Dar tot nu înțeleg ce caută Werner acum la spital. Oare l-a mușcat șarpele? Kira se întreabă același lucru.

— Aoleu, mamă, dar ce s-a întâmplat după aia? Până acum nu pare foarte periculos.

Anna dă cu putere din cap.

— Dintr-odată, clovnul s-a repezit la Werner și l-a împins. Sau, mai exact, a încercat să-l împingă, dar Werner nu s-a lăsat și s-a opus. Din păcate, ei erau doi – clovnul l-a lovit pe Werner în față, iar femeia-șarpe a continuat să tragă de poșeta mea. Niciunul dintre privitori nu ne-a ajutat, dacă-ți vine să crezi. Se uitau ca proștii. Eu mă băteam cu femeia-șarpe, iar Werner cu clovnul. Deodată, spune Anna, făcând o scurtă pauză, în vreme ce mie mi se pare că are un licăr suspect în ochi, deodată Werner se împiedică de marginea trotuarului și cade lat. S-a lovit zdravăn cu ceafa de pământ. Am dat drumul imediat poșetei și-am îngenuncheat lângă el. Lumea din jur a început să țipe și cei doi hoți s-au făcut nevăzuți în tot haosul ăla. Iar Werner era inconștient.

Anna respiră precipitat, Kira își duce mâna la gură și chiar și mie mi se face părul măciucă auzind ce s-a întâmplat. Numai Patașon a început să miroasă impasibil pământul din jur. Așa-s câinii, ce așteptări să ai de la ei? N-au simțul situației!

— O, nu! Ce oribil! Bietul Werner! strigă Kira. Ce s-a întâmplat după aia?

— După aia a venit ambulanța. A chemat-o cineva din mulțime… în fine.

Babușca bate din palme.

— Haideți, am vorbit destul. Trebuie să mergem la spital!

Kira încuviințează.

— Bine, mă duc să duc animalele.

La această veste, încep să șuier cât pot de tare. În plus, mă mai și înfoi în așa fel încât părul aproape că-mi stă drept. Nici nu mă gândesc să rămân aici, când stăpânul meu stă în spital printre străini. Nici să n-aud!

Anna mă privește uimită.

— Ce-are pisica asta de circ?

Kira ridică din umeri, dar nu spune nimic. Eu continui să șuier. Patașon se oprește din adulmecat și vine în fugă la mine.

— Hei, ce te-a apucat? E bine că ne întoarcem la circ. Nu cred că mai e mult până la următorul spectacol și pun pariu că lui Balotelli n-o să-i placă dacă ajungem fix înainte să înceapă.

Sfântă sardină în ulei! De parcă m-ar mai interesa în vreun fel spectacolul ăsta când dragul meu Werner a dat de necaz. Șuier în continuare și încep să sar înspre Kira.

— Poți să-mi zici tu mie ce vrei, spune Anna, asta nu e pisica de la circ. E Winston al nostru și vrea să-și viziteze stăpânul.

Stânjenită, Kira își lasă privirea în pământ. Anna se apleacă, mă ridică de jos și mă privește drept în față.

— Winston, așa-i? De ce te-or fi luat copiii cu ei?

— Fiindcă n-are ce căuta la adăpost, intervine Kira.

Babușca pufnește supărată.

— Adăpost! Ce prostii spui? Era hotel pentru mâțe! Ce facem cu pisici aici noi acuma? E interzis. Și nici bine pentru pisici nu e.

— Ba e foarte bine pentru el, se apără Kira. Suntem familia lui. Nu voiam să stea cu oameni străini. Dacă stă acasă sau la hotel, e același lucru.

Anna cade pe gânduri.

— Bine, o să-l băgăm în spital cumva. Poate că Werner o să se bucure să-l vadă. Dar câinele rămâne aici!

Miau! În sfârșit, bipezii mei fac ceea ce trebuie. În schimb, Patașon nu pare să-și dea seama despre ce se vorbește.

— Trebuie să merg și eu acum într-un spital de oameni? întreabă el, încet la minte cum e.

— Nu, firește că nu. Pe tine te ducem înapoi la Balotelli. Le poți povesti celorlalți ce s-a întâmplat, îi explic eu.

Câinele prostovan lasă capul într-o parte.

— Și ce anume s-a întâmplat?

Miau, auzi la el! Firește că un asemenea câine nu poate să fie la fel de inteligent ca o pisică. Dar chiar și așa, nu poate să fie și el măcar puțin mai isteț decât un ficus uscat?

— Pataşon, e simplu: Werner a fost atacat de banda de hoți. De hoții de poșete pe care i-am tot căutat în ultimul timp.

— Chiar acum? Și cui ar trebui să-i spun asta?

Mi-e clar: trebuie să vorbesc eu însumi cu O'Nelly și Bartolomeu. Altfel n-o să se întâmple nimic. Și-o să-i pot anunța și că trebuie să se uite după un individ cu fața zgâriată! Așa că merg împreună cu Kira, să-l ducem pe Pataşon înapoi la circ.

***

Werner are capul bandajat și arată atât de mizerabil, că aproape mi se întoarce stomacul pe dos văzându-l. Mă uit la el din poșeta imensă și sclipicioasă a babuşcăi, în care m-am băgat ca să pot intra neobservat în salonul de spital. E aproape la fel de mare ca rucsacul lui Tim și încap în ea fără probleme. Aș vrea să pot sări acum afară din poșetă, la el în poală, dar trebuie să mă abțin, fiindcă nu suntem singuri; în afară de Kira, Anna și babuşca, mai e un bărbat lângă patul lui Werner și le explică tuturor ceva. Poartă un halat lung și alb și bănuiesc că e omul de serviciu. Îngrijitorul de la școala Kirei poartă un halat asemănător. Interesant. Ce-ar putea să caute omul de serviciu aici?

— O să vă ținem soțul aici peste noapte, sub observație. Dacă totul e în regulă, mâine dimineață poate să plece.

Miau, nu înțeleg nimic! Oare bietul Werner, în starea în care e, trebuie să-i ajute la făcut curățenie? Noaptea? Și-l lasă să plece doar dacă reușește să facă ordine? N-are cum să fie adevărat. Mai bine mergeam cu Werner la un doctor veterinar obișnuit, i-ar fi fost mai de folos.

— Mulțumesc, domnule doctor, spune Werner. Important e ca durerile astea oribile de cap să dispară cât mai repede.

„Domnule doctor”? O, deci bărbatul în halat nu e îngrijitor, ci medic. Sunt surprins. Doctorița mea, doamna Wilmes, poartă mereu pantaloni și pulovere colorate. Mi se pare amuzant că doctorii oamenilor umblă îmbrăcați în halate din astea de îngrijitori.

— Nu vă faceți griji, domnule profesor Hagedorn. Aveți doar un cucui mare care creează presiune și poate o ușoară comoție cerebrală. Într-o zi sau două o să fiți iar bine.

Îi face un semn prietenos lui Werner și apoi se întoarce să plece. După ce doctorul iese din cameră, nimic nu poate să mă mai oprească. Sar afară din poșetă și aterizez pe pătura lui Werner. Salut, iubite Werner, mă bucur atât de mult să te văd! Asta aș vrea să-i pot striga acum.

La început, Werner e complet surprins, dar iată că începe să râdă. Râde istovit, dar râde.

— Winston, cum ai ajuns tu aici?

Anna oftează.

— Copiii nu l-au dus la pension, ci l-au luat în secret cu ei în hotel.

Babușca scutură din cap.

— E incredibil. Copiii germani sunt foarte prost crescuți.

Werner zâmbește.

— Ei, lasă. Pot să vă spun ceva? Mă bucur să-l văd pe Winston. O să-mi facă bine să mă cuibăresc aici o vreme lângă bătrânul meu tovarăș.

Și mie! Mă răsucesc bucuros pe pătura lui, dintr-o parte în alta, și-mi place că mă mângâie.

— Apropo, poliția o să vină în curând să-mi ia o declarație. Poate că o să vrea să vorbească și cu voi. Nu vreți să vă duceți la cantină ca să mâncați ceva mai întâi? Cine știe cât o să dureze.

Anna și babușca se privesc una pe alta, după care încuviințează din cap și pleacă împreună cu Kira. De îndată ce dispar pe ușă, Werner respiră adânc.

— Așa, le-am dat ceva de făcut, zice el și, coborându-și glasul, îmi șoptește: Winston, ce bine că ești aici! S-a întâmplat ceva îngrozitor!

Miaun și mă uit la bandajul lui. El dă din cap.

— Nu, nu la rana mea mă refer. E mult mai îngrozitor: inelul a dispărut!

Eu mă holbez la el, iar el încuviințează din cap.

— Da, Winston, ai auzit bine. Inelul de logodnă a dispărut. Îl ascunsesem în poșeta Annei, fiindcă voiam s-o cer în căsătorie în roata mare. Știi tu, doar noi doi… Ar fi fost foarte romantic. Mai ales că nu ne-ar fi deranjat babușca. Ei îi e frică de înălțimi, îmi făcusem speranțe așa de mari și acum s-a întâmplat asta! E o catastrofă!

O, nu, bietul meu deschizător de conserve! Miaun plângăcios, ca să-i arăt că și mie mi se pare oribil ce se întâmplă.

— Acum mai avem o singură speranță, Winston: trebuie să găsești inelul și să mi-l aduci.

Uluit, încep să dau din coadă.

— Da, da, Winston. Știu că deja ai prins unul sau doi infractori cu ajutorul Kirei. Iar tu ești singurul în afară de mine care a văzut inelul și știi ce trebuie să cauți. Te rog, Winston, măcar încearcă! Du-te înapoi în parc și caută inelul pentru mine!

Avanti, dilettanti!
Sau: câteodată lucrurile pur și simplu nu merg cum trebuie

Îmi vâjâie capul. Cui să-i povestesc mai întâi? Și ce? Și cine ar putea să ne ajute mai bine a. Să căutăm hoții; b. Să căutăm inelul; c. Să-l căutăm pe lașul care l-a atacat pe Werner? Stau trist în spatele cortului și mă uit cum animalele se pregătesc de spectacol. O'Nelly își lustruiește copitele, Pat și Patașon fac tumbe prin zonă, iar maimuța își repetă salturile și statul în mâini.

Numai Bartolomeu nu se vede pe nicăieri, ceea ce înseamnă probabil că trebuie să sar din nou în ajutorul lui. Asta mai lipsea! spunea că sigur o să fie din nou în stare să-și facă numărul! Pesemne c-a fost prea optimist. La naiba, eu am de lucrat la investigațiile mele, unde nimic n-a mers bine până acum. Nici nu știm care sunt hoții, ca să-l ajutăm pe bietul Charlie să iasă de sub bănuieli, și nici Werner nu poate să-și ducă la capăt cererea în căsătorie, fiindcă inelul pentru Anna lipsește. Sfântă sardină în ulei! Aproape că-mi vine să-mi smulg mustățile, nu alta!

Ei, haide! De undeva tot trebuie să încep! O să le spun animalelor despre inelul lui Werner, încercând să-l descriu cât mai bine. Poate c-avem noroc și-l găsim. Iar de falsul clovn cu fața zgâriată se pot îngriji Kira, Tom și Pauli. Ea s-a dus înapoi la hotel să-și caute prietenii.

Dar când să le spun colegilor mei despre atacul asupra lui Werner, Bartolomeu își face apariția.

— Nu pot să cred! strigă el complet schimbat la față și de-abia respirând. L-am… L-am văzut!

— *Oh, boy!* behăie O'Nelly. *Keep cool and calm down.*[14] Pe cine ai văzut?

— Pe hoț! L-am văzut pe hoț! Cel de care ne-a povestit Winston înainte să plece cu Kira la spital! spune motanul și sare agitat dintr-o parte în alta.

— Unde?

— Când?

— Cum?

— Cine?

Brusc, toată lumea se agită, inclusiv umila mea persoană, și strigăm unii peste alții.

— Iată cum s-a întâmplat… începe Bartolomeu cu răsuflarea tăiată, de-ai zice că mai are puțin și hiperventilează. Mă mai plimbam o dată prin parc și-am ajuns în spatele hotelului, chiar când echipa de curățenie ieșea pe o ușă laterală. Atunci am auzit cum unul din ei a întrebat un alt coleg de unde s-a ales cu o rană pe față. Și ăla a început să bată câmpii cum că s-ar fi împiedicat din greșeală și-ar fi căzut cu fața într-un cactus. Într-un cactus!

Mi s-a părut o prostie! Așa că m-am furișat mai aproape și l-am privit pe tip mai pe îndelete. Și să știți și voi: dacă chestia aia de pe nasul lui nu era o zgârietură de mâță, atunci îmi mănânc litiera!

— Și ce-ai făcut dup-aia? latră Pat.

— Ei bine… acuma… nimic, se bâlbâie Bartolomeu, puțin încurcat. Fiindcă apoi au intrat toți înapoi înăuntru. Ieșiseră pentru o scurtă pauză de țigară.

— Hmm, hmmm, hmmmm, cad eu pe gânduri. Unul din echipa de curățenie, deci. E plauzibil.

— Ce vrei să spui cu asta? chițăie Floyd.

— Păi ei cunosc zona ca-n podul palmei și pot să se ducă peste tot fără să atragă atenția. Și dacă unul din ei iese la furat deghizat în clovn, poate să-și ascundă foarte bine prada în hotel și să scape repede și de costum, explic eu.

Ceilalți se uită la mine fascinați și dau din cap; teoria mea li se pare foarte convingătoare.

— Și-acum ce facem? Cum îl prindem pe hoțul ăsta? vrea Patașon să știe.

— Foarte simplu, spun eu. Astă seară avem din nou spectacol în teatrul hotelului. O să fac eu numărul încă o dată. Apoi mă despart ușurel de trupă și-l caut pe tipul ăsta pe care l-a găsit Bartolomeu. Dacă e hoțul, atunci o să-l recunosc după miros. Nimeni nu se pune cu nasul meu sensibil!

— Bună idee! miaună Bartolomeu. Încă nu sunt foarte în formă, oricum.

— Și după ce-l recunoști, ce-o să faci? Îi pui cătușele? întreabă O'Nelly.

Oare simt ceva ironie în vocea ei? Pfff.

— Mă țin după el, îi explic ridicând fruntea sus, și aștept să văd dacă mai are complici. Poate că mă duce unde-și ține prada. Și atunci am rezolvat cazul și le pot spune copiilor să cheme poliția.

— Apropo de copii și de oameni: ce s-a mai întâmplat cu deschizătorul tău de conserve? E rănit rău? întreabă Patașon.

A, da, mai era și asta. Werner! Așa că le povestesc celorlalți mai întâi că în Luna-Park nu sunt doar hoțomani, ci și niște bătăuși nenorociți, care l-au cotonogit pe stăpânul meu. Și că eu nu caut doar hoții, ci și inelul, pentru ca Werner să poată în sfârșit s-o ceară pe Anna în căsătorie.

Toată trupa se uită uimită la mine. Poate că toate aceste informații depășesc puțin orizontul lor de animale.

— *Oh my God!* tună O'Nelly. Suntem înconjurați de hoți. Este oribil!

— …Așa-i, așa-i! ciripește Romeo.

— …Oribil! repetă și Julieta.

Și iar încep să strige și să gâgâie unii peste alții. Dar înainte să le pot spune că trebuie să-și păstreze capul pe umeri și să-și țină gura, aud de undeva din spate deja cunoscutul duruit de tobă. E vremea să înceapă spectacolul!

***

Ar fi fost mai bine dacă aș fi așteptat să le spun povestea după spectacol. Tovarășii mei sunt acum atât de amețiți și de neliniștiți, că tot ce putea să meargă prost la numerele lor chiar merge prost.

Totul începe cu O'Nelly, care adoarme înainte de numărul ei și apoi aleargă panicată, dar nu reușește să aterizeze pe platforma pe care trebuia. În schimb, aterizează elegant pe scândura ei de balans, care se frânge sub ea cu un zgomot puternic. Cum spuneam, poate că doamna ar trebui să se gândească în curând la o dietă…

Publicul strigă de bucurie și bate din palme. Lumea crede că gafele fac parte din spectacol, ca un soi de episod umoristic reușit. Cu colțul ochiului îl văd pe

Balotelli ducându-și mâna furios la frunte. Iar O'Nelly șchioapătă rușinată la o parte.

Urmează Floyd, care spintecă aerul cu trapezul, dar uită să mai și sară de pe el. Se mai leagănă de câteva ori prin aer, atârnând ca un bolovan. Dar chiar și așa, reușește să salveze numărul, fiindcă face mai multe giumbușlucuri ca să ajungă pe sol, unde mai face câteva salturi pe spate.

Nici lui Pat și Patașon nu le merge mai bine. În timp ce aleargă în cerc pe scenă, când de obicei ar sări unul peste altul sau ar trece unul pe sub altul cu pricepere, acum intră în stâlpi sau se ciocnesc între ei. Brusc, tot ce se mai vede este un ghem cu opt picioare și multă blană căzând peste rumegușul de pe scenă. Iar în public nu mai râde nimeni.

Balotelli se schimbă la față ca un curcubeu. Rânjind, și-i pune pe umăr pe Romeo și Julieta, ca să prezinte lumii cele două genii ale matematicii. Și apoi se întâmplă ce se întâmplă mereu cu niște păsări agitate… Frumosul frac al directorului se colorează dintr-odată în alb. Balotelli scoate enervat o batistă din pantaloni și încearcă să șteargă murdăria, doar ca să se murdărească și mai rău. Sfântă litieră!

Între timp, eu m-am urcat în coșuleț și mă văd ridicat spre cercurile înflăcărate. Bartolomeu nu se mai vede pe nicăieri. Unde se ascunde? El e mereu de față!

În fine, îmi fac eu curaj, sunt găină bătrână… ăăă, pisică. O să mă descurc. Cercul coboară, se-aude sfârr. Și-apoi iar sfârrr. Sfârr, sfârr! Dar cercul pur și simplu nu se aprinde. Aici e vorba despre o eroare tehnică, nu animală.

Cu toate astea, sar totuși, fiindcă tot trebuie să fac ceva, și aterizez în siguranță pe celălalt suport. Bine! Dar când mă uit jos, văd că publicul n-a văzut deloc saltul meu frumos. Fără flăcări, aici sus e beznă. Se mai aude însă un sfârr, flăcările pornesc să ardă cu putere, iar eu arăt ca un idiot. Văleu! Privesc peste umăr. Acum, din păcate, toată lumea stă cu ochii pe mine. Ce să fac? Să sar înapoi prin cercul în flăcări? E prea periculos! Pe partea cealaltă nu mai e niciun suport pe care să pot ateriza. Aș cădea direct în gol! Oi avea eu nouă vieți, dar n-aș vrea să mă bazez pe asta. Așa că mă

hotărăsc să arăt cât mai grațios, îmi sug burta și încep să mă întind ca să ies în evidență cum numai eu știu.

— Hai, mâță, sari odată! aud pe cineva strigând de jos.

— Da, haide, lașo, sari! strigă alții.

Apoi, ca într-un cor:

— Sari, sari, sari, sari!

Ptiu! N-o să mă las șantajat. În niciun caz de o mulțime așa furioasă! Indignat, cobor treptele și sunt primit cu huiduieli asurzitoare! Sfântă litieră, numărul ăsta a dat chix rău de tot!

***

Vai, ce rușine! Nici n-aș putea descrie mai bine starea trupei noastre după acest spectacol. Stăm cu privirile în podea și suntem complet stânjeniți! Celorlalți parcă le-a mâncat pisica limba, fiindcă nimeni nu spune nimic.

— Nu ne-am mai descurcat niciodată atât de prost! se plânge Pat prima.

— O catastrofă! se aude și O'Nelly. A fost o catastrofa absolută, *really!*

Eu îmi dreg glasul.

— Stați așa, stați așa, zic eu lungind cuvintele, dar căutând să-mi mai însuflețesc prietenii. N-a fost chiar așa de rău nici acum. Publicul a râs de câteva ori. Poate că au crezut că așa trebuie să fie…

Dar nu apuc să-i încurajez, fiindcă își face apariția *signor* Balotelli; zici că e dracul în persoană. Urlând, se repede la cușcă, își smulge părul din cap și își pune mâinile în șolduri. Apoi începe tirada!

— Ce era în capul vostru? Ce făceați? *Tutti dilettanti, tutti dilettanti!* strigă el. Și costumul meu! Este distrus! *Completamente!*

Își duce teatral mâna la piept și urlă cu putere mai departe.

— Ce însemne asta? V-ați jurat împotriva mio? Ce-am făcut io? Am fost cu voi bun mereu! Ca un *papà.* Ca un adevărat *amico*! Nu meritam.

Gâfâie de furie și se apleacă asupra gratiilor.

— Jur pe *mamma* Maria că vă trimit pe *tutti* la *diavolo!* Toată trupa! *Dilettanti*! mai faceți o dată așa și

vă duceți *tutti* după Dickie, bietul porc, *amico* vostru. Jur!

După care pleacă cu o falcă-n cer și cu una-n pământ. În cușcă e o tăcere asurzitoare, ai putea să auzi un ac căzând.

— Vai, blestemată coajă de banană, șoptește Floyd. O să ajungem cu toții la adăpost…

— …Sau direct la abator, mârâie Patașon întristat.

O descoperire și o problemă micuță de tot. Bine, poate puțin mai mare…

— Unde Dumnezeu te-ai ascuns? șuier eu la Bartolomeu, care se târăște înspre noi plictisit, ieșind de după un colț al teatrului din hotelul Luna-Park.

— De ce? întreabă el uimit. S-a întâmplat ceva?

— Ai putea s-o mai spui o dată. Spectacolul s-a dus pe apa sâmbetei. Iar Balotelli amenință că o să aveți parte de aceeași soartă ca Dickie.

Bartolomeu face ochii mari de spaimă.

— CE? Nu vă poate lăsa omul singuri nici două ore fără să stricați totul?

Eu mai mormăi și mă mai plâng încă puțin, după care-i povestesc ce s-a întâmplat cât a fost absent. Și că Balotelli încă nu s-a liniștit. Dimpotrivă. Când ne-a pus pe toți în căruciorul cu care ne aduce înapoi la circ, ne-a amenințat cu tot felul de lucruri urâte și a țipat la noi că dacă nu ne revenim, atunci… ATUNCI! N-a vrut să spună ce înseamnă acest ATUNCI! Restul trupei e cu nervii la pământ. Nu știu cum ar putea să facă față reprezentației de diseară.

— Deci, unde-ai fost? îl întreb eu iar pe motan.

— Brmmmmgrmpff, mormăie el pe sub mustăți.

— CE?

— Aveam nevoie de puțin timp pentru mine…

— Cum așa?

Mă uit la el uimit.

— Noi pisicile suntem animale solitare, începe el să-mi țină o predică. Și să-ți petreci toată ziua într-o trupă, cu atât mai mult cu cât e formată din animale diferite de tine, începe să te enerveze la un moment dat.

Cumva îl înțeleg. Chiar și mie, deși sunt o pisică de canapea, mi se pare prea mult toată agitația și compania continuă din ultimele zile. Cu toate astea, mi se pare că Bartolomeu ar putea da dovadă de mai mult spirit de echipă, în loc să se îndepărteze pe furiș de trupă. Așa că-l mai bat puțin la cap înainte să facem schimb de roluri: el se pregătește pentru spectacol, eu pornesc la vânătoare de hoți.

— Oki-doki, îmi iau eu la revedere de la el. Imediat după spectacol, ne vedem chiar aici în culise. Sper să

am mai multe să-ți zic!

***

Ies din teatru în marele hol de la intrare și încerc să trec neobservat pe lângă biroul de la recepție, unde o văd pe tânăra care ne-a întâmpinat la sosire și care se pupa pe coridoare dimineața. Pare să fie băgată în priză!

Tocmai când vreau să mă strecor pe lângă perete, ceva lucitor îmi reține privirea. Asta ce mai e? Mă ghemuiesc sub un scaun și o urmăresc pe doamna de la recepție. Uite! Lucește din nou! E pe mâna ei!

Nu se poate așa ceva! Sunt atât de uluit, că încep să-mi clănțăne dinții. Femeia poartă inelul lui Werner, adică al Annei, adică inelul pe care Werner voia să i-l dea Annei și care-i fusese furat. Cum de-a ajuns la ea?

Îmi e clar de la bun început că nu poate fi hoață. Lucrează toată ziua la hotel și stă mereu în spatele biroului. Nu are timp să fure. Și-n plus, pare prea de treabă ca să fie hoață.

Acum privește în jos, se uită gânditoare la mâna pe care stă inelul furat și oftează adânc. Știu oftatul ăsta! Așa oftează și profesorul meu când se uită la Anna și crede că ea nu-l observă. Arată cam ca un prostovan când o privește așa, exact așa cum arată acum femeia de la recepție.

Și deodată îmi pică fisa: cazul e limpede ca lumina zilei. Ea a primit inelul de la prietenul ei, așa procedează oamenii, fac schimb de inele ca să arate că-și aparțin. Înseamnă că prietenul ei are ceva de-a face cu hoții. Iar prietenul ăsta nu e nimeni altul decât șeful echipei de curățenie. Iar unul din echipa lui este probabil hoțul care se deghizează în clovn.

Sfântă sardină în ulei! La cât de entuziasmat sunt c-am aflat cum stau lucrurile, îmi tremură până și mustățile. Agitat, încerc să decid ce să fac în continuare. Nu prea am cum să merg la recepție și să-i cer femeii să-mi dea inelul. Poate că ar trebui să le povestesc totul copiilor, ca să meargă ei să recupereze inelul.

Ah, prostii cu picățele, copiii n-au habar despre inel și, la urma urmei, Werner mie mi-a încredințat misiunea asta. Și oricum mi-ar depăși puterile dacă ar trebui să le explic lui Kira, Tom și Pauli rapid care e faza cu

bijuteria. Până spun toată povestea pe litere, trece ziua. Așa că decid să las deocamdată inelul acolo unde e: pe mâna tinerei femei. O să aibă grijă de el și o să rezolv mai târziu problema asta. Acum o să fac mai întâi ceea ce-am ieșit să fac: merg să-i iau pe copii și apoi ne ducem să prindem hoți.

Așa că o șterg spre etajul al doilea; am noroc să nu întâlnesc niciun om pe drum. Probabil că toți oaspeții sunt la cină sau în teatru. Zgârii cu putere ușa de la camera copiilor, fără frică să mă audă cineva pe coridorul pustiu. Ușa se deschide și Kira își scoate capul afară.

— Winston! strigă ea fericită și mă lasă să intru.

Bucuros, torc și mă plimb printre picioarele ei.

— Ai aflat ceva ce-ai vrea să-mi povestești? întreabă Kira, inteligentă cum e.

Dau din cap nerăbdător. Iată că vin la noi, curioși, și Pauli și Tom, care stăteau leneși pe canapea în fața televizorului.

— Atunci dă-i bătaie! spune Kira și îngenunchează lângă mine.

Îmi scot ghearele și dau de câteva ori cu laba prin aer.

— Iarăși ai dat în bietul câine? întreabă Kira, acum nedumerită.

Aoleu, nu! Dau de mai multe ori cu laba prin aer, când încolo, când încoace, dar Kira nu înțelege ce vreau să-i zic și se întristează. Poate că nu e chiar atât de inteligentă pe cât cred. Intervine și Tom în conversația noastră.

— Winston, bătrâne, strigă el. Vrei să spui că l-ai găsit pe clovnul pe care l-ai zgâriat?

Ura, măcar unul a înțeles. Sar în sus de bucurie și mă frec recunoscător de Tom.

— Serios? Drăcușorule ce ești!

Tom îmi ciufulește prietenos blănița.

— Și unde e tipul ăsta acum?

Cei trei se uită nerăbdători la mine. Alerg până la ușă și mă întorc ca și cum le-aș cere să mă urmeze. Nicio reacție. Așa că alerg înapoi spre Kira, mă împing cu botul în ea și încep să o trag de pantaloni.

— Vrei să venim cu tine? Vrei să ne arăți unde e clovnul!

Iată, de data asta, domnișoara mea preferată se prinde repede.

Copiii se încalță, Tom își ia rucsacul și pornim. Eu mă strecor afară și pornesc în jos pe trepte, ceilalți trei vin cuminți în urma mea, iar la parter găsim imediat intrarea laterală pe care am folosit-o cu Bartolomeu. Pe-aici intră și iese echipa de curățenie.

Rămân puțin în loc, îmi ridic botul și adulmec. Mirosul de soluții de curățenie e mai puternic pe partea dreaptă a holului, așa că trebuie să mergem într-acolo. Pornesc repejor mai departe, urmându-mi nasul, cotesc la următorul colț și văd o scară care duce la subsol. Arată sinistru acolo jos, dar mirosul e tot mai puternic, așa că suntem unde trebuie.

O iau iute în jos pe trepte, iar copiii mă urmează cu grijă. Pe coridoarele de la subsol nu sunt decât luminile de siguranță; e întuneric. Cu toate astea, ne dăm seama ușor când găsim camera echipei de curățenie. Peste tot sunt cărucioare cu materiale de curățat, mopuri și lavete. Dar nu pare să fie niciun om aici, fiindcă e o liniște ca de mormânt.

Brusc, nasul meu depistează un nou miros. Și imediat mi se ridică părul de pe ceafă. Miroase a clovn, adică a un clovn anume. Alerg repede după mirosul care devine tot mai puternic și ajung într-o mică debara. Aici totul miroase a dușmanul meu, pesemne că-și petrece mult timp în camera asta.

Copiii se înghesuie lângă mine în cameră.

— Și acum? șoptește Pauli.

— Hai să ne uităm în jur, șoptește Kira peste umăr. Winston sigur are un motiv pentru care să fi venit aici.

Cei trei încep să inspecteze camera. Pe pereți sunt rafturi de metal în care se află de toate: hârtie igienică, lavete, saci de gunoi, capete de mătură, orice vrei. Atent, Tom dă la o parte niște pachete de prosoape de hârtie și de-abia își reține un țipăt de uimire.

— Ia uitați ce-am găsit, spune el.

Kira și Pauli se duc repede la el, iar eu sar pe un raft de pe peretele opus, ca să văd mai bine. Bingo! În spatele pachetelor se află mai multe portofele, două telefoane mobile și o poșetă.

— Bingo! exclamă Kira cu voce joasă. Am găsit ascunzișul hoților.

— Și-acum? întreabă Pauli.

— Acum stăm la pândă și prindem hoțul, spune Kira cu toată hotărârea.

— Nuuu, e prea periculos, își dă cu părerea Tom. Poate că sunt mai mulți hoți. Mai bine mergem la poliție și le spunem unde să vină. O să reușească să facă legătura. Fiindcă deja e limpede că bietul Charlie nu poate să fie hoț și că hoțul e unul dintre oamenii de serviciu.

Fata încuviințează cu o mișcare din cap și se întoarce spre ieșire, dar chiar atunci auzim o ușă deschizându-se și închizându-se la loc pe coridor. Se aud pași grei și cineva fluierând o melodie. Speriați, ne uităm unul la altul și copiii privesc în jur. Nu putem să ieșim pe coridor, fiindcă cel care se îndreaptă spre noi ne-ar vedea imediat. Și sigur nu ne putem ascunde nici în debaraua asta mică, aici sunt numai rafturi. Bine, eu sigur m-aș putea ascunde în spatele hârtiei igienice, dar copiilor le-ar fi mai greu.

Așa că rămânem cu toții nemișcați și sperăm ca cine vine să n-aibă nevoie să intre în cameră sau să putem trece pe lângă el neobservați.

Dar, după cum se spune, cine n-are noroc n-are. Fiindcă individul vine direct spre debara. O siluetă uriașă umple dintr-odată tot tocul ușii, scoate un „Hopa!” speriat când dă peste noi și face doi pași înapoi.

În lumina pâlpâitoare, îl recunosc fără probleme. Este clovnul, dar de data asta îmbrăcat în uniforma de îngrijitor, cu un halat alb și pantaloni la fel. Însă sunt absolut convins că el e: încă i se poate vedea zgârietura de pe față și chiar și de la doi metri depărtare miroase ca clovnul pe care l-am zgâriat.

Și el mă recunoaște.

— Ah, bestia asta ordinară! strigă el și, până să apucăm noi să scoatem vreo vorbă, ne închide ușa în nas.

Se aude cum înjură în continuare afară și cum întoarce de mai multe ori cheia în broască.

Și acum răsună din nou pași pe coridor, de data aceasta îndepărtându-se.

Dovezi solide. Sau poate nu?

Cred că nu mai am mult până îmi dau ultima răsuflare. Mă paște o foame de moarte dacă nu se-ntâmplă în curând ceva. Singurul lucru care mă mai liniștește este că n-o să mor singur, ci în brațele iubitei mele Kira. Miau!

Suntem în debaraua asta de mii de ore. Știu, știu, poate că exagerez un pic. Dar dacă stai așa pe întuneric, fără nimic de făcut, timpul trece incredibil de greu.

O vreme, după ce prostovanul de clovn ne-a închis aici, parcă eram cu toții speriați de bombe. Dar apoi copiii au început să strige cu putere după ajutor și să bată cu pumnii în ușă. Din păcate, nu i-a auzit nimeni.

Apoi Tom și-a amintit că are mobilul cu el și l-a scos repede din rucsac.

— N-are semnal! a fost următoarea veste proastă.

Așa că am așteptat, și-am așteptat, și-am așteptat. Iar copiii au tot strigat și au tot bătut cu pumnii în ușă.

Între timp, am renunțat să mai sper că ne va găsi cineva vreodată în gaura asta întunecată.

— AH, Winston, nu-ți mai face griji, îmi zice Kira, de parcă ar putea să-mi citească gândurile și mă mângâie pe după urechi. Cineva tot trebuie să coboare în beciul ăsta. Și cândva mama și babușca tot o să vadă c-am dispărut și-o să înceapă să ne caute.

Tocmai: CÂNDVA. Cine știe când o să fie asta. Și dacă o să rezist atâta. În ultimele minute, stomacul mi-a chiorăit de mai multe ori. Nu cred că mai e mult până mă lasă puterile…

Chiar când sunt pe punctul să-mi iau adio de la tot, la ușa carcerei noastre se aude un zgomot, încet mai întâi, numai cât să-l audă urechile mele de pisică. Dar apoi îl aud și copiii.

— Asta ce mai e? șoptește Pauli temătoare.

— Habar n-am, îi răspunde Tom. N-am auzit niciun pas.

Clanța ușii se mișcă acum în sus și-n jos, ca împinsă de o fantomă.

— E cineva afară, spune Kira în șoaptă.

Broasca scoate dintr-odată un zgomot puternic, ușa se deschide și ceva mic și păros sare înăuntru în debara.

— Îîîîhh, un șobolan! țipă Pauli, țâșnind înapoi.

Până să-mi zic eu că e imposibil ca un șobolan să poată descuia o ușă, aud o voce care mi se pare foarte cunoscută.

— Un șobolan? Câtă obrăznicie! Pe-ăștia ar trebui să-i închid la loc!

Firește că șobolanii nu pot deschide uși. Dar maimuțele pot. Salvatorul nostru e Floyd – și nu e singur. Cu un salt elegant, Bartolomeu apare și el acum în închisoarea noastră. Și în sfârșit își dau seama și copiii cine tocmai ne-a eliberat.

— Priviți, sunt două dintre animalele de la circ, strigă Kira entuziasmată.

— Iată că ne-a recunoscut, spune Bartolomeu și începe să-și lingă blana. Am umblat prin tot hotelul după voi. Și apoi ți-am simțit mirosul la un moment dat și ne-am luat după el. Dar ce căutați aici? Și cine v-a închis?

Le explic repede celor doi ce s-a întâmplat, în timp ce copiii urmăresc cu nerăbdare dialogul nostru în graiul animalelor. Le zic că am găsit prada hoților și că falsul clovn a dat peste noi și ne-a închis.

— La ceva de genul ăsta ne gândeam și noi, chițăie Floyd.

— Da. Ni s-a părut foarte ciudat când n-ai venit la punctul de întâlnire. Până acum ai fost mereu de încredere, zice Bartolomeu.

Cred și eu! Pe Winston Churchill te poți baza!

— Dar și voi sunteți niște tipi foarte tari! le zic eu ca să întorc complimentul. Și aveți și-un nas foarte bun. A fost o muncă de detectiv excelentă. Nici eu n-aș fi făcut-o mai bine. Mii de mulțumiri, prieteni!

Atât de mult îl bucură pe Floyd această laudă, că face câteva tumbe prin aer. Bartolomeu, în schimb, e puțin stânjenit.

— Pentru nimic… murmură el. Se înțelege…

— Nu mai contează cum ne-au găsit, ne întrerupe Tom schimbul de amabilități, trebuie să facem cumva să ieșim imediat de-aici. Haide, valea!

Iese atent din cameră pe coridor.

— Liber! șoptește el și o ia la fugă.

Avem grijă să-l urmăm, străbatem în goană holul întunecat, o luăm în sus pe trepte și ieșim pe ușa

laterală. Libertate, dulce libertate!

***

Copiii mai aleargă o vreme și se așază răsuflând din greu pe o bancă în parc.

— Și-acum? întreabă Tom cu respirația tăiată.

— Acum facem exact ce ne propuseserăm: mergem la poliție și povestim tot, spune Kira.

— Mai devreme, înainte de spectacol, polițiștii erau în teatru, miaună Bartolomeu. Aveau câteva întrebări pentru Balotelli. Dar el n-avea timp, fiindcă era prins cu spectacolul. Voiau să-l caute după spectacol la circ. Sigur sunt acolo acum.

Eu încep să mă frec de Kira ca și cum aș ruga-o ceva, alerg câțiva pași, apoi mă întorc spre ea.

— Ei, Winston, iarăși vrei să-mi spui ceva? întreabă ea curioasă.

Dau din cap, arăt cu laba spre Bartolomeu și Floyd, mai fac câțiva pași și mă opresc din nou.

— Ar trebui să mergem la circ? Dar n-avem timp de asta, Winston. Trebuie să ajungem la poliție, spune Kira cu reproș în glas.

Sfântă sardină în ulei, proști mai sunt oamenii câteodată! Așa că miaun sfâșietor, arăt iar spre tovarășii mei îmblăniți și sar de colo colo ca să o fac să înțeleagă cât de importantă e rugămintea mea. Iar Kira, ca o fată bună ce e, se ridică și pornește după mine.

— Haideți! le zice ea lui Pauli și lui Tom. Winston vrea să ne arate ceva important. Mergem mai întâi să vedem ce e; la poliție ne putem duce și dup-aia.

***

Când ajungem în piața circului, Floyd și Bartolomeu pornesc spre cort.

— Du-te la rulota lui Balotelli, strigă pisica după mine. Noi ne ascundem, ca nu cumva să ne vadă cineva împreună. Și mai trebuie să le și povestim celorlalți ce s-a întâmplat și că v-am găsit!

Miaun și eu în semn de încuviințare și-i duc pe copii prin curte, spre rulotă. Din cea a directorului, tună – imposibil de confundat – vocea lui Balotelli.

— Incredibil! Incredibil! strigă el. Nu cred! Charlie e om onest!

— Domnule, nu vă mai agitați așa, încearcă cineva să-l liniștească. Tocmai asta încercăm noi acum să aflăm, dacă Charlie are vreo legătură cu acești hoți. Deocamdată, avem motive să ne îndoim că ar fi așa…

Curios, Tom se uită acum pe una dintre ferestrele rulotei.

— Sunt doi polițiști acolo! strigă el uimit. Winston, de unde ai știut c-o să fie aici?

Păi lui Winston Churchill nu-i scapă nimic! Chiar și Kira mă privește cu uluire și bate de câteva ori la ușa rulotei. În scurt timp, ușa se deschide și Balotelli scoate capul afară.

— *Ah, bambini!*[15] zice el. *Scusi,* dar n-am timp. E cineva în vizită, spune, coborându-și vocea… *carabinieri,* poliția.

— Chiar cu poliția vrem să vorbim, îi răspunde Kira hotărâtă și nu se lasă dată la o parte.

— Să vorbiți? Cu poliție? *Perche?* De ce?

— Fiindcă știm că Charlie nu e hoțul! strigă Kira.

Balotelli nu mai știe pe moment ce să spună. Începe să dea din brațe.

— *Avanti, avanti!* spune. Haideți repede înăuntru!

Copiii se înghesuie în rulotă și eu intru neobservat odată cu ei. În curând, stăm toți înăuntru ca niște sardine.

— Da, ce e? întreabă unul din cei doi polițiști, care ne privesc din colțul unei mese, uimiți.

— Vrem să dăm o declarație! strigă Tom.

— O declarație, așadar… spune celălalt polițist, scărpinându-se în cap.

— Da, întărește și Kira. Am găsit ascunzătoarea hoților. Și l-am și identificat pe unul dintre ei.

— Aha, atunci să vă auzim! îi invită primul ofițer.

Tom, Kira și Pauli povestesc ce au aflat cu toții. Dar rolul hotărâtor pe care l-am avut în acest caz e trecut sub tăcere. Fiindcă dacă le-ar povesti polițiștilor că au fost ajutați în investigație de o pisică, n-ar mai crede niciun cuvânt.

— Trebuie să mergem să vedem debaraua asta imediat. Și ne veți duce acolo, spune unul dintre polițiști după ce copiii termină de dat raportul.

Balotelli vine și el, fără să mai stea pe gânduri. Poate că vrea să fie de față când o să se dovedească nevinovăția clovnului său. Micul nostru grup pornește în viteză spre hotel. Mă gândesc de câte ori am parcurs distanța asta în ultimele zile și că după tot acest antrenament pe care l-am făcut împotriva voinței mele aș putea să alerg și într-un maraton. Însă unul dintre ofițeri arată neîncrezător cu mâna spre mine:

— Ce e cu pisica asta care se ține după noi de ceva vreme? în parc e interzis cu animalele.

— Aaa, spune Kira, dregându-și glasul. Aparține circului și are voie să fie aici.

— *Va bene!* confirmă Balotelli. Ieste Bartolomeo. Pisica zburătoare. E faimoasă în toată lumea. Cea mai bună pisică din lume.

Eu rânjesc cu un mic rânjet de pisică. În sfârșit cineva care mi-a recunoscut adevărata valoare!

***

În pas alergător, ajungem la hotel. Tot drumul, Balotelli a făcut ca o locomotivă cu aburi. Poate că ar trebui să se ducă împreună cu O'Nelly la o cură. Copiii îi conduc pe polițiști spre intrarea laterală, apoi la subsol. În holul prost luminat unul din ofițeri spune că ar trebui să rămânem în urma lor.

— Mai bine o luăm noi înainte, spune el încetișor. E mai bine să fim siguri.

Când ajung în dreptul debaralei, Tom șoptește:

— Acolo e! Înăuntru!

Polițiștii intră grijulii în spațiul acela strâmt în vreme ce noi rămânem afară, fiindcă n-am încăpea toți acolo. Dar auzim de afară cum ofițerii împing lucruri la o parte și ne dăm seama după câteva raze de lumină care se plimbă încolo și-ncoace că și-au aprins lanternele.

— Ați vrut să ne păcăliți? strigă unul dintre ei după ceva timp. Aici nu e nimic.

Agitat, Balotelli intră în cămăruță și eu îl urmez. Face ochii cât cepele, holbându-se la rafturi.

— *Niente!* strigă el supărat. *Assolutamente niente!*

Sfântă scoarță de copac! Din păcate, are perfectă dreptate. Nici mie nu-mi vine să cred ce văd. Rafturile sunt goale.

Se pregătește o capcană…

— Ce porcărie! Nu poate să fie adevărat!

De ceva timp, Tom face ca trenul. Și nu pot decât să-i dau dreptate. Nu se poate să fie așa!

Firește că polițiștii nu ne-au mai crezut – adică nu i-au mai crezut pe copii – după ce s-au întors încurcați din debaraua de la subsol. Dimpotrivă. Au crezut că au vrut să-și râdă de ei făcându-i să vină până acolo degeaba. Ce prostie!

Oricum, polițiștii au plecat după aceea, nu înainte să ne avertizeze că poți fi și dat în judecată pentru informații false. Și n-a ajutat la nimic nici faptul că Balotelli le-a dat dreptate Kirei, lui Tom și lui Pauli. Nici pe el nu l-au crezut.

Acum suntem cu Balotelli în rulota lui, stând toți cu ochii în podea. În afară de Tom, care nu mai contenește cu vorbele de ocară.

— Dar liniștește-te odată, spune Kira oftând. Faptul că te plângi nu ne ajută cu nimic. Mai bine ne-am gândi la ce e de făcut acum…

Nici măcar n-a apucat să-și termine ideea, că se aude un ciocănit foarte hotărât la ușa rulotei. Balotelli se ridică mormăind, o deschide, după care se retrage iute, speriat. La ușă, nimeni altcineva decât babușca, care cere să fie primită înăuntru cu o expresie amenințătoare pe față.

— Ah, *signora,* se bâlbâie Balotelli. *Buon giorno!* Cum ve pot ajuta?

Babușca îl măsoară din cap până-n picioare, după care se uită peste umărul lui și vede copiii. Copiii ei. În rulota unui străin. Nu mi-e greu să ghicesc ce-o să urmeze. Cât ai bate din palme, asupra Kirei se abate un potop de cuvinte furioase în vreme ce babușca îl împinge la o parte pe Balotelli și intră în locuința lui.

Cunoașterea de limbi străine este foarte prețioasă în zilele noastre, dar câteodată aș vrea să nu înțeleg nici pic de rusă. Însă înțeleg, încă de când am făcut schimb de corpuri cu Kira. Și tocmai de-aia sunt obligat s-o ascult acum pe babușca dându-se în spectacol.

— Ați înnebunit complet? se plânge ea în limba ei maternă. Vă caut de ore întregi. Ce căutați aici?

— Stăm în rulota domnului Balotelli și ținem consiliu de război, spune Kira adevărul în rusă.

— Dar v-am mai spus să nu vă duceți după fiecare om care vă iese în cale! Cine mai e și Balotelli ăsta?

— Este directorul circului. Și nu ne-a ieșit în cale! Îl cunoaștem.

— Un director de circ! Deci unul care stă tot timpul pe drum. Povestea asta e din ce în ce mai groasă. Ăștia sunt hoți cu toții! Până plecăm de aici o să vreți cu toții să fiți artiști, în loc să mergeți la școală.

Kira își dă enervată ochii peste cap și vrea să răspundă, dar Balotelli, care urmărise confuz discuția, intervine dregându-și glasul.

— Eh, ce vrea și doamna?

— E bunica mea, îl lămurește Kira. Și spune că… se bucură să vă cunoască…

— *A, la nonna!* strigă Balotelli uimit. *La famiglia, tutto bene!* Vă rog, doamnă, luați loc. Este o mare onoare să vă cunosc.

În mare grabă, îndreaptă pernele de pe banchetă și bate cu palma în ele, invitând-o să ia loc.

Babușcăi nu-i mai rămâne decât să se așeze. Se sprijină de banchetă, ridicând din sprâncene, fără să-l scape pe Balotelli din ochi.

— Așa! spune ea gâfâind.

Și încă o dată:

— Așa!

Dresorul se așază chiar lângă ea, de parcă femeia l-ar fi invitat acolo, și o privește nerăbdător. Kira însă înțelege bine rugămintea bunicii și începe să povestească din ce pricină și cum se face că stăm toți înghesuiți în rulotă. Pe măsură ce nepoata vorbește, ochii babușcăi se fac tot mai mari.

— Aha! exclamă ea la sfârșit. Iar faceți pe detectivii?

Copiii dau din cap plini de zel, și Balotelli împreună cu ei.

— Dar ăsta? întreabă babușca, fluturându-și arătătorul pe sub nasul lui Balotelli. Ce are ăsta de-a face cu hoții?

— Domnul Balotelli… începe Kira, dar directorul se bagă peste ea.

— Giorgio! îi spune el femeii, umflându-și pieptul și trăgându-se puțin mai aproape de ea. Spuneți-mi

Giorgio, *signora.* Mereu la dispoziția dumneavoastră!

Ce l-o fi apucat și pe ăsta dintr-odată? Până și Kira îl privește puțin nedumerită, dar reia firul povestirii:

— Poliția nu ne-a crezut când le-am spus c-am găsit ascunzătoarea hoților, fiindcă răufăcătorii curățaseră deja locul până am ajuns noi acolo. Iar domnul Balotelli vrea să ne ajute, fiindcă clovnul său, Charlie, este suspectat pe nedrept.

— Chiar așa! întărește dresorul. Bietul Charlie este om onest.

— Așa deci… spune babușca din nou și-mi dau seama din felul în care își mișcă nasul că se îndoiește c-ar putea să găsească un om onest printre circari.

— Și de aia eu ajut copii. Poate vrea și doamna ajută? Este *la famiglia,* la urma urmei!

— Da, te rugăm! spune și Kira. Ne ajuți? Noi nu mai știm ce să facem…

Babușca nu stă mult pe gânduri, fiindcă Balotelli are dreptate: e vorba de familia ei, mai ales de nepoata ei.

Încuviințează, dând din cap cu un aer de superioritate și își încrețește fruntea.

— Se pune o întrebare! Hoțul are legătură cu femeia care a lovit pe profesor?

— Nu știm sigur, recunoaște Tom.

— Dar bănuim că așa e, spune Pauli.

— Poate că sunt o întreagă grupare. Și toți poartă costume de circ. Cu toate furturile astea, nici nu s-ar putea altcumva.

— Aha, eu ajut și prindem pe doamna care l-a băgat pe bietul Werner în spital, se hotărăște babușca, bătând cu pumnul în masă atât de tare, încât se zgâlțâie rulota.

— Ăă, cine e și Werner ăsta? întreabă Balotelli timid. Este marito, bărbatul dumneavoastră?

— Nu, nu, spune Kira râzând. Werner este prietenul mamei mele.

— A, *bene, molto bene!* strigă Balotelli, bucurându-se poate prea tare.

În timp ce eu mă gândesc care-o fi motivul bucuriei lui și-mi dau seama că oamenii încă sunt un mister pentru mine, babușca mai dă o dată cu pumnul în masă.

— Avem nevoie de plan!

— Aici ajunseserăm și noi cu discuția, spune Kira. Dar până acum n-am avut nicio idee.

— Este foarte simplu, e de părere babușca. Stăm la pândă și așteptăm bărbatul cu zgârietură pe față. Și când vine, hap, îl prindem!

Balotelli nu mai poate sta locului de uimire.

— Vai, ce plan, *molto bene! La signora* nu este doar *bella,* este și *intelligente!*

Babușca acceptă complimentul cu un zâmbet grațios, dar Tom intervine.

— Planul are o singură problemă. Hoțul ne cunoaște acum pe toți și poate chiar ne-a văzut umblând cu domnul Balotelli și cu polițiștii prin hotel. Dacă ne punem acum la pândă și ne descoperă, o să-și ia tălpășița.

— *E vero!* Așa e! recunoaște Balotelli. Dar ne putem costuma cu toții! Ca artiști de la circ. Și hoțul n-o să ne recunoască.

— Bate prea mult la ochi! respinge Pauli ideea. Nu putem să investigăm deghizați. Tocmai pentru că toată lumea crede că hoții sunt circari.

Balotelli dă din cap întristat, dar Kira pocnește dintr-odată din degete.

— Știu! strigă ea. Hoțul îi cunoaște pe toți, mai puțin pe unul.

Și spunând asta, își privește triumfătoare bunica.

— Bunica, pe tine nu te cunoaște. Și tocmai de-aceea o să-l tragi într-o capcană.

— Ah, inteligența se moștenește în *la famiglia,* spune Balotelli.

— Capcană? Ce fel de capcană?

— O să te amesteci în mulțime, cel mai bine prin zona trenurilor, unde se întâmplă multe și unde hoții dau mereu lovitura, îi explică Kira. Și o să porți cu tine o poșetă foarte la modă. Una care să arate impresionant. Cred că ai una cu tine, nu?

— Firește.

— Și te plimbi cu poșeta de colo colo, ca și cum ai aștepta pe cineva. După care te așezi pe o bancă, ca să-ți sufli nasul sau ceva. Și poșeta o să pară pradă ușoară. Mai degrabă îngheață iadul decât să nu încerce hoțul ăla să ți-o fure!

— Și apoi? întreabă babușca. Ce este când hoții iau poșeta? Să-i prind? Și ce este dacă hoțul este mai rapid?

— Asta e o întrebare bună, spune Kira frustrată.

— Putem să localizăm telefonul! propune Tom. Instalăm pe unul dintre telefoanele noastre o aplicație de localizare și-l ascundem în poșetă. Și apoi putem să urmărim liniștiți încotro se duce hoțul cu geanta, fără să fim descoperiți de el. Îl urmărim de la distanță și-apoi intrăm în acțiune. Sigur o să descoperim o nouă ascunzătoare pentru bunurile furate.

Toți vorbesc acum agitați unii peste alții și cred că în sfârșit avem un plan bun. Tom își scoate imediat mobilul și începe să tasteze ca nebunul pe el, în timp ce Kira și Pauli privesc peste umărul lui.

— Gata! strigă el după câteva minute. Și o să vă trimit codul ca să vă puteți loga și să-mi urmăriți telefonul. O să încercăm chiar acum să vedem dacă merge.

Kira și Pauli stau acum cu nasul în telefoane și ridică amândouă privirea simultan, cu un zâmbet pe față. Eu sar la babușca în poală, ca să văd și eu. Și într-adevăr, pe ecranul telefonului Kirei apare o hartă a parcului cu un punct roșu, pâlpâitor.

— Vedeți? Merge! spune Tom mândru. Punctul roșu e mobilul meu și e situat chiar acolo unde e circul.

— *Haraşo,* foarte bine! spune babușca. Atunci merg să-mi schimb hainele și să mă pregătesc pentru misiune.

— Ar putea să dureze, se plânge Pauli. Ce facem între timp?

— Merg să-l vizitez pe Werner în spital, zice Kira. E singur, sărmanul!

Toată lumea se ridică. Dau să sar din poala bătrânei, dar îl simt pe Balotelli prinzându-mă de ceafă și luându-mă în brațe. Cu un licăr în ochi, începe să-mi șoptească.

— Ah, Bartolomeo, *mio amico,* știi ce e binele. Să stai în poala doamnei, *bene, bene.* Dar acum gata, s-a terminat. *Signora* trebuie să se pregătească.

Babușca îl privește uimită.

— Motanul ăsta se numește Winston, spune ea poruncitoare. Și nu Bartolomeo!

Ah, sfântă pisicuță, mă gândesc eu, s-a zis și cu dubla mea identitate. Dar Balotelli face acum pe servitorul supus, apucă mâna femeii, își lipește buzele de ea și bate din călcâie.

— Oricum dorește frumoasa *signora,* la ordinul dumneavoastră. Așadar, de-acum încolo pisicii acesteia

îi va zice Winston.

…Și capcana merge!

— …Dar de ce se fâțâie atâta? îmi șoptește Bartolomeu drept în ureche.

— Chiar așa, de ce? chițăie Floyd. Atrage prea mult atenția.

De ceva timp, stăm toți trei într-un tufiș din fața *roller coaster*-ului și ne uităm după babușca, care umblă dintr-o parte în alta prin fața trenurilor, bălăngănindu-și poșeta în toate direcțiile. Am hotărât că nu putem să o lăsăm singură în această misiune periculoasă. Cine știe ce-ar putea să se întâmple. Pe Werner l-au și lovit! Nu putem s-o lăsăm de capul ei.

Până și O'Nelly voia să vină. Însă a trebuit să-i spunem caprei ăleia încăpățânate că n-ar încăpea în tufiș, la cât de mare e. Eu și Bartolomeu putem să trecem nevăzuți, iar Floyd e atât de mic, că pe el oricum nu-l vede nimeni.

Oricum, cei doi tovarăși ai mei au perfectă dreptate: nu poți să ieși mai mult în evidență decât babușca. Se tot oprește, se uită peste umăr de parcă ar fi urmărită, mijește ochii și îi privește cu neîncredere pe toți oamenii care trec pe lângă ea. E o apariție atât de ciudată, încât unii vizitatori ai parcului se uită la ea curioși.

Dar cum să o fac să înțeleagă că ar trebui să se poarte ceva mai normal? Miaun cu grijă în direcția ei. Îi transmit imediat că e greșit ce face. Babușca reacționează imediat, pornește spre noi și începe să vorbească cu tufișul.

— Winston, ce vrei? Ce-ar trebui să fac? Sau poate ai văzut tu hoț?

Grozav, iată o doamnă care vorbește cu tufișul. Primii oameni care trec pe acolo rămân pe loc, arătând-o cu degetul și șușotind între ei. A dat greș mieunatul meu.

Bartolomeu strică lucrurile și mai rău. El șuieră la babușca, poate ca să-i spună să se întoarcă. În schimb, ea scoate un strigăt de surpriză.

— Ce mai e și asta? strigă ea uimită. Doi Winston? Cum se poate?

Tocmai când mă gândeam că totul e pierdut și că trebuie să punem capăt operațiunii, iată că salvarea

noastră își face apariția. Trebuie să mă uit de două ori ca să-l recunosc, fiindcă arată cu totul altfel decât de obicei. Dar nu încape îndoială că este chiar domnul director, îmbrăcat în haine de stradă, cu o cămașă la modă și blugi. Și-a ras și barbișonul.

— *Ah, la bella signora!* spune el și o trage ușor de cot, îndepărtând-o de tufiș.

Luată prin surprindere de apariția și înfățișarea lui, babușca uită imediat că m-a văzut dublu.

— Domnule Balotelli, ce faceți aici? întreabă ea uluită.

— Prea adorato, m-am gândit că este *molto pericoloso,* prea periculos să vă las aici singură și să vă dăm așa pe tavă hoților. Așa că am venit să stau cu dumneavoastră.

Când îl aude spunând „pe tavă", babușca pufnește furioasă.

— Nu s-a întâmplat nimic, spune ea. Aștept și aștept. Dar nu e niciun hoț cât vezi cu ochii.

— Prea adorato, dacă vă pot spune… am văzut cum vă plimbați. Și este, ăăă… *un po',* puțin ieșit din comun…

— Cum adică? pufnește babușca din nou.

— Ah, *scusi,* vreau să spun… că toți își întorc privirile după *la bella signora* fiindcă *signora* este atât de… *bella,* se bâlbâie Balotelli.

Ei, domnului director i-a trecut glonțul pe la ureche, dar s-a salvat la timp. Și lui i s-a părut că felul în care se plimbă babușca prin fața trenurilor nu trece tocmai neobservat. Îl privesc pe Bartolomeu, care s-a ascuns undeva în spatele tufișului ca să nu fie văzut de deschizătorul său de conserve.

— Nu știam că și oamenii pot să-și schimbe blana, miaun eu spre el. Și încă atât de repede!

— Ce vrei să spui? mă întreabă Bartolomeu.

— N-ai observat? Balotelli nu mai are barbă.

Bartolomeu începe să rânjească.

— Dar barba aia nu e adevărată. Și-o lipește doar pentru spectacol. Ca să arate ca un director de circ adevărat.

Sunt uimit. Ce nu le poate da prin cap oamenilor! Blană falsă! Între timp, Balotelli a așezat-o pe babușca pe o bancă de lângă tufișul nostru și-i explică, cu multe

„ăăă”-uri și *bella signora,* că i s-ar părea mai inteligent dacă ar sta împreună pe bancă și s-ar preface că sunt un cuplu. Fiindcă așa babușca și-ar putea lăsa poșeta lângă ea, iar poșeta ar fi o pradă mai ușoară pentru hoți.

— Ce pușlama! șoptește Bartolomeu. Așa, prinde două muște dintr-o singură lovitură…

Floyd chicotește și el, numai eu nu înțeleg nimic.

— Păi așa atrage hoții, îmi explică geamănul meu, de parcă mi-ar fi văzut privirea nedumerită. Și, în același timp, poate să flirteze cu babușca voastră, pe care e clar c-a pus ochii.

A, deci așa! Bine, mi-aș fi putut da seama și singur. Am ajuns să cunosc destul de bine felul în care-și fac oamenii curte. Numai că nu mă gândisem că un bărbat ar putea fi interesat de babușca noastră.

Iar Balotelli sigur e interesat de ea, fiindcă a pornit deja la atac. Se apropie mai mult de ea și-și pune chiar și brațul pe după umerii ei. Îi șoptește ceva la ureche, iar ea începe să chicotească stânjenită, pentru ca într-un final să dea drumul poșetei și să o așeze lângă ea pe bancă. Planul merge!

Cei doi își șoptesc și gânguresc ca apucații. Mi se pare că sunt o pereche convingătoare. Și nu doar mie mi se pare.

— Uite! îmi șoptește deodată Floyd, entuziasmat.

Mă uit în direcția în care arată și văd o femeie în costum de acrobat cum își face loc prin mulțime. Îi vede pe Balotelli și pe babușca pe bancă, care stau în continuare nas în nas. Și pune ochii pe poșeta cea arătoasă. Ușor, femeia se apropie tot mai mult de cei doi și se oprește, așteptând. Apoi totul se întâmplă fulgerător. Se strecoară pe lângă bancă, înhață poșeta și se face nevăzută în mulțime.

Babușca și Balotelli sunt atât de adânciți în discuția lor, că nici n-au văzut ce s-a întâmplat. Ce detectivi atenți sunt și ăștia doi!

Miaun cu putere, ca să le atrag celor doi atenția asupra hoțului. Babușca se sperie, se uită în jur și observă că nu mai are poșetă. Vrea să alerge după hoț, țipând de supărare, dar Balotelli o ține pe loc.

— Șșșt, face el. Planul nostru a funcționat *perfetto!* Acum nu trebuie decât să ne uităm la mobil ca să știm unde se ascunde hoțul.

***

Înainte să putem afla însă unde se ascunde hoțul, eu și Bartolomeu intrăm în încurcătură. Cu toată agitația de peste zi, am uitat să ne despărțim. În loc de asta, am mers umăr la umăr spre circ, ca să-i așteptăm acolo pe copii, pe care babușca i-a sunat imediat să-i anunțe despre furt. Din păcate, Balotelli ne-a văzut. Ne-am deconspirat.

Stătea în fața rulotei și ne privea uluit.

— Bartolomeo? Cum se face că este de două ori? *Un miracolo,* e o minune. Credeam că văd dublu. Dar n-am nevoie de ochelari. Ochii mei văd bine. Cum e posibil?

Deschide ușa rulotei și ne îndeamnă să intrăm, dând din mâini. După care intră și el și se așază pe banca din fața mesei mici, privindu-ne cu mult interes.

— *Due gatti neri*… două pisici negre.

Se uită când la mine, când la Bartolomeu. Pare să fi căzut pe gânduri.

— Poate că nu e o idee chiar așa de rea pentru circ, no? Trebuie să facem o probă, no? Sau, dă el să spună, dar se oprește și se scarpină în cap. Sau voi ați făcut deja proba și n-a văzut directorul Balotelli? Bartolomeo, câine ce ești, nu cumva m-ai păcălit? Tot timpul ai făcut pauză și ai trimis altă pisică?

Dar înainte să apuce el să-și ducă ideea la capăt, copiii dau buzna în rulotă.

— O, Bartolomeu și Winston! spune Kira fericită când dă cu ochii de mine și de tovarășul meu.

— Cunoști pisica asta? întreabă directorul încurcat.

— Și eu o știu, se bagă și babușca în conversație. Ți-am spus deja. Este Winston Churchill, pisica profesorului Werner.

— Dar ce caută pisica asta în circul meu? vrea Balotelli să știe.

— Să vedeți, începe Kira să explice. Ce cred că s-a întâmplat e că la unul dintre numere, Bartolomeu al dumneavoastră și-a rănit laba. Iar Winston al nostru cred că i-a luat locul, tocmai fiindcă cei doi seamănă atât de bine.

— Fără să mă întrebe pe mine! *Sfrontatezza,* obrăznicie! Putea să iasă un dezastru! Pisici complet

neantrenate, la mine-n circ! Eu *sono* profesionist! Puteam să pierd reputația mea! strigă el supărat, deși după cum îi licăresc ochii, îmi dau seama că mai degrabă joacă teatru.

De fapt, pare să-i placă ideea că două pisici s-au plimbat prin circul lui în ultimul timp. Și apropo: Pe cine numește el pisică neantrenată? Asta da obrăznicie!

— Dar a mers ca pe roate. Winston s-a descurcat foarte bine și nimeni n-a băgat de seamă schimbarea de roluri, spune babușca, zâmbindu-i dulce directorului.

— *Si, si,* spune și el râzând. A mers. *Molto bene* chiar. Trebuie să recunosc.

Se întoarce spre pisica lui zburătoare.

— Vorbim noi mai târziu, între patru ochi. Între șase ochi, adaugă el, mutându-și privirea spre mine. Vreau să vă fac o ofertă pe care n-o puteți refuza.

— Bine, puteți rezolva treaba asta mai târziu, spune Kira. Acum trebuie să vedem unde s-a dus hoțul cu poșeta noastră.

Toți se strâng nerăbdători în jurul ei și se uită la telefon.

— Uite! Punctul roșu clipește! Ăsta e telefonul meu! zice Tom.

— Dar este *impossibile!* Imposibil. Punctul clipește chiar aici, în circul meu.

— Hmm, spune Kira gânditoare. Dar locul ăsta e destul de mare. Vă dați seama unde e exact?

— *Si, si, certo*. E în anexa mare în care ne ținem costumele. E chiar la marginea circului.

— Înseamnă că trebuie să mergem să inspectăm atent anexa asta, spune Tom, cu gândul de a pleca într-acolo imediat.

Dar Pauli îl ține pe loc.

— Trebuie să facem în așa fel încât să nu atragem atenția, îi șoptește ea. Ca nu cumva hoțul să ne scape iar printre degete.

Așa se face că ne ducem până acolo pe furiș. Ca indienii. Mai exact: ca un întreg trib indian. Fiindcă acum O'Nelly, Pat și Patașon, Romeo și Julieta, care așteptau în fața rulotei, ni s-au alăturat și ei.

— Hei, ce faceți aici? îi apostrofez eu, șuierând. Cum ați ieșit singuri din cușcă? Dacă vă vede Balotelli, o să facă scandal și n-avem nevoie de asta acum.

— Nu te îngrijora, behăie O'Nelly. E prea îndrăgostit ca să facă scandal.

Așa că trupa se strecoară de la rulotă la rulotă și din copac în copac, până când ajungem la marginea circului, în fața unei case de lemn. Rămânem locului, ne ținem respirația și ciulim urechile. Dinăuntru nu se aude nimic, în afară de un mic fojgăit.

Balotelli face cu multă hotărâre un pas în față și deschide ușa adăpostului. Și chiar acolo o vedem pe hoața de mai devreme, în fața unui raft și ținând în mâini poșeta babușcăi. Țipă speriată când ne vede și-și lasă prada să-i cadă pe jos.

— Tu l-ai lovit pe Werner! se răstește la ea babușca, după care se repede la hoață cu un urlet ca de animal.

O poveste urâtă. Și un plan bun

— Nu voiam s-o fac! Chiar nu! Trebuie să mă credeți!

Femeia-șarpe stă dărâmată în fața noastră, într-un colț al rulotei lui Balotelli, plângând amarnic. Și nu pentru că babușca și-a înfipt mâinile în părul ei mai devreme. Nu, înainte ca femeile să înceapă să se lovească, Balotelli s-a băgat ca un gentleman între ele, împiedicându-le să se bată. Așa că nu ne-am ales decât cu o lungă prelegere din partea babușcăi, la sfârșitul căreia femeia-șarpe a pornit mohorâtă în urma noastră și a intrat în rulotă.

Însă ne-a spus apoi o poveste atât de bizară, că toate animalele au rămas la sfârșit cu gura căscată și chiar și Balotelli, babușca și copiii au sfârșit prin a da din cap. Dar s-o luăm cu începutul.

— La început, Ralf a fost foarte bun cu mine. L-am cunoscut într-o vreme în care eram pur și simplu disperată: fostul meu prieten m-a lăsat singură cu cei trei copii ai noștri, tocmai îmi pierdusem locul de muncă și nici nu puteam plăti chiria. De la oficiul forței de muncă nu mai aveam nicio speranță – la urma urmei, cine mai angajează o mamă singură? L-am cunoscut pe Ralf în cantina oficiului. Din întâmplare, sau așa credeam la început. Era foarte prietenos și plin de înțelegere. Dar între timp mi-am dat seama că el stătea acolo ca să caute victime.

Sfântă sardină în ulei! Sunt confuz! Ce legătură are cantina de la oficiul forței de muncă cu furturile din parc? Și ce este, în primul rând, un oficiu al forței de muncă? Mă uit atent în jur. Sunt singurul care nu înțelege ce vrea femeia asta să zică?

O'Nelly arată de parcă ar fi înțeles totul. Miau! Să fie cumva mai deșteaptă capra decât mine? Exclus! Poate că bătrâna capră se preface doar ca să mă calce pe nervi.

— Hei, behăie ea spre mine, lucruri din astea chiar se întâmplă. Bănuiesc deja cum o să continue povestea: întâi Ralf ăsta face pe înțelegătorul și apoi o pune să fure.

Eu fac ochii cât cepele și mă holbez la O'Nelly. E clar că știe ce-o să spună femeia. Dar cum se poate așa

ceva? O capră să știe mai multe despre bipezi decât o pisică de casă onorabilă ca subsemnatul? Mă întreb dacă n-ar trebui cumva s-o întreb pe O'Nelly cum de știe, dar apoi mă răzgândesc, fiindcă nu vreau să-i arăt că n-am habar. Mai bine mă prefac că deja știu despre ce e vorba.

— Da, da, oficiul forței de muncă, mormăi eu important.

— Oficiul forței de muncă? întreabă Bartolomeu, venind mai aproape. Ce mai e și asta? Tocmai ce mă întrebam. Vrei să-mi explici?

Pe copacul meu de ascuțit ghearele, în ce fundătură m-am mai băgat și eu!

— Ah, oficiul forței de muncă. Ăăă… deci, e un soi de… acolo merge lumea… de fapt, e… mă bâlbâi eu.

La naiba! Mai bine fug de aici!

— Winston! se răstește Kira la mine. De ce ești așa agitat? Termină cu mieunatul și lasă femeia să-și spună povestea.

Pfiu, nimic n-aș vrea mai mult. Amuțesc imediat. Femeia îi zâmbește recunoscător Kirei și reia firul povestirii.

— De atunci m-am mai întâlnit din când în când cu el. Mi-a împrumutat bani, de care aveam mare nevoie. Și mi-a făcut rost de un loc de muncă în echipa lui de curățenie. Dar că era echipa LUI am observat numai după aceea. La început el spunea că e doar un angajat acolo, nu șeful.

Tom intervine în conversație.

— Bine, înțeleg că asta e povestea dumneavoastră, doamnă…?

— Dierig. Numele meu e Sandra Dierig.

— Înțeleg povestea, doamnă Dierig. Dar ce are asta de-a face cu furturile din parc? Aveați o slujbă, de ce trebuia să mai și jefuiți lumea?

Sandra Dierig trage adânc aer în piept și încă o lacrimă i se prelinge pe obraz.

— La un moment dat, Ralf a venit la mine și mi-a zis că vrea înapoi banii pe care mi-i dăduse. Dar firește că nu puteam să-i returnez așa de repede. El a început să mă preseze. Ba chiar m-a amenințat și mi-a spus că are prieteni care ar ști cum să scoată banii de la mine. Mi-era teamă pentru mine și pentru copii.

— Ce nemernic! strigă babușca furioasă. Ralf ăsta e om rău. Se face că ți-e prieten și-apoi face chestia asta. De ce face așa?

Bate cu palma în masa care stă în mijlocul rulotei și chiar și O'Nelly behăie supărată. Eu, în schimb, înțeleg în sfârșit încotro se îndreaptă povestea: Ralf, șeful bandei, și-a obligat tovarășii să fure. Sfântă sardină în ulei, ce manipulare!

Doamna Dierig izbucnește iar în lacrimi, iar babușca îi întinde compătimitoare o batistă. Femeia își suflă zgomotos nasul.

— Am fost atât de proastă! În orice caz, Ralf mi-a zis că știe o modalitate prin care pot să-i dau banii înapoi. Și-apoi mi-a povestit de chestia asta cu parcurile de distracții. Și că e o ocazie bună și că m-ar scăpa de probleme dacă vreau să-l ajut.

— O ocazie bună în parcuri? întreabă Balotelli. Parcuri, adică în mai multe parcuri?

Dierig dă din cap în semn că da.

— Da, chiar așa e: Ralf are un adevărat imperiu al firmelor de curățenie, care lucrează în cel puțin patru parcuri de distracții. De obicei nu facem decât curățenie. Dar unii dintre noi au și însărcinarea să-i jefuiască pe vizitatori. Toți sunt prostovani, ca mine. Timo, clovnul, pe care l-a zgâriat pisica, a trăit un an pe străzi. Credea că Ralf vrea doar să-l ajute. La fel și Olli. El nu știe să scrie și să citească, Ralf l-a întâlnit tot în cantina oficiului forței de muncă. Are un ochi bun pentru oameni care pot să-i cadă în capcană.

— E incredibil, e pur și simplu incredibil! strigă Pauli. Dar cum se face că până acum nu v-a recunoscut nimeni din personalul parcului? Trebuia să-și fi dat seama cineva într-un sfârșit că în spatele furturilor se ascunde o adevărată bandă de hoți.

— Mda, păi asta e tactica lui Ralf. Înainte ca vreunul dintre hoți să fie prins și arestat, îi schimbă și-i mută într-un alt parc. Așa poate să fie sigur că niciunul dintre noi nu va fi recunoscut. Ne schimbăm prea repede și prea des pentru așa ceva. Nimeni nu lucrează în același parc mai mult de câteva zile la rând. În plus, mai are și cinci costume separate pentru fiecare dintre noi. Săptămâna asta purtăm costume de circ, dar săptămâna trecută am fost pirați sau indieni, mereu ca cei care dau

spectacole în parc. Așa că vizitatorilor și angajaților parcului le e foarte greu să ne identifice.

Kira sare în picioare.

— Trebuie să le povestim chestia asta polițiștilor. Neîntârziat! Ei cred că am inventat totul ca să-l protejăm pe Charlie! Dar acum avem și dovada!

— Nu!

Sandra Dierig dă cu putere din cap.

— N-are sens, tu nu-l cunoști pe Ralf. O să nege tot și la sfârșit eu o s-o pățesc, nu el. El o să-și facă apariția în costumul lui și o să mă arate cu degetul. Iar lui Timo și lui Olli le e prea teamă ca să spună ceva împotriva lui.

— Bine, poate că aveți dreptate, spune Kira gânditoare. Trebuie să-l prindem cumva pe Ralf în flagrant.

Exact! Trebuie să-l prindem pe nemernic cu amândouă mâinile în punga cu bani. Dar cum anume facem asta? Dacă Ralf nu-și murdărește singur mâinile, o să fie greu. Pe de altă parte, individul ăsta tot trebuie să facă în așa fel încât să obțină prada din furturi, ca să merite tot efortul. Ăla e momentul în care trebuie să-l prindem și sigur o să poată fi acuzat atunci.

Mă trag mai aproape de O'Nelly și-i șoptesc la ureche.

— Sunt curios cu ce plan o să vină bipezii. Eu am deja o idee: îl atragem pe Ralf într-o capcană atunci când vrea să pună mâna pe ce-au furat cei din echipa de curățenie. În beciul hotelului, oamenii lui au o ascunzătoare, am văzut-o cu ochii mei. Sunt sigur că Ralf însuși coboară acolo ca să ia prada. Și când o s-o facă din nou, atacăm!

O'Nelly lasă capul într-o parte și mă măsoară din priviri.

— Dar ascunzătoarea nu mai există!

— Da, și? Cu siguranță există alta. Nu trebuie decât s-o găsim.

Capra behăie.

— Sigur, pare simplu, domnule super-pisoi.

Ptiu, dacă nu vrei să mă crezi, atunci nu mă crede, capră proastă.

— Așadar, continuă Kira lent și cu prudență, trebuie să facem așa: oamenii lui Ralf sigur păstrează pe

undeva prada pentru Ralf. Nu-i așa, doamnă Dierig?

Femeia încuviințează.

— Da, până acum au ținut-o într-o cameră din subsolul hotelului. Acolo unde sunt ținute și produsele de curățenie. Dar după ce Timo a intrat în panică și a încercat să vă încuie acolo, a trebuit să schimbăm ascunzătoarea. Ralf are de gând să ne spună astăzi unde să aducem prada data viitoare. Și o s-o ia de-acolo.

— Vedeți?

Kira bate din palme.

— Și când Ralf o să-i spună doamnei Dierig unde trebuie adusă prada, ne punem imediat la pândă. Când apare și dă să ia lucrurile, îl înhățăm. Atunci n-o să mai poată minți! Îl ducem la poliție și împreună cu mărturia dumneavoastră, doamnă Dierig, cazul o să se rezolve și clovnul Charlie va putea să răsufle ușurat.

Îi dau lui O'Nelly un ghiont.

— Aveai perfectă dreptate, capră bătrână!

Ea mă privește mirată.

— Cum? Cu ce?

— Cu felul în care ai apreciat persoana mea. Sunt domnul Super-pisoi!

O nouă stea în arena circului

— Ura! Acușica îl prindem pe nemernic!

Balotelli vine foarte binedispus la cușca din spatele cortului de circ, unde noi animalele tocmai luăm o mică gustare înainte de următorul spectacol. Acum, că știe că am participat de mai multe ori la spectacol, i-a convins pe copii să mă lase să fac un număr împreună cu Bartolomeu. Ce să mai, *o ofertă pe care n-aș fi putut s-o refuz.* Eu n-am fost nici măcar întrebat! În schimb, a întrebat-o pe Kira. Nu sunt așa de sigur că e o idee grozavă, dar Kira, Tom și Pauli au fost uimiți și au fost imediat de acord să facem o probă. Poate că aveau chef să se distreze puțin în felul ăsta înainte să pornim iar la vânătoare de hoți. Nu pare să-i îngrijoreze că trebuie să sar printr-un cerc în flăcări. Tocmai ce ne-au dat de mâncare și acum sunt ocupați să curețe instrumentele pentru spectacol: micul suport și balansoarul pentru O'Nelly. Așază recuzitele într-o cutie și se întorc curioși spre Balotelli.

Chiar și Pat și Patașon s-au strâns lângă el și sar în jurul lui.

— Îl prindem în curând?

— Serios?

— Cum? Unde? strigă ei agitați, fără ca Balotelli să-i poată înțelege, firește.

Dar nu e nevoie, fiindcă oricum avea de gând să ne povestească.

— Ralf ăsta a sunat-o pe Sandra. Știu acum unde e noua ascunzătoare.

Face o pauză misterioasă. Pat și Patașon încep să sară și mai entuziasmați pe lângă el. Ce câini idioți! Cum poți fi atât de agitat? Eu, dimpotrivă, sunt calmul în persoană.

Balotelli întârzie cu informațiile, pare să se gândească dacă ar trebui să ne spună ce i-a zis Sandra despre ascunzătoare. Bine, și asta tot o idioțenie mi se pare. Spune odată! Cum încă nu zice nimic, îmi părăsesc castronul cu mâncare, mă strecor până la Balotelli și îl cercetez cu privirea. Își drege glasul.

— Așadar, *amici e animali,* prieteni și animale, ascunzătoarea e în tunelul ororilor.

— Super! strigă Kira. Să mergem acolo imediat!

Balotelli însă face un semn cu mâna ca s-o liniștească.

— Ușor, ușor! Sandra spune că ei vor duce prada acolo toată ziua. Și Ralf ăsta o va lua abia mai pe seară, când nu mai sunt vizitatori în Luna-Park.

— OK, spun toții copiii laolaltă.

— Înseamnă că diseară trebuie să ne așezăm la pândă după ce pleacă toți turiștii, propune Pauli. Poate că Ralf o să vină după căderea întunericului. Ne ascundem în tunelul ororilor și pac, îl prindem în capcană!

Sfântă sardină! Chiar trebuie să ne ascundem în tunelul ăla atât de înspăimântător? Și pe întuneric, pe deasupra? Sunt o pisică fără frică, firește, dar mi se încrețesc mustățile numai gândindu-mă.

— Există o singură problemă cu seara asta, spune Balotelli. Avem spectacol la hotel. Și după aceea s-ar putea să fie prea târziu.

Exact. Spectacolul de la hotel. Înseamnă că, din păcate, n-o să putem sta la pândă în tunel. Păcat, dar n-avem ce face.

— Nu, spune Kira, dând din cap. Nu e o problemă. E destulă lume: Tom, Pauli și eu. Babușca ne va ajuta și ea mai mult ca sigur. În plus, avem cu noi și cea mai curajoasă pisică din lume: pe Winston al meu! E floare la ureche pentru el, o să vedeți, domnule Balotelli. Îl prindem pe nemernic!

Miaumiauvaimie! Se pare că până la urmă tot trebuie să merg în tunelul ororilor. Nu pot să mă fofilez. La urma urmei, nu vreau s-o dezamăgesc pe Kira și oricum sunt pisica potrivită pentru treaba asta. Vai de hoțul care se pune cu mine! Este datoria mea morală să merg în tunelul ororilor, așadar!

— Bine, Kira. Așa facem. Voi păziți tunelul și dacă nu ați prins hoțul până terminăm noi, atunci venim și noi. Dar cu babușca voastră sigur o să reușiți – este o femeie de nota zece!

Vorbeai de lup. Chiar atunci apare și babușca de după cortul circului. E clar că a auzit complimentul lui Balotelli, fiindcă mi se pare că e mai roșie în obraji decât de obicei. La bipezi, ăsta e semn că un lucru li se pare neplăcut, dar într-un mod cât se poate de plăcut.

— Salut! ne zice ea tuturor. Mai aveți noutăți de la biata Sandra?

— Da! strigă copiii și Balotelli la unison, după care Balotelli îi spune de planul nostru.

Babușca dă mereu din cap.

— Păcat! exclamă ea. Eu voiam în seara asta să văd spectacolul vostru și să vă admir iscusința.

— Dar, doamna mea, spune Balotelli foarte formal, ar fi o mare onoare și bucurie pentru mine să vă invit astăzi într-o lojă a circului meu.

Babușca se înroșește și mai tare și refuză stânjenită.

— Ah, nu vă deranjați! Mă așez oriunde ar fi. E totul bine.

— *Ma no!* În niciun caz! Veniți la cort în jumătate de oră și totul o să fie pregătit!

Babușca se uită contrariată la el. Adică? Ce vrea să spună cu asta? Totul e gata. Copiii au curățat recuzitele și le-au pus în cutie și s-au făcut repetiții pentru toate numerele – mai puțin pentru numărul în care eu și Bartolomeu trebuie să facem un salt dublu, ăla încă ar putea să nu ne iasă. Oricum, nu știu ce-am mai putea să pregătim.

Dar poate că Balotelli vrea să facă pe importantul în fața babușcăi. Bărbații și femeile se dau întotdeauna mari în felul ăsta când își fac curte. E exact așa cum spuneau Bartolomeu și Floyd, și anume că Balotelli vrea să-i facă o impresie bună babușcăi fiindcă o place. În fine, să facă ce vrea. Eu deocamdată trebuie să mă concentrez asupra saltului meu dublu și apoi să mă duc să-l prind pe hoț. Cu asta, îmi voi fi îndeplinit toate îndatoririle pe ziua de azi.

***

Incredibil! Babușca n-o să poată să vadă nimic din spectacol, fiindcă pe masa din loja în care s-a așezat se află un tufiș uriaș. Sau cel puțin așa se vede de aici, de sub cupola circului. Ce înseamnă asta? De ce i-a pus Balotelli sărmanei bunicuțe tufăria aia sub nas? Lângă tufiș pare să fie o sticlă. Trebuie să pună apă la plante sau ceva?

Mă urc mai sus pe frânghia coșulețului, ca să pot vedea mai bine. Poate că babușca e supărată că Balotelli

o folosește dintr-odată pe post de grădinar, în loc s-o lase să vadă spectacolul în liniște. Poate c-o să-i facă o scenă uriașă. N-aș vrea să pierd așa ceva.

— Hei, Winston, strigă Bartolomeu la mine, ce faci acolo? Rămâi la locul tău. Doar nu vrei să strici tot numărul încă dinainte să înceapă!

— Prostii, șuier eu. Mai e până începe. Vreau să văd ce are babușca pe masă. E clar că Balotelli nu vrea ca ea să ne vadă, altfel de ce ar fi pus boschetul ăla în fața ei?

— Ce boschet?

Bartolomeu se apropie de mine, înaintând pe frânghie, care începe să se legene periculos.

— Acolo jos. Uită-te și tu!

Merg spre centrul cupolei și mă holbez la masă. Din păcate, e întuneric acolo și nu prea poți să vezi ce e pe masă.

— Dar nu e boschet, șoptește Bartolomeu. Pare să fie… Stai puțin… Trebuie să mai văd o dată.

Mai înaintează o jumătate de metru spre mine. Acum suntem amândoi la fel de departe de locurile în care e prinsă funia la marginile cupolei cortului. Funia începe să legene puternic. Mi se face puțin rău. De obicei, la numărul ăsta stau pe podea până când începe. Dar cum de data asta eu și Bartolomeu trebuie să sărim în același timp și din direcții opuse prin cercurile în flăcări, Balotelli a întins o frânghie care trece direct pe sub cercuri. În felul ăsta, s-a asigurat că eu și Bartolomeu o să stăm față în față când ne pregătim de salt. Teoretic, e o idee grozavă, dar practic – după cum se vede –, sfoara se cam leagănă când mergem amândoi pe ea. E foarte nesigură!

Bartolomeu se prinde cu toată puterea de sfoară.

— Colega, numărul ăsta e prea periculos. Hai să nu mai stăm cu ochii la tufișul de pe masă, ci să încercăm să facem un număr decent și demn.

Are dreptate! Pas cu pas, mă retrag ușor spre partea mea. Toate reflectoarele din circ se aprind. Tresar fără să mai pot vedea nimic și-mi pierd echilibrul. Disperat, dau din coadă și încerc să-mi regăsesc echilibrul, dar degeaba! Nu mă mai pot ține și cad. Nemaitrebuind să-mi susțină greutatea, sfoara țâșnește un metru în sus și văd cu colțul ochiului, în timp ce cad, că și Bartolomeu pierde controlul și se prăvălește după mine.

O sutime de secundă mai târziu, aterizez chiar pe masa babușcăi. Chiar în boschetul care mi-a oprit căderea, dar care este totuși prea pișcător. Au! Bartolomeu cade și el aproape la fel, dar aterizează în poala babușcăi, care sare în sus urlând și-l trântește pe confratele meu la podea. Ah, sfântă sardină în ulei! Ce dezastru!

În același moment, reflectoarele se aprind deasupra noastră, de unde vine zgomotul și îmbracă întreaga scenă într-o lumină orbitoare. Babușca rămâne cu răsuflarea tăiată, pare să se întrebe ce să facă, după care face cu mâna publicului, ne înhață pe mine și pe Bartolomeu și ne ține strâns sub braț pe fiecare. Se înclină elegant în fața spectatorilor, ne dă drumul amândurora și mai face o dată cu mâna spre public. Balotelli și-a făcut între timp și el apariția și arată, cu gesturi largi, spre noi trei.

— Doamnelor și domnilor, *ladies and gentlemen, mesdames et messieurs,* bine ați venit la circul Balotelli; ați văzut deja începutul fulminant al spectacolului nostru *completamente nuovo.* Incredibila, unica și minunata *signora* babușca cu cele două pisici zburătoare ale ei, Bartolomeu și Winston. Aplauze, aplauze, aplauze!

Și cum într-adevăr izbucnesc niște aplauze răsunătoare, Balotelli se înclină și ridică ceva de pe podea, pentru a i-l da babușcăi. Este tufișul în care tocmai aterizasem și pe care îl trântisem de pe masă: un buchet mare de trandafiri minunați, cu codițe lungi, deși între timp ceva mai turtiți. Balotelli i-l întinde babușcăi și-i șoptește:

— Sunteți o femeie incredibilă. *Mille, mille grazie!* Mii de mulțumiri.

Ce pisică proastă mai sunt și eu! Balotelli i-a pus babușcăi pe masă un buchet frumos de trandafiri, iar idiotul de mine le-am făcut praf, fiindcă sunt prea curios.

Babușca s-a așezat iar la masă. Balotelli s-a întins spre mine și Bartolomeu și ne mângâie de formă pe cap. În realitate, vrea să ne șoptească sau, mai bine zis, să-mi șoptească mie:

— Winston, idiotule! Tu și *stupido* Bartolomeo îmi distrugeți spectacolul. Spectacolul MEU! *Cretino!*

Există o singură modalitate prin care poți să răscumperi ce-ai făcut: să prinzi în seara asta hoțul! Altfel… altfel… o să vezi tu ce te așteaptă. *Basta!*

King Kong și compania

Cu privirea în pământ, mă strecor pe lângă ceva care de aproape seamănă cu, MIAU!, un schelet. Miau și văleleu! Și -n față ce e? Ce e asta? Pare să fie un bărbat care-și ține propriul cap în mână, atârnând de un smoc de păr. Scârbos! Tunelul ăsta al ororilor chiar e un loc înspăimântător și cel mai mult aș vrea s-o șterg de-aici.

— Winston, e totul în regulă? mă întreabă în șoaptă Kira, care vine după mine prin camera ororilor.

Aș vrea să pot da din cap curajos, dar nu sunt în stare decât de un tors timid.

Își întinde mâna spre mine și mă mângâie.

— Nu-ți face griji. Sunt doar păpuși. Nu-ți pot face nimic. Căutăm o ascunzătoare bună, ca apoi să-l prindem pe regele ăsta al hoților cu mâna în borcanul cu miere. Drept răsplată, o să primești o porție în plus de pateu de pasăre, da?

Hmm, firește că sună grozav. Bag de seamă că am deja o foame de lup. Nici nu-i de mirare, fiindcă după ce-am dat greș pe scenă, Balotelli s-a zgârcit cu mâncarea.

Babușca apare și ea lângă noi.

— Șșșt, faceți liniște. Dacă ne aude Ralf ăsta, ne-am obosit degeaba. Ajungem imediat la ascunzătoare. L-am și zărit pe King Kong.

N-am habar ce sau cine este King Kong ăsta, dar Sandra i-a spus lui Balotelli că hoții își vor ascunde prada acolo. Mai avem puțin și-ajungem la destinație. O aud pe Pauli chicotind în spatele meu.

— Uite, zici că e adevărat! spune ea.

Înainte să-mi pot da seama exact ce-i amuză atât, dăm colțul și ne pomenim brusc în fața unei maimuțe uriașe, care-și arată dinții. Sfântă litieră, până aici mi-a fost! Șuier cât pot de tare și sar departe de el, în brațele Kirei. Ajutor, salvați-mă!

Kira se dă un pas înapoi, Tom țipă.

— Au, ăla-i piciorul meu!

— Îmi pare rău. Winston mi-a sărit dintr-odată în brațe și mi-am pierdut echilibrul.

Babușca șâșâie din nou.

— Vorbiți mai încet!

Înaintăm în tăcere. Deodată, o voce se aude chiar din fața noastră, întâmpinându-ne cu un „Salut!” nu tocmai discret. Mă întreb dacă King Kong poate vorbi, caz în care nu e deloc o păpușă, ci o ființă cât se poate de vie, care ar putea să încerce după acest salut politicos să mănânce o biată și nevinovată pisică. Dar după ce auzim vocea a doua oară, o recunosc: îi aparține Sandrei, care ne așteaptă.

Chiar acum iese și ea din spatele lui King Kong. Fără costumul cu solzi, aproape că n-am recunoscut-o. În blugi și tricou, arată ca o femeie normală.

— Salut, repetă ea, mai încet. Mă bucur că l-ați găsit așa de repede. Ralf încă n-a venit, toate lucrurile sunt aici, în spatele lui King Kong.

Sandra face un pas în lături, iar babușca se apropie și aruncă o privire peste umărul maimuței uriașe.

— Vai, vai, vai! strigă ea. Multe poșete și portofele.

Sandra ridică din umeri.

— Mda, azi a fost o zi spornică, ca să zic așa. Dar acum trebuie să vă ascundem degrabă în culisele tunelului, ca nu cumva să vă vadă Ralf când vine.

— DA! spune babușca dând din cap, după care se întoarce spre mine și începe să dea din mâini. *Davai, davai,* haide, găsiți-vă o ascunzătoare!

Tom, Pauli și Kira se uită în jur, după care se fac nevăzuți. Tom se ghemuiește în spatele unei jumătăți de nave de pirați, care e chiar vizavi de King Kong, Pauli se ține după babușca și se ascunde la umbra unei scene oribile cu vampiri. Iar eu și Kira ne ascundem puțin mai departe, în spatele unui individ cu două capete, dar fiecare cu câte un singur ochi. Brr! Cine inventează chestiile astea?

Stăm ceva vreme acolo, dar nu se întâmplă nimic. Începe să mă bată gândul că Sandra ne-a chemat aici degeaba, dar deodată auzim niște pași repezi apropiindu-se. În curând văd și o siluetă și, cu toate că e destul de întuneric în tunel, îmi dau seama imediat cine este. E chiar tipul cu care se întâlnise tânăra de la recepția hotelului. Miau și vai! Sunt într-adevăr un super-pisoi, adică un super-super-pisoi. Cazul e limpede ca lumina zilei: Ralf ăsta i-a câștigat încrederea tinerei și a reușit astfel să-și aducă echipa de curățenie în parc. Și cum nu lucrează ca șef de echipă de curățenie decât

foarte puțin, ocupația lui principală este să fie un escroc nesuferit, care-și obligă oamenii să fure lucruri din parc pentru el. Tot printr-un furt din ăsta a făcut rost și de inelul lui Werner, care strălucește acum pe mâna tinerei. Este chiar așa cum a povestit Sandra și cum bănuiam de multă vreme. Haideți, să-l prindem pe hoț și să chemăm poliția! Șuier și dau din coadă în toate părțile.

— Șșt, spune Kira. Trebuie să-l prindem în *flagrante delitto!*

Ăă? Ce trebuie să facem? Să vedem dacă știe italiană sau ce?

Miaun ușor.

— Trebuie să-l prindem chiar asupra faptei, mă lămurește Kira în șoaptă. Trebuie să ridice o parte din pradă. Altfel, ar putea să spună după aceea că se afla aici din întâmplare, înțelegi tu?

Așa deci. Bine atunci. Din păcate, sunt atât de mic, că de unde stau nu pot vedea ce face Ralf. Așa că mă cațăr pe pantalonii Kirei și încerc să sar pe umerii ei.

— Au, ai înnebunit, Winston? se răstește Kira.

Ce? Nu pot să mă cațăr dacă nu-mi folosesc ghearele. Cum altcumva să ajung sus?

Ralf ezită puțin și privește în jur. Poate ne-a auzit? De-acum încolo o să fiu tăcut ca un șoarece și o să aștept mai întâi să se întâmple ceva. Acum Ralf se apleacă în spatele lui King Kong și nu-l mai pot vedea. Dar îl aud cum umblă prin lucruri și-mi închipui că deschide câteva fermoare. Nu e cumva suficient pentru chestia aia cu flagrante-cum-i-o-mai-fi-zis?

Tom pare să creadă și el același lucru, fiindcă acum sare din ascunzătoare și strigă cu putere:

— Mâinile sus, hoțule, te-am prins!

După care luminează în jur cu telefonul, a cărei lanternă a aprins-o. Ralf sare în spatele lui King Kong; pare să fie orbit de lumina telefonului, fiindcă se dă când la stânga, când la dreapta, ținându-și mâna la ochi. Ha! Victorie clară pentru noi!

— Băi mucos mic ce ești! se răstește însă bărbatul, înhățându-l pe bietul Tom și scuturându-l bine.

Nu e bine, nu e bine deloc! Tom și-a făcut-o cu mâna lui, ieșind în felul ăsta din ascunziș.

Pauli sare și ea afară și merge să-l ajute pe Tom.

— Hei, ia lasă-mi prietenul în pace! Am văzut noi ce faci tu aici, hoțule!

Se ajunge la o adevărată încăierare și Ralf reușește să-i dea pe cei doi la o parte. Dar până să apuce să plece, ies la iveală Kira și babușca. Ele îl împing înapoi, dar Ralf se împiedică de Tom, cade la pământ și… babușca se aruncă peste el și-l prinde bine de gât. Incredibil! Ralf se zvârcolește din toate puterile, dar acum îl țin toți; în cele din urmă, li se alătură și femeia-șarpe, care scoate un cablu de plastic din poșetă și-i leagă lui Ralf mâinile la spate, în timp ce bărbatul stă cu fața în jos, dând din picioare.

— Așa! strigă ea bucuroasă. Am luat cablul mai devreme din biroul administratorului hotelului. M-am gândit că poate o să avem nevoie de el în seara asta.

— Ce te-a apucat, Sandra? începe Ralf să scuipe cuvinte otrăvite.

Probabil chiar ar scuipa otravă, dacă n-ar fi ținut cu fața în jos.

— Dă-mi drumul imediat!

— Nu prea cred, intervine și Kira. Așteptăm toți aici până vine poliția. O să-i sun chiar acum.

Ralf râde cu poftă.

— Poliția? Sunteți simpatici. Sandra, tu știi că pe tine te arestează prima. Pot să-ți spun exact ce-o să le povestesc. Că m-am ținut după tine, fiindcă mă întrebam ce cauți aici la ora asta. Și că am găsit ascunzătoarea ta aici. Așa că dacă o să aibă cineva probleme cu poliția, tu o să fii aia!

Râde ca un nesuferit, iar Sandra tresare. De enervată ce e, babușca se lasă și mai grea peste Ralf, care urlă de durere.

— Nu mai am aer, dați-mi drumul! Sunt nevinovat!

— Da, imediat! Când vine poliția.

***

— Mda.

Polițistul care a apărut zece minute mai târziu lângă *roller coaster* se scarpină în cap.

— Ce să vă spun? Poate să fie așa cum îmi spuneți dumneavoastră, doamnă Dierig. Dar poate să fie și cum spune domnul Fredebeck. Si-atunci dumneavoastră ați

fi hoțul care încearcă să arunce bănuiala pe altcineva. Că doar ați recunoscut deja că i-ați jefuit pe domnul Hagedorn și pe prietena sa. Și mai și știați de ascunzătoarea din tunelul ororilor.

Sandra înghite în gol, copiii se holbează la el uimiți și chiar și babușca pare să creadă că n-a fost o idee grozavă să chemăm poliția. Sfântă sardină! Trebuie să existe o cale prin care să putem dovedi că Ralf este hoțul șef în toată schema asta.

Mă gândesc bine. Și iată că îmi vine ideea salvatoare!

Capre, câini și papagali. Dar și pisici, firește!

— Nu prea îmi vine a crede, le spune unul din polițiști colegilor. Stăm în locul ăsta fiindcă informatorul nostru crede că aici poate fi rezolvat cazul?

Vorbește în șoaptă, dar îl pot auzi foarte bine cu urechile mele de pisică.

— Și să vă mai amintesc că informatorul este o pisică!? Am mers după o pisică!

Dă din cap, iar colegii lui rânjesc.

Așteptați voi și-o să vedeți în curând cât de bine ați făcut că v-ați ținut după mine. Deși drumul până aici a fost lung. Nici nu mi-a dat bine prin cap că cea mai bună dovadă împotriva lui Ralf ar fi inelul de pe mâna prietenei sale, că am și început să conving întreaga trupă, prin mieunături, șuierături și arătând cu laba că trebuie să mă urmeze la recepție. Unul dintre polițiști a întrebat cu toată seriozitatea dacă nu cumva sunt turbat.

În cele din urmă, babușca a fost cea care le-a explicat că eu, legendarul, mărețul și incredibil de deșteptul Winston Churchill, am reușit de unul singur să prind deja patru hoți. Acum ne aflăm cu toții în fața biroului tinerei, care ne privește cu ochi holbați și așteaptă să-i explicăm ce vrem de la ea. Din păcate, în afară de mine, nimeni nu știe ce să-i spună. Iar eu… ăăă… nu pot să-i explic. La naiba, nu mi-am gândit planul până la capăt.

Sar pe birou și încerc să ajung la mâna cu inelul. Dar înainte să ajung acolo, fata și-o retrage.

— Pisicuță dulce, spune ea. Ce vrei de la mine? Să te mângâi? Nu pot, din păcate, fiindcă am alergie la pisici.

Apoi se mai uită o dată în ochii bipezilor care au venit cu mine.

— Cum pot să vă ajut? Ralf, e totul în regulă?

El dă cu vehemență din cap.

— Nu e nimic în regulă. Am fost adus aici fiind acuzat de lucruri pe care nu le-am făcut. Cică mi-am obligat angajații să jefuiască oaspeții parcului. Ce prostie!

Tânăra face ochii cât cepele.

— Dar e imposibil!

Polițiștii ridică nedumeriți din umeri, iar Kira se apleacă spre mine și-mi șoptește la ureche:

— Haide, Winston, arată-ne de ce-am venit aici, altfel o să avem o problemă uriașă.

Sfântă sardină, mult aș mai vrea, dar pentru asta trebuie să ajung la mâna femeii.

Chiar atunci se deschid ușile mari care dau din hol în teatru și signor Balotelli împinge căruciorul cu animale spre ieșire. Îmi cad ochii pe Romeo și Julieta, cei doi papagali. Oare cei doi au învățat matematica pe de rost? Sau chiar știu să vorbească? Adică să vorbească cu oamenii? În caz că pot, acum ar fi o bună ocazie s-o dovedească.

— Romeo! Julieta! strig eu, iar ei se întorc spre mine.

— Winston? Cum merge? Ați prins hoțul?

— Aproape, dar am nevoie de ajutorul vostru. Puteți să vorbiți?

— Firește, nu asta facem cu tine acum?

— Nu, nu cu alte animale. Mă refeream la oameni. Dar să vorbiți cum trebuie. Nu doar doi cu doi fac patru, ci… știți voi.

Cei doi tac și-și lasă capetele într-o parte. Arată de parcă s-ar gândi dacă-mi pot destăinui un secret foarte bine păstrat. Haideți, împănaților, nu mă lăsați singur!

Signor Balotelli a ajuns și el în dreptul nostru, sper să nu meargă mai departe. Din fericire, se oprește.

— *Buonanotte!* Poliția în hotel? întreabă el recepționista. Totul în regulă?

Încearcă să lase impresia că nu știe ce se întâmplă. Împinge căruciorul încă un metru mai departe și acum colivia papagalilor se află chiar în dreptul meu.

Unul din polițiști se îndreaptă spre el.

— Da, e totul în regulă. O să plecăm și noi. A fost doar o mică neînțelegere.

O, nu, vor să plece! Ce naiba!

— Haideți odată! îi rog eu pe papagali. Spuneți, puteți sau nu puteți!?

Iar lasă capul într-o parte, apoi dau din aripi.

— N-am vrut să facem niciodată asta, ciripește Julieta.

— N-ar fi trebuit să afle nimeni, continuă Romeo. E bine ca oamenii să nu știe tot ce poți să faci.

— Da, un principiu minunat, spun eu, dar acum încerc să-l arestez pe tipul care vrea să dea vina pe Charlie al vostru și am nevoie de ajutorul amândurora!

Papagalii dau din nou din aripi și apoi încuviințează.

— Spuneți-le că inelul de pe mâna femeii de la recepție este dovada. E inelul lui Werner, mai știți? Pe care Ralf i l-a făcut cadou fetei ăsteia după ce femeia-șarpe i-a dat lui prada luată de la Werner.

Să sperăm că ăștia doi știu ce au de făcut.

— INEEEL! începe Romeo să strige de-ți sparge timpanele.

Imediat, toți oamenii se întorc spre el. Foarte bine! Și apoi începe și Julieta:

— INEEEEEEL! Mână, acolo. Mână, acolo!

Foarte bine! Nu sunt tocmai fluenți, dar le-au dat polițiștilor un indiciu suficient.

Babușca și copiii se uită unii la alții.

— Cred că papagalii vor să ne spună ceva! strigă Kira.

Polițiștii dau din cap.

— Nu, nu. Mai întâi venim aici după o pisică și acum o pereche de papagali vrea să ne spună ceva? protestează același polițist căruia i se păruse suspect să se țină după mine.

— Inel pe mână! repetă Julieta, de data asta surprinzător de clar.

— Inel pe mână! strigă Tom. Asta e ce vor păsările să ne spună. E vorba de un anume inel.

Se uită în jur și apoi privirea îi cade asupra mea.

— Uite! strigă, arătând spre mine.

Ba nu, arată spre doamna de la recepție.

— Acolo, e vorba despre inelul dumneaei. De-asta voia Winston să venim aici și aproape că a sărit pe ea. Și de-asta sunt păsările atât de agitate.

Miau, miau, MIAU! În sfârșit le pică fisa bipezilor!

— Inelul meu?

Recepționista este surprinsă.

— Ce e cu el?

Cu colțul ochiului, îl văd pe Ralf tresărind. Cred că bănuiește ce-l așteaptă.

— Haide, Romeo, hai, Julieta! mai încercați o dată. Spuneți că inelul e al lui Werner!

— Inel Werner! Inel Werner! strigă papagalii în cor.

— Eu nu pricep nimic! spune unul din polițiști râzând.

— Nu, eu înțeleg „inel Werner”, zice altul, dând din cap.

— Inel Werner, murmură Kira, după care fața pare să i se lumineze. Clar! Inelul lui Werner! Inelul îi aparține lui Werner! Werner e prietenul mamei mele; a fost jefuit ieri și acum e în spital.

Primului polițist i se aprinde și lui becul.

— A, vă referiți la domnul bătrân care voia să recupereze poșeta însoțitoarei sale și a fost lovit?

Babușca pufnește nervoasă.

— Bătrân! Dar profesorul e în floarea vârstei!

Polițistul ignoră această obiecție, dar în schimb se întoarce spre recepționistă.

— Spuneți, de câtă vreme aveți inelul ăsta frumos? vrea el să știe.

— De ieri, de ce?

— Și de unde îl aveți, dacă pot să vă întreb?

— E un cadou. Mi l-a dăruit prietenul meu.

— Aha. Și nu știți cumva de unde a luat prietenul dumneavoastră bijuteria?

Dă din cap în semn că nu.

— Bine. Fiți drăguță și dați-mi numărul lui de telefon. Îl întreb chiar eu.

Ea dă iarăși din cap și oftează.

— Dar nu e nevoie. Stă chiar lângă dumneavoastră.

Arată cu degetul spre Ralf. Toți polițiștii își îndreaptă privirile spre el. Ralf face un pas în spate, ca și cum ar vrea să fugă. Dar un polițist îl prinde bine de braț.

— Așa, domnule Fredebeck. Acum o să rugăm victima de ieri să identifice inelul ăsta. Și dacă o să se întâmple ce mă aștept să se întâmple, atunci o să am nevoie de o bună explicație pentru cum a ajuns inelul ăsta la dumneavoastră. Ați priceput? Altfel, aș spune că tocmai ați fost acuzat de doi papagali și o pisică de furt calificat.

Ce poți face cu o doză de Coca-Cola

Lui Werner încă nu-i vine să creadă. A recunoscut inelul imediat, iar polițistul a ieșit din salonul de spital la fel de repede cum a intrat. Din păcate, cu inelul după el. Bijuteria e o dovadă importantă, iar Werner o s-o primească înapoi abia după rezolvarea cazului.

— Sunt uimit! Femeia asta șarpe, care a furat poșeta Annei împreună cu unul dintre colegii ei, făcea parte dintr-o mare bandă de hoți? Era obligată să muncească pentru Ralf ăsta?

Kira și babușca încuviințează.

— Da, chiar așa, îi confirmă Kira. Hoții trebuiau să-i lase bunurile lui, iar el se ținea bine mersi departe de furturi. Și-n felul ăsta îi avea la mână pe toți. Frumos, ce mai!

Acum intervine în conversație și Anna, care până acum stătuse tăcută pe marginea patului lui Werner.

— Dar nu înțeleg un lucru: Cum de-a ajuns inelul ăla în poșeta mea? Și cum se face că e inelul tău? Arată ca un inel de femeie.

I se încrețește fruntea.

— Iar inelul meu sigur nu e, eu nu l-am mai văzut până acum.

Sfântă sardină în ulei! Pe ce ton amenințător a pus întrebările astea. Oare Anna crede că Werner a cumpărat bijuteria pentru altă femeie? Văleu! Nu prea mă pricep la dedesubturile cadourilor dintre femei și bărbați, dar mă tem că nu poate ieși decât prost. Se pare că Werner a rămas fără cuvinte și nu prea poate spune ce avea de gând cu inelul. Adică nu poate să-i spună Annei că voia să o ceară în căsătorie și că pentru asta cumpărase inelul. Pe un pat de spital, cu Kira, babușca și cu mine în salon, nu e la fel de romantic ca într-o bancă din parc, la lumina lunii, sau singur cu Anna într-o tiribombă; dar ce să-i faci, circumstanțele neobișnuite cer măsuri neobișnuite.

Și Werner pare să gândească la fel, fiindcă se ridică în capul oaselor, atât cât poate în patul acela, și-și drege glasul. Sigur vrea să o întrebe pe Anna acum și să-i pună inelul. Dar sfântă litieră! Polițistul a plecat cu inelul! Miaumiau, la naiba!

— Kira, vrei să-mi faci o favoare?

Werner are o voce hotărâtă, de parcă ar avea un plan.

— Sigur, ce e?

— În frigiderul din bucătăria pacienților se află o doză de Cola. Mi-a adus-o o asistentă azi după-amiază. Vrei să mi-o aduci?

Cola? E o băutură sau ce? Vrea Werner să bea liniștit un pahar de Cola în loc să încerce s-o calmeze pe Anna? Crede că e o idee bună? Chiar și Anna se holbează la el. Kira iese din cameră, doar ca să se întoarcă la scurtă vreme cu doza de suc. Werner o deschide. Apoi răsucește inelușul metalic al dozei în sus. Trebuie să fi fost gravă de tot lovitura aia cu care s-a ales Werner la cap, pentru că profesorul meu e încă amețit. Ce Dumnezeu face acolo?

Werner își dă pătura jos de pe el, coboară din pat și îngenunchează în fața Annei. Foarte enigmatic! Foarte, foarte enigmatic. Trage adânc aer în piept și începe să vorbească, gâtuit de emoție.

— Anna Kovalenko, îngenunchez în fața ta fiindcă altceva nu pot face. Fiindcă mi-ai furat inima și n-o mai vreau înapoi. Dacă și tu simți la fel și vrei să-ți petreci restul zilelor cu un tip bătrân ca mine, care în lipsa unui adevărat inel de logodnă nu-ți poate da decât un oribil inel de metal… Dacă accepți asta, atunci…

Werner se împotmolește, dar își revine imediat.

— …Atunci te întreb aici și acum: Anna, vrei să fii soția mea?

Anna trage aer în piept, duce mâna la gură și apoi strigă cu putere:

— Da, da, DA!

Werner o apucă de mână și îi pune inelul dozei pe deget, după care se ridică și o îmbrățișează – iar cei doi se sărută în așa fel că până și mie mi se face rușine și nu mai știu încotro să mă uit. Ce drăcușor mai e și deschizătorul meu de conserve, Werner!

***

— Chiar a îngenuncheat în fața ei? Și acum se căsătoresc? Ce mai e și asta?

Odette pare complet fascinată de povestea mea. M-am întors teafăr din Luna-Park și a trebuit, deși încă

ofensat, să dau fuga până în curtea din spate ca să le povestesc pe îndelete această aventură și celorlalte pisici.

Până și Caramel și Spike m-au ascultat cu atenție. Spike șuieră, într-un fel care de data asta sună admirativ.

— Winston, bătrâne, ai reușit să prinzi fără ajutorul nostru un asemenea infractor! N-aș fi crezut-o! Poate că te-am subestimat. Oricum, respect!

Prostul de Caramel nu spune nimic despre faptele mele eroice, dar mi-e indiferent. Important e că Odette e impresionată din cale-afară. Și pare să fi funcționat. Face ochii mari când mă privește.

— Și apoi bietul de tine ai fost amenințat de nesuferitul ăla de Balotelli. Unde voia să te ducă? La abator? Sau la adăpost? Unde ajunsese și Dickie?

Scutură din cap.

— Răi mai sunt oamenii ăștia!

— Ei, lasă, o contrazic eu. Balotelli e chiar de treabă. Înainte să pornim spre casă, ne-a invitat pe toți încă o dată în rulota sa și a gătit o masă pentru noi. În primul rând, cred că voia să mai petreacă puțin timp cu babușca. I-a dat după aceea chiar și un bilețel cu numărul lui de telefon, l-am văzut eu. Babușcăi i se înroșiseră obrajii, atât de mult s-a bucurat. În al doilea rând, Balotelli ne-a mai spus și-un secret de-al lui.

— Și anume?

Odette lasă capul într-o parte.

— Despre unde l-a dus pe porcul Dickie.

Odette și Spike mă privesc nerăbdători, Caramel se arată plictisit.

— Unde, spune odată! întreabă Spike. La adăpost sau la abator? Unul e mult mai rău decât celălalt.

Nu mă pot abține să nu zâmbesc.

— Nicăieri, de fapt. De fapt, *signor* Balotelli este un mare iubitor de animale și l-a dus pe Dickie, care era prea bătrân și prea slăbit, la un azil. El trăiește acolo și acum și se bucură de liniștea pe care o merită din plin.

Odette și Spike ezită, după care încep să chicotească.

— Deci așa, spune Odette zâmbind, înseamnă că v-a fraierit și a băgat frica în voi.

— Așa a făcut. Sau măcar a încercat. Însă, încep eu, făcând apoi o pauză și umflându-mi pieptul, însă eu,

Winston Churchill, nu m-am lăsat impresionat de așa ceva.

— Ooo, Winston, mi-a fost așa dor de tine, oftează Odette. E frumos că te-ai întors!

Werner avea dreptate: dacă vrei să fii prețuit mai mult, trebuie să te faci nevăzut. Dar acum sunt bucuros să fiu iar acasă – sfântă sardină, ce frumos e aici!

Mulțumiri

Iarăși a venit vremea să mulțumesc câtorva oameni care m-au ajutat mult la apariția acestui al cincilea volum.

Mulțumiri echipei editoriale de la Editura Loewe, fără de care Winston nici n-ar fi existat în această formă. Sabine Hildebrandt a devenit o adevărată mamă pentru pisica Winston până la apariția volumului cinci. Cu atât mai triști suntem eu și Winston că Sabine s-a dus acum în altă parte. Sabine, îți dorim tot binele și sperăm să nu ne uiți. Ne-a plăcut mult să lucrăm cu tine și să sperăm că „ochii care nu se văd se uită" este doar un proverb.

Dar ce-ar fi o carte de copii fără copii? Așa e. Nimic. Așa că mă bucur că în ultimul an am fost invitată de trei ori deja (!!!) la Goethe-Gymnasium pentru lecturi, unde, sub conducerea pricepută a bibliotecarei Eva Schramm, am putut discuta cu copiii despre ce ar trebui să se întâmple în următoarele volume. Dragii mei goetheeni, am luat atunci notițe și sper să le fi folosit pe placul vostru. Restul sugestiilor voastre o să apară în volumul 6…

Mulțumesc echipei de la parcul de distracții Heidepark Soltau, mai ales angajaților de la hotelul Aventura. A fost o călătorie de cercetare foarte distractivă! M-am distrat mult și am rămas uimită de cât de multă muncă se depune pentru a putea distra pe alții. Echipa de circ a domnului Balotelli, cu animalele sale, este complet inventată, dar dacă aș vrea vreodată să fac un spectacol de circ, m-aș duce mai întâi în Soltau.

Alexandra, Sarah, Bettina și Bernd, sper că știți deja că vă sunt recunoscătoare. Însă prefer să v-o mai spun o dată.

Frauke Scheunemann, născută în 1969 la Düsseldorf, este doctor în Drept. A lucrat ca voluntară NDR, iar apoi ca jurnalistă și purtătoare de cuvânt. Din 2002 începe să scrie și, împreună cu sora ei, Wiebke Lorenz, publică sub pseudonimul Anne Hertz romane de mare succes. Cărțile tipărite sub numele Anne Hertz au depășit un milion de exemplare vândute. În 2010 a apărut primul roman semnat Frauke Scheunemann, *Dackelblick,* care a devenit imediat un bestseller și a dat startul unei îndrăgite serii. Frauke Scheunemann este căsătorită și locuiește la Hamburg împreună cu soțul ei, cei patru copii ai lor și câinele Elmo.

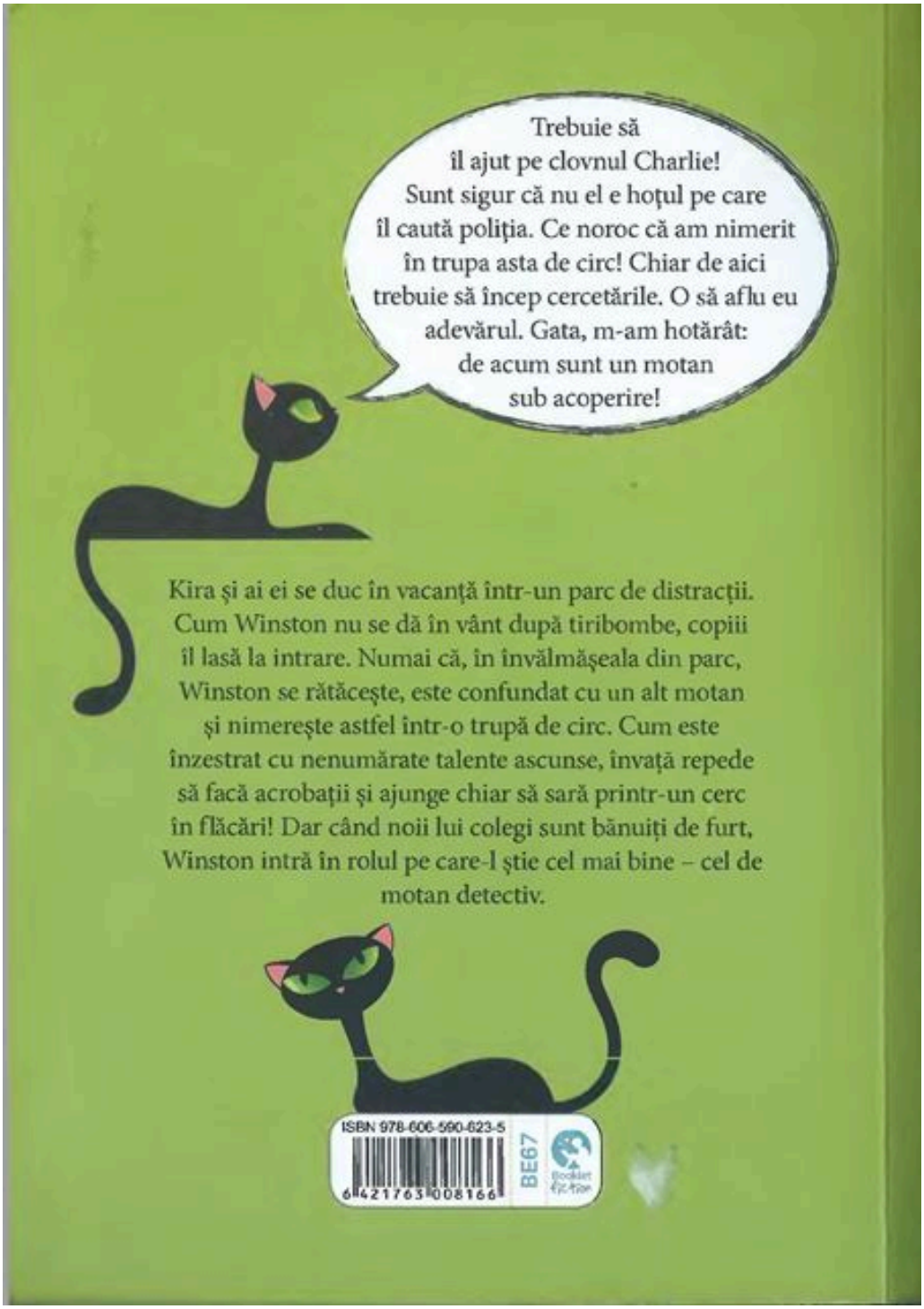
Trebuie să
îl ajut pe clovnul Charlie!
Sunt sigur că nu el e hoțul pe care
îl caută poliția. Ce noroc că am nimerit
în trupa asta de circ! Chiar de aici
trebuie să încep cercetările. O să aflu eu
adevărul. Gata, m-am hotărât:
de acum sunt un motan
sub acoperire!

Kira și ai ei se duc în vacanță într-un parc de distracții. Cum Winston nu se dă în vânt după tiribombe, copiii îl lasă la intrare. Numai că, în învălmășeala din parc, Winston se rătăcește, este confundat cu un alt motan și nimerește astfel într-o trupă de circ. Cum este înzestrat cu nenumărate talente ascunse, învață repede să facă acrobații și ajunge chiar să sară printr-un cerc în flăcări! Dar când noii lui colegi sunt bănuiți de furt, Winston intră în rolul pe care-l știe cel mai bine – cel de motan detectiv.

ISBN 978-606-590-623-5
6 421763 008166
BE67

{1} În original, joc de cuvinte intraductibil: „pasager clandestin“ în germană este *blinder Passagier*, a cărui traducere literală poate fi „pasager orb“.

{2} „Bun, să mergem!“ (în it. în original).

{3} „Înainte! Înainte!“ (în it. în original).

{4} „Spectacolul trebuie să continue” (în engl. în original).

{5} „Nicio afacere nu-i ca industria spectacolelor“ (în engl. în original).

{6} „În regulă!“ (în engl. în original).

{7} „E vremea să înceapă spectacolul!“ (în engl. în original).

{8} „O nouă stea s-a născut!“ (în engl. în original).

{9} „Fără riscuri, nici distracție nu e!“ (în engl. în original).

{10} „Și ce dacă?“ (în engl. în original).

{11} „Ai perfectă dreptate!“ (în engl. în original).

{12} „A doua Lotte“ este o trimitere la o povestire a lui Erich Kästner (tradusă la noi cu titlul *Secretul celor două Lotte),* despre două fetițe gemene despărțite la naștere, care se întâlnesc apoi din întâmplare într-o tabără de vară când au nouă ani.

{13} „OK, băieți, dați-i bătaie!“ (în engl. în original).

{14} „Stai liniștit și calmează-te“ (în engl. în original).

{15} „Ah, copii!” (în it. în original).

Table of Contents

Cuvinte magice, adulți nervoși și idei fabuloase	4
Doamne de curte și iubite	10
Un călător clandestin, îngrijitori ciudați și o adevărată călătorie a groazei	15
O confuzie plină de urmări	21
Cavaler pe armasar alb - împotriva voinței mele	28
There’s no business like show business!	33
Motan sub acoperire	40
Un detectiv bun are neapărat nevoie de asistenți	47
O raită prin parc și două mărturii	53
Reunit cu Kira și compania	60
Pisici obosite și clovni falși	67
O conversație bună între copii și pisică	72
Werner are nevoie de ajutor!	76
Avanti, dilettanti! Sau: câteodată lucrurile pur și simplu nu merg cum trebuie	82
O descoperire și o problemă micuță de tot. Bine, poate puțin mai mare…	88
Dovezi solide. Sau poate nu?	93
Se pregătește o capcană…	98
…Și capcana merge!	104
O poveste urâtă. Și un plan bun	110
O nouă stea în arena circului	115
King Kong și compania	121
Capre, câini și papagali. Dar și pisici, firește!	126
Ce poți face cu o doză de Coca-Cola	130
Mulțumiri	134